

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС ЕСЕНЕН ПАРФЮМ

Част 2 от „Сезони на любовта“

Превод от английски: Диана Райкова, 2014

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, 1843 г.

На прага на парфюмерията стояха две млади жени, едната подръпваше нетърпеливо ръката на другата.

— Трябва ли наистина да влизаме? — каза по-дребната с американски акцент, съпротивлявайки се, докато другата я буташе в осветения магазин. — Умирам от скука, Лилиан — стоиш вътре и миришеш тези неща с часове...

— Тогава ме чакай в каретата с прислужницата.

— Което е още по-сुकно! Освен това не трябва да те оставям да ходиш никъде сама. Ще си навлечеш някоя беда без мен.

По-високото момиче се разсмя бурно, съвсем не като изискана дама, когато влязоха в магазина.

— Не че искаш да ме предпазиш от беда, Дейзи. По-скоро не искаш да оставаш извън нея, ако аз попадна в такава.

— За съжаление, в един парфюмериен магазин не могат да се очакват приключения — последва увереният отговор.

Изказването беше посрещнато с тихо кискане и двете момичета се обърнаха и видяха очилатия възрастен мъж, изправен зад очукания тезгях, който се простираше по дължината на магазина.

— Напълно ли сте сигурна в това, госпожице? — попита той, усмихвайки се, когато те се приближиха до него. — Някои хора вярват, че парфюмът е магия. Че ароматът на едно нещо отразява най-истинската му същност. И че определени миризми могат да събудят призраците на отминала любов, сладки възпоминания.

— Призраци? — повтори Дейзи заинтригувана, а другото момиче се намеси нетърпеливо.

— Господинът не говори буквално, скъпа. Парфюмът не може да призове призрак. Освен това той не е магия в действителност. Просто смесица от ароматни частици, които достигат до рецепторите на обоняние в носа ти.

Възрастният мъж, господин Финиъс Нетъл, загледа момичетата с нарастващ интерес. Те не бяха красавици в обичайния смисъл на думата, макар и двете да бяха впечатляващи с бледите си кожи, тежки тъмни коси и привлекателни изчистени черти.

— Заповядайте — покани ги той, като посочи една близка стена с рафтове, — разгледайте моите стоки, госпожици...

— Бауман — любезно отвърна по-голямото момиче. — Лилиан и Дейзи Бауман. — Тя погледна скъпо облечената руса жена, която той обслужваше, явно за да разбере, че вече не може да им помага.

Докато нерешителната клиентка се двоумеше над строените шишенца, които Нетъл беше изнесъл за нея, американките се плъзнаха между рафтовете с парфюми, одеколони и помади, восъци, кремове, сапуни и всякакви други стоки за разкрасяване. Тук имаше масла за вана в кристални бутилки, билкови мазила и малки кутийки с пастили с виолетки за освежаване на дъха. По-ниските рафтове съдържаха истински съкровища от ароматизирани свещи и мастила, сашета, пълни със соли с миризма на карамфил, купи с потпури и буркани с глини и балсами. Нетъл забеляза, обаче, че докато по-малкото момиче, Дейзи, разглежда асортимента с умерен интерес, по-голямата, Лилиан, е спряла пред редица с масла и екстракти, които съдържаха чисти есенции. Роза, червен жасмин, бял жасмин, бергамот и т.н. Като вдигаше кехлибарените шишенца, тя ги отваряше внимателно, и вдъхваше с видимо одобрение.

Най-после русата жена направи избора си, взе малко флаконче с парфюм и излезе от магазина, а една камбанка прозвънна весело при затварянето на вратата.

Лилиан, която се беше обърнала при тръгването на жената, прошепна замислено:

— Чудя се защо толкова много светлокоси жени миришат на кехлибар...

— Искаш да кажеш на кехлибарен парфюм? — попита Дейзи.

— Не... самата им кожа мирише. На кехлибар, а понякога на пчелен мед...

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — попита по-младата. — Хората не миришат на нищо, освен ако не се нуждаят от къпане.

Двете момичета се изгледаха с взаимна изненада.

— Напротив, миришат — каза Лилиан. — Всеки си има своя собствена миризма... не казвай, че не си забелязвала. Че кожата на някои хора е като горчив бадем или виолетка, докато на други...

— Други пък миришат на слива или върбова клонка, или на прясно сено — намеси се Нетъл.

Лилиан го погледна с доволна усмивка.

— Да, точно така!

Нетъл махна очилата си и ги удостои с цялото си внимание. Можеше ли да е истина? Възможно ли беше това момиче да определя точно свойствената на всеки човек миризма? Той самият можеше, но това бе рядка дарба, а и не беше чувал за жена да я притежава.

Като измъкна един сгънат лист от обшитата си с мъниста чантичка, праметната през китката ѝ, Лилиан Бауман се приближи до него.

— Имам формула за парфюм — каза тя, подавайки му сгънатото листче, — макар да не съм съвсем сигурна в точните пропорции на съставките. Можете ли вие да ми ги смесите?

Нетъл отвори сгънатия лист и прочете списъка. Сивите му вежди леко се вдигнаха.

— Необичайна комбинация. Но много интересна. Мисля, че може да се получи много добре. — Той я погледна с интерес. — Ще позволите ли да попитам как получихте тази формула, госпожице Бауман?

— Изникна в съзнанието ми. — Безизкусна усмивка смекчи чертите ѝ. — Опитах се да измисля какви миризми биха си пасвали най-добре с моята собствена. Макар, както казах, да ми е трудно да определя съотношенията.

Свеждайки поглед, за да прикрие скептицизма си, Нетъл прочете формулата още веднъж. Често при него идваше клиент с молба да направи парфюм, съдържащ преобладаващ аромат като например на роза или на лавандула, но никой досега не му бе давал подобен списък. А още по-интересно беше, че селекцията от миризми бе необичайна, и въпреки това хармонична. Може би тя случайно бе успяла да избере точно тази комбинация.

— Госпожице Бауман — каза той, любопитен да разбере докъде се простират способностите ѝ, — ще ми позволите ли да ви покажа някои от моите парфюми?

— Да, разбира се — дойде бодрият отговор на Лилиан. Тя се приближи още до щанда, когато Нетъл донесе четири малки шишенца, пълни с бледа, блестяща течност. — Какво правите? — попита тя, когато той изля няколко капки от парфюма върху една чиста ленена кърпичка.

— Парфюмът никога не трябва да се вдишва директно от шишенцето — обясни Нетъл, подавайки ѝ кърпичката. — Първо трябва да се проветри, за да се изпари алкохолът... след което остава истинският аромат. Мис Бауман, какви аромати усещате в този парфюм?

Дори за опитни парфюмеристи се изискваше голямо усилие, за да отделят компонентите на готов парфюм... минути или часове повторно вдишване, за да разпознаят една подир друга съставките.

Лилиан наведе глава, за да вдиша аромата от кърпичката. Тя удиви Нетъл, когато без колебание идентифицира композицията с бързината и финеса на опитен пианист, минаващ уверено по клавиатурата.

— Портокалов цвят... нероли... амбра и... мъх? — Тя спря, клепачите ѝ потрепнаха и разкриха кадифенокафяви очи, които проблясваха озадачено. — Мъх в парфюм?

Нетъл я изгледа с неприкрита изненада. Средностатистическият човек беше със силно ограничени способности да разпознава съставките в сложна миризма. Може би, би могъл да идентифицира най-важната съставка, обичаен аромат като роза или лимон, или мента, но слоевете и изтънчеността на всеки отделен аромат бяха отвъд способностите на повечето хора.

Нетъл се усмихна едва-едва на въпроса ѝ. Той често облагородяваше парфюмите си със странни нотки, които придаваха на благоуханието дълбочина и текстура, но никой досега не ги бе разпознавал отведнъж.

— Ароматите ни доставят удоволствие комплексно, със скрити изненади... ето, опитайте друг. — Той извади нова кърпичка и я навлажни с друг парфюм.

Лилан се справи със същата удивителна лекота.

— Бергамот... тубероза... тамян... — Тя се поколеба, вдишвайки отново, като остави богатия мирис да изпълни дробовете ѝ. Учудена усмивка докосна устните ѝ. — И намек на кафе.

— Кафе? — възкликна сестра ѝ Дейзи и наведе главата си над флакона. — Няма никакво кафе тук.

Лилан хвърли въпросителен поглед на Нетъл и той се усмихна, потвърждавайки предположението ѝ. — Да, това е кафе. — След което поклати глава с възхищение. — Вие имате дарба, мис Бауман.

Лилиан сви рамене и отвърна неуверено:

— Дарба, от която, боя се, има малка полза, когато си търсиш съпруг. Какво да се прави, като притежавам такъв безполезен талант. По-добре щеше да е да имам хубав глас или да съм красавица. Както майка ми казва: не е изискано за една дама да души разни неща.

— Не и в моя магазин — отвърна Нетъл.

Те продължиха да обсъждат ароматите, както други хора обсъждат картини, когато са били в музей: сладките, мрачни, живи миризми на гора след няколко дъждовни дни; малцово сладкият дъх на море; плесенното великолепие на трюфел; свежия парлив полъх на зимно небе. Загубила бързо интерес, Дейзи отиде до козметичните рафтове, отвори едно бурканче с пудра, което я накара да кихне, и си избра кутия с пастили, които схруска шумно.

От разговора Нетъл разбра, че бащата на момичетата притежава в Ню Йорк бизнес предприятие, което произвежда аромати и сапуни. От случайните си посещения в лабораторията на компанията Лилиан бе събрала първоначални познания за ароматите и смесването. Дори бе опитала да разработи аромат за един от сапуните на Бауман, но не бе несъществен, но за Нетъл бе очевидно, че тя е феномен. Само че талантът ѝ щеше да си остане завинаги неразвит заради нейния пол.

— Госпожице Бауман — каза той, — имам аромат, който искам да ви покажа. Ако бъдете така любезна да почакате тук, докато го намеря в дъното на магазина ми...

Любопитството ѝ нарасна, Лилиан кимна и подпря лакти на тезгяха, когато Нетъл изчезна зад една врата със завеса, водеща към складовото помещение. Стаята беше пълна с папки с формули, шкафове с дестилати, екстракти и тинктури, и рафтове с прибори, фунии, съдове за смесване и мерителни чаши — всичко необходимо за занаята му. На най-високите рафтове лежаха няколко тома с галски и древногръцки текстове върху парфюмерийното изкуство, подвързани с лен. Един добър парфюмерист беше отчасти алхимик, отчасти художник, отчасти вълшебник.

Като се качи на стръмната дървена стълба, Нетъл взе една малка чамова кутия и я смъкна долу. След това я занесе в предната част на магазина. Двете сестри Бауман наблюдаваха съсредоточено как отваря месинговите пантички и изважда шишенце, запечатано с конци и восък. Половината унция от почти безцветната течност беше най-скъпата есенция, която Нетъл някога си бе набавял.

Отваряйки шишенцето, той капна една безценна капка върху ленена кърпичка и я подаде на Лилиан. Първото вдишване беше леко и нежно, почти недоловимо. Но когато се изкачи до носа, то се превърна в изненадващо чувствен аромат и дълго след като първоначалният изблик беше изчезнал, остана да витае известна сладост.

Лилиан го погледна над ръба на кърпичката с удивление.

— Какво е това?

— Рядка орхидея, която изпуска аромата си единствено нощем — отвърна Нетъл. — Венчелистчетата са чисто бели, много по-деликатни от жасмин. — Есенцията не може да се получи при загряване на листата — те са прекалено крехки.

— Мастен извлек, тогава? — промърмори Лилиан, визирайки процеса на наakisване на безценните листенца в слоеве мазнина, докато те се просмучат с техния аромат, след което се използва разтворител на алкохолна основа, за да извлече чистата есенция.

— Да.

Тя вдъхна за втори път от деликатната есенция.

— Как се казва орхидеята?

— Кралица на нощта.

Това предизвика възхищение у Дейзи.

— Звучи като заглавие на някой от романите, които майка ми е забранила да чета.

— Бих предложил използването на аромата на орхидея на мястото на лавандулата във вашата формула — каза Нетъл. — По-скъпо, може би, но според мен това би била идеалната базова нотка, особено ако искате кехлибар за фиксатор.

— Колко по-скъпо ще е? — попита Лилиан и когато той назова цената, очите ѝ се разшириха. — Боже мили, това е по-скъпо от злато.

Нетъл вдигна малкото шишенце към светлината, където течността заблестя и заискри като диамант.

— Боя се, че магията няма как да не е скъпа.

Лилиан се засмя, когато погледът ѝ проследи като хипнотизиран шишенцето.

— Магия — присмя се тя.

— Този парфюм ще накара магията да се случи — настоя той, усмихвайки ѝ се. — Всъщност, ще добавя една тайна съставка, която да подсили ефекта.

Очарована, но явно невярваща, Лилиан се уговори с Нетъл да дойде по-късно през деня, за да си получи парфюма. Тя плати за кутийката с пастили на Дейзи, както и за обещания аромат, и двете излязоха. Един поглед към лицето на сестра ѝ разкри, че въображението на Дейзи — винаги готово да се разпали — вече е изпълнено с мисли за вълшебни формули и тайни съставки.

— Лилиан... нали ще ми позволиш да опитам от този вълшебен парфюм?

— Не го ли правя винаги?

— Не.

Лилиан се ухили. Въпреки престореното съперничество между двете и периодическите кавги, те бяха здраво свързани и най-близки приятелки. Няколко души в живота на Лилиан я бяха обичали — освен Дейзи, — все такива, които обожаваха грозните бездомни кучета, най-досадните деца и неща, които трябваше да бъдат поправени, или направо изхвърлени.

Но въпреки цялата си близост, момичетата бяха съвсем различни. Дейзи беше идеалистка, мечтателка, непостоянно създание, у което се редуваха детински каприз с остра интелигентност. Лилиан беше позната като момиче с остър език и защитна стена между себе си и останалия свят — момиче със здравословен цинизъм и хапливо чувство за хумор. Тя беше безкрайно лоялна към малкия кръг от хора в нейната сфера, особено към „старите моми“, както се бяха нарекли групичката момичета, с които се бяха запознали, докато стояха отстрани на всеки бал през миналия сезон. Лилиан, Дейзи и техните приятелки Анабел Пейтън и Еванджелин Дженър се бяха заклели да си помагат една на друга при намирането на съпрузи. Усилията им бяха завършили с успешен брак между Анабел и господин Саймън Хънт преди два месеца. Сега следващата на ред беше Лилиан. Все още нямаха ясна идея към кого трябва да се насочат, нито сериозен план как да стигнат до него.

— Разбира се, че ще ти позволя да опиташ парфюма — каза Лилиан. — Макар да нямам никаква представа какво очакваш от него.

— Той ще накара един красив херцог да се влюби до лудост в мен, естествено — отвърна Дейзи.

— Случайно да си забелязала колцина от благородниците са млади и с хубав външен вид? — попита сухо Лилиан. — Повечето от тях са тъпи, древни, или с такива лица, че сигурно имат куки в устата си.

Дейзи се изкиска и прегърна сестра си през кръста.

— Правилните джентълмени са някъде тук — каза тя. — Просто трябва да ги намерим.

— Защо си толкова сигурна?

Дейзи ѝ хвърли дяволита усмивка.

— Защото магията е на наша страна.

ПЪРВА ГЛАВА

Стоуни крос парк, Хемпшир

— Бауман пристигнаха — обяви лейди Оливия Шоу от прага на кабинета, където пред бюрото си седеше по-големият ѝ брат сред купища счетоводни книги. Късното следобедно слънце проникваше през дългите правоъгълни прозорци със стъклописи — единствената украса в строгата, облицована с палисандрово дърво, стая.

Маркърс, лорд Уестклиф, вдигна поглед от работата си намръщен.

— Нека хаосът да започне сега — промърмори той.

Ливия се разсмя.

— Предполагам, че имаш предвид дъщерите. Е, не са чак толкова лоши, все пак.

— Много по-лоши — произнесе Маркърс кратко, мрачните гънки около устата му се задълбочиха, когато видя, че забравената временно писалка между пръстите му е оставила голямо мастилено петно върху иначе безукорната редица от цифри. — Още две невъзпитани млади жени, с които вече се запознах. И по-специално, по-голямата.

— Ами, те са американки — изтъкна Ливия. — Мисля, че ще е справедливо да се отнасяме към тях с повече толерантност, нали? Не можем да очакваме да познават всяка сложна подробност от безкрайния ни списък със социални правила...

— Мога да им позволя свобода в подробностите — прекъсна я любезно Маркърс. — Както знаеш, не съм от онези, които ще намират кусур на това под какъв ъгъл е розовото пръстче на мис Бауман, когато си държи чашата с чай. Но наистина съм против поведение, което би било прието за осъдително във всяко кътче на цивилизования свят.

Поведение значи, помисли си Ливия. Започваше да става интересно. Тя влезе по-навътре в кабинета, стая, която по принцип не обичаше, защото ѝ напомняше силно за починалия им баща.

Нито един спомен за осмия граф Уестклиф не беше щастлив. Техният баща беше студен и жесток човек, който сякаш изсмукваше целия кислород от помещението, когато влезеше в него. Всичко и

всички в живота му го бяха разочаровали. От трите му деца само Маркърс покриваше в някаква степен високите му стандарти; независимо от това какви наказания бе определял графът, колко невъзможни или несправедливи бяха неговите изисквания, Маркърс никога не се бе оплакал.

Ливия и сестра ѝ Ейлин благоговееха пред по-големия си брат, чийто постоянен стремеж към съвършенство водеше неминуемо до получаване на най-високите оценки в училище, счупване на всички рекорди в избраните от него спортове и остра самокритика. Маркърс беше човек, който можеше да обуздае кон, да танцува кадрил, да изнесе лекция по математика, да превърже рана, да нагласи колело на карета. Но нищо от безкрайната редица негови постижения не бе заслужило похвална дума от баща им.

Сега, като се замисли, Ливия осъзна, че това трябва да е било намерението на стария граф — да прогони всяка следа за деликатност или състрадание от единствения си син. И доста дълго време изглеждаше сякаш е успял. Но подир смъртта на графа преди пет години Маркърс се бе проявил като съвсем различен човек от онзи, който беше преди. Ливия и Ейлин бяха открили, че по-големия им брат никога не отказва да ги изслуша и че няма значение колко маловажни изглеждат проблемите им, той е винаги готов да помогне. Беше състрадателен, нежен и разбиращ — чудно, наистина, като се имаше предвид, че никога не е проявявал нито едно от тези качества преди.

Трябва да се каже, че Маркърс беше също така и малко деспотичен. Добре де... много деспотичен. Когато се отнасяше до любимите му хора, не му мигваше окото да ги манипулира, карайки ги да правят това, което той смята, че е най-добре. Това бе една от най-очарователните му черти. И ако Ливия трябваше да изтъкне всичките негови слабости, то трябваше да признае, че Маркърс има дразнеща вяра в собствената си непогрешимост.

Като се усмихна нежно на харизматичния си брат, тя се запита как е възможно да го обожава толкова много, при положение, че прилича до такава степен на баща им. Маркърс имаше същите рязко отсечени черти, голямо чело и широка уста с тънки устни. Същата гъста, гарвановочерна коса; същия дързък, широк нос; и същата упорита, издадена напред брадичка. Комбинацията беше по-скоро удивителна, отколкото красива... но това бе лице, което привличаше

лесно женските погледи. За разлика от баща си, в тъмните внимателни очи на Маркър често блещукаха искрици смях и той притежаваше рядка усмивка, която осветяваше смуглото му лице.

Като се облегна назад в стола си при влизането на Ливия, той преплете пръсти и ги отпусна на твърдия си корем. Заради необичайно топлия септемврийски следобед беше съблякъл сакото си и навил нагоре ръкавите на ризата си, разкривайки загорели, мускулести ръце, покрити с черни косъмчета. Беше среден на ръст и изключително стегнат, с мощната физика на запален спортист.

Нетърпелива да чуе нещо повече за поведението на зле възпитаната мис Бауман, Ливия се подпря на бюрото му.

— Питам се какво толкова е направила мис Бауман, че да те възмути така — произнесе тя гласно. — Кажи ми, Маркър. Ако не го направиш, въображението ми ще нарисува кой знае какви скандални неща, на които горката мис Бауман със сигурност не е способна.

— Горката мис Бауман? — изсумтя Маркър. — Не питай, Ливия. Не мога да го обсъждам.

Като повечето мъже, Маркър не разбираше, че нищо не разпалва женското любопитство повече от тема, която не може да се обсъжда.

— Хайде, кажи — изкомандва го тя. — Иначе нямаш представа как ще те накарам да страдаш.

Едната му вежда се изви в сардонична дъга.

— Тъй като Бауман пристигнаха, тази заплаха е вече излишна.

— Нека позная, тогава. Да не си хванал мис Бауман с някого? Да не би да е позволила на някой джентълмен да я целуне... или още по-лошо?

Маркър отговори с насмешлива полуусмивка.

— Нищо такова. Само като я погледне, всеки мъж с всички си би избягал с писъци в обратната посока.

Ливия се намръщи. Брат ѝ беше прекалено остър и несправедлив към Лилиан Бауман.

— Тя е много красиво момиче, Маркър.

— Красивата фасада не е достатъчна, за да поправи недостатъците в нейния характер.

— А те са...?

Маркър издаде подигравателен звук, сякаш недостатъците на мис Бауман бяха прекалено очевидни, за да изискват изброяване.

— Манипулативна е.

— Също като теб, скъпи — промърмори Ливия.

Той го игнорира.

— Обича да се налага.

— Като теб.

— Арогантна е.

— Като теб — весело произнесе Ливия.

Маркърс я изгледа гневно.

— Мислех, че обсъждаме недостатъците на мис Бауман, а не моите.

— Но вие имате много общо — възрази Ливия невинно. Тя го изгледа как оставя писалката и я слага до останалите неща на бюрото си. — А колкото до неуместното й поведение — да не би да казваш, че ти не си я хващал в компрометираща ситуация?

— Не, не казвам това. Казвам само, че не беше с джентълмен.

— Маркърс, нямам време за това — рече нетърпеливо Ливия. — Трябва да отида да посрещна Бауман — както и ти, — но преди да излезем от този кабинет, настоявам да ми кажеш какво толкова скандално е направила!

— Прекалено нелепо е, за да се говори.

— Да не би да е яздила кон, възсядайки го? Или е пушила цигара? Плувала е гола в езеро?

— Съвсем не. — Маркърс мрачно взе стереоскопа, който стоеше на ъгъла на бюрото му — подарък за рождения ден, изпратен от сестра му Ейлин, която сега живееше със съпруга си в Ню Йорк. Стереоскопът беше ново откритие, изработен от кленово дърво и стъкло. Когато зад лещите се пхнеше стереокарта — двойна фотография, — образът приличаше на триизмерен. Дълбочината и подробностите на стереофотографиите бяха изумителни... клоните на дърветата изглеждаха сякаш ще одраскат носа на гледащия, а планинската бездна зееше с такъв реализъм, че човек имаше чувството, че ще падне в нея всеки момент. Като приближи стереоскопа към очите си, Маркърс изследва илюстрираната картичка на Колизеума в Рим с прекалена съсредоточеност.

Точно когато Ливия беше на ръба да избухне от нетърпение, Маркърс промърмори:

— Видях мис Бауман да играе раундърс по кюлоты.

Ливия го гледаше безизразно.

— Раундърс? Говориш за играта с кожената топка и бухалка с плоска страна?

Устата на Маркърс се изкриви.

— Случи се при последното й посещение тук. Мис Бауман и сестра й подскачаха като луди с приятелките си на една ливада в северната част на имението, когато двамата със Саймън Хънт минавахме случайно оттам. И четирите момичета бяха по кюлоти — твърдяха, че е трудно да се играе с тежка пола. Предполагам, че просто си измислиха подходящо оправдание, за да тичат наоколо полуголи. Бауман са хедонистки.

Ливия вдигна ръка към устата си в не особено успешен опит да потисне изблика на смях.

— Не мога да повярвам, че не си го споменал досега!

— Искан ми се да можех да го забравя — отвърна Маркърс мрачно, смъквайки стереоскопа. — Един господ знае как ще погледна в очите Томас Бауман, като си спомня съблечената му дъщеря.

Веселостта на Ливия изчезна, когато погледът й се спря на дръзкото очертание на профила на брат й. Тя не пропусна да забележи, че Маркърс бе казал „дъщеря“, а не „дъщери“ — което даваше да се разбере, че почти не е забелязал по-малката. Лилиан беше тази, върху която се бе фокусирал.

Познавайки брат си, би очаквала инцидентът по-скоро да го развесели. Макар да притежаваше силно развито чувство за морал, той беше далеч от пуританин и имаше чувство за хумор. Въпреки че никога не бе държал метреси, Ливия беше чувала слухове, че външно строгият граф е доста палав в спалнята. Но по някаква причина брат й беше обезпокоен от тази червенокоса, дръзка американка с нешлифовани маниери и много пари. Проницателната Ливия се запита дали привличането на семейство Марсдън към американците — все пак Ейлин се бе омъжила за такъв, а тя самата току-що се бе венчала за Гидиън Шоу от Ню Йорк — важеше също и за Маркърс.

— Изглеждаше ли очарователно по кюлоти? — попита хитро Ливия.

— Да — отвърна Маркърс, без да се замисли, след което се сконфузи. — Искан да кажа, не. Всъщност, не съм я гледал достатъчно дълго, за да преценявам прелестите й. Ако има такива.

Ливия прехапа долната си устна, за да не се размее.

— Хайде, Маркърс... ти си нормален трийсет и петгодишен мъж, а ми разправяш, че не си я погледнал тайно, докато е търчала по кюлот?

— Не съм я поглеждал, Ливия. Нито тайно, нито явно. Това е за децата или перверзниците.

Тя му хвърли съжалителен поглед.

— Ужасно съжалявам, че е трябвало да преживееш нещо толкова досадно и дразнещо. Можем само да се надаваме, че мис Бауман ще е напълно облечена в твое присъствие по време на тази визита, за да не шокира за пореден път префинената ти чувствителност.

Маркърс се намръщи, усетил подигравката ѝ.

— Съмнявам се.

— Съмняваш се, че ще е напълно облечена, или че ще те шокира?

— Стига, Ливия — изръмжа той, а тя прихна.

— Хайде, трябва да отидем и да поздравим Бауман.

— Нямам време за това. Ти иди да ги поздравиш и ме извини.

Ливия го изгледа с удивление.

— Няма да отидеш... о, но Маркърс, трябва да го направиш! Не знам някога, преди да си бил толкова груб.

— Ще го компенсирам по-късно. За бога, те ще са тук почти цял месец — ще имам предостатъчно възможности да ги предразположа. Но говорейки за тази Бауман, изпадам в отвратително настроение, а точно сега не мога да понеса мисълта да бъда в една и съща стая с нея.

— Хм. Виждала съм те да общуваш с хора, които знам, че не харесваш, и винаги успяваш да се държиш цивилизовано — особено когато искаш нещо от тях. Но по някаква причина мис Бауман те провокира прекомерно. Имам една теория.

— О? — Очите му пламнаха предизвикателно.

— Все още не съм я доразвила. Но ще ти кажа, когато стигна до ясни изводи.

— Господ да ми е на помощ. Хайде, Ливия, иди и поздрави гостите.

— Докато ти се криеш в този кабинет като лисица в дупката си?

Като стана, Маркърс ѝ направи знак към вратата.

— Ще изляза през задния вход на къщата и ще отида да поюзда.

— Колко време няма да те има?

— Ще се върна да се преоблека за вечерята.

Ливия въздъхна раздражено. На вечерята днес щеше да има много хора. Тя щеше да е прелюдия към първия официален ден на домашното парти, което щеше да започне с пълна сила утре. Повечето от гостите бяха вече пристигнали, а закъснелите се очакваха всеки момент.

— По-добре не закъснявай — предупреди го тя. — Когато се съгласих да вляза в ролята на твоя домакиня не осъзнавах, че това означава да се справям с всичко сама.

— Няма да закъснея — отвърна Маркъл спокойно и се отдалечи с нетърпението на държан на въже кон.

ВТОРА ГЛАВА

Маркърс излезе с коня от имението и пое по добре утъпканата горска пътека отвъд градините. Веднага щом прекоси утъпкания селски път и изкачи наклона по другата страна, той насочи животното напред и се понесе през ливадите и изсушените от слънцето тревни. Стоуни крос парк притежаваше най-хубавата земя в Хемпшир, с гъсти гори, осеяни с цветя росни поляни, блата и обширни златни нивя. Съхраняван навремето като ловен район за кралски особи, имотът сега бе едно от най-търсените места за посещение в Англия.

То задоволяваше желанието на Маркърс да има почти винаги гости в имението, осигурявайки достатъчно компания за ловуване и спорт, които той обичаше, а също така позволяваше достатъчно финансова и политическа маневреност. Всякакви видове бизнес дела се уреждаха на тези домашни партита, на които често се случваше да убеди един или друг политик, или бизнесмен да вземе негова страна по някой важен проблем. Това парти нямаше да е по-различно, но през изминалите няколко дни Маркърс беше обхванат от все по-нарастващо чувство на безпокойство. Като рационален човек той не вярваше нито в предчувствия, нито в спиритуалистичните глупости, станали модни напоследък... и все пак сякаш нещо в атмосферата на Стоуни крос парк се беше променило. Въздухът беше зареден с ясно доловимо напрежение като спокойствие преди буря. Маркърс беше нервен и нетърпелив, и никакви физически упражнения явно не можеха да успокоят неговото нарастващо вълнение.

Размишлявайки за предстоящата вечер и знаейки, че трябва да прояви гостоприемство и да поговори със сестрите Бауман, той почувства, че неловкостта му преминава в нещо, доближаващо се до страх. Съжали, че ги е поканил. Всъщност, би се отказал от всякаква потенциална бизнес сделка с Томас Бауман, само и само да се отърве от тях. Но фактът беше, че са тук и щяха да останат цял месец и той трябваше да направи единственото възможно.

Маркърс възнамеряваше да се хвърли в активни преговори с Томас Бауман във връзка за разширение на неговата компания за производство на сапун, като създаде производствен цех в Ливърпул, или може би в Бристол. Британският сапунен данък почти със сигурност щеше да бъде отменен в следващите няколко години, ако можеше да се вярва на връзките му в парламента. Когато това се случеше, сапунът щеше да стане по-достъпен за обикновения човек, което щеше да е добре за общественото здраве и в частност за банковата сметка на Маркърс.

Но нямаше как да се избегне фактът, че една визита от Томас Бауман означаваше да понесе и присъствието на дъщерите му. Лилиан и Дейзи бяха въплъщение на неприятната тенденция на американските наследнички, идващи на лов за съпрузи в Англия. Лишени от изисканост, шумни, самонадеяни млади жени, които се опитваха да се докопат до аристократ с парите на родителите си... и често успяваха.

Маркърс се беше запознал със сестрите при тяхното предишно идване в Стоуни крос парк, и не беше харесал ни една от тях. По-голямата, Лилиан, му беше станала особено неприятна, когато тя и приятелките ѝ — „старите моми“, както сами се наричаха, сякаш беше нещо, с което да се гордеят — бяха измислили схема как да впримчат аристократ в брачния хомот. Маркърс никога нямаше да забрави момента, когато схемата бе разкрита. „Мили боже, няма ли нещо, което може да ви спре?“ беше попитал той Лилиан. А тя бе отвърнала безсрамно: „Ако има, все още не съм го открила“.

Изключителната ѝ безочливост я правеше различна от всички други познати жени. Това и играта на раундърс, която бяха играли по кюлоту, го бе убедило, че Лилиан Бауман е напаст. А след като веднъж си създадеше мнение за някого, Маркърс рядко го променяше.

Като се намръщи, той реши да обмисли как да се държи с Лилиан. Щеше да бъде хладен и незаинтересован, независимо колко провокативна е тя. Несъмнено това щеше да я вбеси, виждайки колко малко му въздейства. Когато си представи раздражението ѝ, той усети стягане в гърдите. Да... щеше да направи всичко възможно, за да я избягва, а когато обстоятелствата наложеха да са в една и съща стая, щеше да се държи към нея с хладна любезност. Навърсените му черти се проясниха и той насочи коня си към серия от лесни препятствия;

жив плет, ограда и тясна каменна стена — ездач и животно, слети в едно и действащи в перфектна координация.

* * *

— Хайде, момичета — погледна строго дъщерите си госпожа Мерседес Бауман, застанала на прага на тяхната стая, — настоявам да поспите поне два часа, така че да бъдете свежи довечера. Вечерите на лорд Уестклиф обикновено започват късно и продължават до полунощ, а аз не искам да се прозявате на масата.

— Да, майко — отговориха двете покорно, като я погледнаха с невинни изражения, което ни най-малко не я заблуди.

Госпожа Бауман беше неудържима и амбициозна жена с излишък от енергия. Тънката ѝ като вретено фигура ѝ придаваше вид на хрътка. Неспирното ѝ дърдорене обикновено бе насочено към главната ѝ цел в живота: да види двете си дъщери сполучливо омъжени.

— Няма да напускате тази стая при никакви обстоятелства — продължи тя строго. — Никакво обикаляне из имението на лорд Уестклиф, никакви приключения, никакво промъкване... Всъщност, смятам да заключа вратата, за да съм сигурна, че ще си почивате в безопасност.

— Майко — възрази Лилиан, — ако има по-скучно място в цивилизования свят от Стоуни крос, ще си изям обувките. В каква неприятност, според теб, можем да попаднем?

— Вие създавате неприятностите от самия въздух — каза Мерседес и очите ѝ се присвиха. — Ето защо ще ви следя отблизо. След онова, което направихте тук при последната ни визита, направо се чудя как ни поканиха отново.

— А аз не — отвърна сухо Лилиан. — Всички знаят, че сме тук, защото Уестклиф е хвърлил око на татковата компания.

— Лорд Уестклиф — поправи я майка ѝ със съскане. — Лилиан, трябва да се отнасяш към него с уважение! Той е най-богатият аристократ в Англия, с потекло, по-старо...

— ... от това на кралицата — прекъсна я Дейзи с напевен тон, многократно слушала тази реч от устата на майка си. — И най-старото графско звание в Британия, което го прави...

— ... най-добрата партия за женитба в Европа — довърши сухо Лилиан, вдигайки подигравателно вежди. — Може би дори в целия свят. Майко, ако се надяваш, че Уестклиф ще се ожени за някоя от нас, значи си луда.

— Не е луда — каза Дейзи на сестра си. — Нюйоркчанка е.

В Ню Йорк имаше много от рода Бауман — парвенюта, които не можеха да се смесят нито с простолюдието, нито с изисканата модна тълпа. Тези семейства бяха натрупали огромно състояние от индустрията, както и от производство или разработване на мини, и въпреки това не бяха приемани в кръговете, към които се стремяха така отчаяно. Самотата и неудобството да бъдеш отхвърлян по такъв начин в нюйоркското общество бяха подхранили амбициите на Мерседес както нищо друго.

— Ще накараме лорд Уестклиф напълно да забрави неуместното ни поведение по време на миналия ни престой — информира ги мрачно Мерседес. — Ще бъдете скромни, тихи и сериозни през цялото време — и никакви тайни кроежи повече. Искам да стоите далеч от онази скандална Анабел Пейтън, и от другата, която...

— Еви Дженър — каза Дейзи. — А колкото до Анабел, тя сега е Анабел Хънт, мамо.

— Анабел се омъжи за най-добрия приятел на Уестклиф — изтъкна лениво Лилиан. — И според мен това е отлична причина да продължим да се виждаме с нея.

— Ще го обмисля — изгледа ги подозрително майка им. — Междувременно искам да поспитете. Да не съм чула повече и звук от вас, ясно ли е?

— Да, майко — отвърнаха двете хорово.

Вратата се затвори и ключът се завъртя отвън в ключалката.

Сестрите се спогледаха и се ухилиха.

— Добре, че така и не разбра за играта на раундърс — прошепна Лилиан.

— Досега щяхме да сме мъртви — съгласи се мрачно Дейзи.

Лилиан извади един фуркет от малка емайлирана кутийка върху тоалетната масичка и отиде до вратата.

— Жалко, че се тревожи толкова много за дреболии, нали?

— Както когато вкарахме в гостната на господин Астор калното прасенце.

Като се усмихваше замислено, Лилиан коленичи пред вратата и завъртя фуркета в ключалката.

— Знаеш ли, винаги съм се чудила защо майка не оценява, че сме го направили в нейна защита. Трябваше да се предприеме нещо, след като госпожа Астор не я беше поканила на своето парти.

— Мисля, че според мама вкарването на животни в нечия къща не ни прави потенциални гости, на което и да е парти.

— Е, не мисля, че беше чак толкова зле, както когато запалихме фойерверките в магазина на Пето авеню.

— Бяхме длъжни да го сторим, след като продавачът се оказа толкова груб.

Лилиан измъкна фуркета, изкусно огъна единия му край, и отново го пъкна вътре. Присви очи и го завъртя, докато ключалката щракна, след това погледна Дейзи с триумфална усмивка.

— Никога досега не се е случвало да го правя толкова бързо, струва ми се.

Но по-малката ѝ сестра не отвърна на усмивката.

— Лилиан... ако си намериш съпруг тази година... всичко ще се промени. Ти ще се промениш. И тогава няма да има нито приключения, нито забавления, и аз ще съм сама.

— Не ставай глупава — намръщи се Лилиан. — Няма да се променя и ти няма да бъдеш сама.

— Тогава ще имаш съпруг, за когото да се грижиш — изтъкна Дейзи. — И той няма да ти позволи да участваш в пакости с мен.

— Не, не, не... — Лилиан стана и махна с ръка. — Няма да имам подобен съпруг. Ще се омъжа за човек, който или няма да забелязва, или ще му е все едно какво правя, когато не съм с него. Човек като татко.

— Човек като татко изглежда не е направил мама особено щастлива — каза Дейзи. — Питам се дали някога изобщо са били влюбени?

Лилиан се облегна на вратата и се намръщи, разсъждавайки над въпроса. Никога преди не се беше запитвала дали някога родителите ѝ са се обичали. Кой знае защо си помисли, че не са. Двамата изглеждаха напълно самостоятелни и сякаш не се нуждаеха от никого другото. Партньорството им можеше да се нарече в най-добрия случай нищо значеща връзка. Доколкото Лилиан знаеше, те рядко спореха, никога

не се прегръщаха и дори рядко разговаряха. И все пак между тях не се усещаше явна неприязън. По-скоро бяха безразлични един към друг, без проявява, на каквото и да е желание или дори стремеж за щастие.

— Любовта е за романите, скъпа — каза Лилиан, опитвайки се да звучи цинично. След като отвори вратата, тя огледа коридора в двете посоки и се обърна назад към Дейзи. — Чисто е. Да се измъкнем ли през входа за слугите?

— Да, а после да отидем към западната страна на къщата и оттам в гората.

— Защо в гората?

— Спомняш ли си услугата, за която Анабел ме помоли?

Лилиан я изгледа неразбиращо за миг, след това завъртя очи.

— Боже мой, Дейзи, не можеш ли да измислиш нещо по-добро от това да изпълняваш подобни нелепи молби?

По-малката ѝ сестра ѝ хвърли хитър поглед.

— Не го искаш, само защото е от полза за лорд Уестклиф.

— Не става въпрос дали е от полза за когото и да било — раздражено отвърна Лилиан. — Молбата е глупава.

Дейзи отвърна с немигащ поглед.

— Аз ще намеря кладенеца на желанията в Стоуни крос — каза тя с чувство за достойнство, — и ще направя това, за което Анабел ме помоли. Можеш да ме придружиш, ако искаш, или да правиш нещо друго сама. Но... — бадемовидните ѝ очи се присвиха заплашително, — след цялото време, което ме накара да чакам, докато се ровеше в прашния магазин за парфюми, ми се струва, че ми дължиш малко въздържаност...

— Добре, добре — промърмори Лилиан, — ще те придружа. Ако не дойда, никога няма да го намериш и току-виж си се изгубила в гората. — Като погледна отново към коридора и се увери, че все още е празен, Лилиан тръгна към входа за слугите в дъното. Сестрите се измъкнаха на пръсти, стъпките им потъваха безшумно в дебелия килим.

Колкото и да не харесваше собственика на Стоуни крос парк, Лилиан трябваше да признае, че имението е великолепно. Къщата беше в европейски стил, елегантна крепост, построена от камък с цвят на пчелен мед, с четири живописни кули в ъглите, които се издигаха към небето. Разположена на скала, обърната към Итчън ривър, къщата

беше заобиколена от терасирани цветни и овощни градини, които преминаваха в двеста акра паркове и диви гори. Петнайсет поколения от семейство Уестклиф, Марсдънсови, бяха обитавали къщата, както слугите бързаха винаги да изтъкнат. И това съвсем не беше цялото богатство на Уестклиф. Говореше се, че почти двеста хиляди акра от Англия и Шотландия са били под прекия му контрол, като сред имотите му влизаха два замъка, три резиденции, редица еднотипни къщи, пет къщи и една вила на Темза. Стоуни крос парк, обаче, беше несъмнено бижутото в короната на Марсдън.

Като заобиколиха постройката, сестрите тръгнаха плътно покрай дългия жив плет, който ги скриваше от главната къща. Светлината проблясваше през балдахина от сплетени клони, когато хлътнаха в гората от древни кедри и дъбове.

Дейзи разпери ръце:

— Обожавам това място!

— Проходимо е — каза Лилиан неохотно, макар да призна пред себе си, че в многоцветието на ранната есен трудно можеше да се намери по-красива част в Англия от тази.

Като скочи на един дънер, избутан встрани от пътеката, Дейзи тръгна внимателно по него.

— Не мислиш ли, че си заслужава човек да се омъжи за лорд Уестклиф дори само за да бъде господар на Стоуни крос парк?

Лилиан вдигна вежди.

— А след това да трябва да понася предвзетото му произношение и да се подчинява на всяка негова команда? — Тя направи физиономия, набръчквайки нос от отвращение.

— Анабел казва, че лорд Уестклиф е всъщност много по-мил, отколкото си е мислела в началото.

— Би трябвало да го казва след случилото се преди няколко седмици.

Сестрите млъкнаха, спомняйки си драматичните събития наскоро. Когато Анабел и нейният съпруг Саймън Хънт бяха обикаляли фабриката за локомотиви, която притежаваха заедно с лорд Уестклиф, огромна експлозия едва не ги бе лишила от живот. Лорд Уестклиф се беше втурнал в сградата на почти самоубийствена мисия, за да ги спаси, и ги бе извадил и двамата живи. По разбираеми причини сега Анабел виждаше Уестклиф в героична светлина и

наскоро бе казала, че според нея арогантността му била по-скоро привлекателна. Лилиан бе отвърнала кисело, че Анабел сигурно още страда от последствията от погълнатия дим.

— Аз мисля, че дължим на лорд Уестклиф признателност — отбеляза Дейзи като скочи от дънера. — Все пак той спаси живота на Анабел, а и не може да се каже, че имаме кой знае колко голям кръг от приятели.

— Спасяването на Анабел е било случайно — каза Лилиан нацупено. — Единствената причина, поради която Уестклиф е рискувал живота си е, че не е искал да изгуби печеливш бизнес партньор.

— Лилиан! — Дейзи, която вървеше няколко стъпки напред, се обърна и я изгледа с изненада. — Никога досега не си била толкова строга. За бога, графът е влязъл в горяща сграда, за да спаси нашата приятелка и нейния съпруг... какво още трябва да направи човекът, за да те впечатли?

— Сигурна съм, че Уестклиф няма никакво намерение да ме впечатлява — отвърна Лилиан. Чувайки мрачните нотки в гласа си, тя примига, след което продължи: — Причината да не го харесвам, Дейзи, е, че той очевидно не ме харесва. Смята, че ме превъзхожда във всяко отношение; морално, социално и интелектуално... о, как си мечтая само да го сложа на мястото му!

Те продължиха мълчаливо още няколко минути, след това Дейзи спря да откъсне няколко теменужки, които растяха в гъста китка покрай пътеката.

— Хрумвало ли ти е някога да се опиташ да бъдеш мила с лорд Уестклиф? — промърмори тя. И като вдигна ръце да забодее цветята в захванатите си с фуркети къдрици, добави: — Той може и да те изненада, отвръщайки ти със същото.

Лилиан поклати глава мрачно.

— Не, сигурно ще каже нещо язвително и след това ще изглежда много доволен от себе си.

— Мисля, че си прекалено... — започна Дейзи, но спря със замислено изражение. — Чувам плисък на вода. Кладенецът на желанията трябва да е наблизно!

— О, слава богу — каза Лилиан, усмихвайки се неохотно, като последва по-малката си сестра, която подтичваше по утъпканата

пътека край росната ливада. Ливадата беше обсипана със сини и розови богородички, острици, с техните прилични на четки за бутилки цветове и шумолящ златник. Край пътя растяха стръкове жълт кантарион, чиито цветчета напомняха на капки слънчева светлина. Наслаждавайки се на благоуханната атмосфера, Лилиан забави крачка и вдъхна дълбоко. Когато се приближи до пенещия се кладенец, който представляваше малък извор в една хлътнатина в земята, въздухът стана мек и влажен.

В началото на лятото, когато дивите цветя бяха изпъстрили поляната около кладенеца на желанията, те всички хвърлиха по един фуркет в неговите пенещи се дълбини, спазвайки местната традиция. Дейзи беше изфабрикувала някакво мистериозно желание за Анабел, което по-късно се сбъдна.

— Ето — каза Дейзи и измъкна едно тънко като игла метално парче от джоба си. Беше стърготината, която Анабел извади от рамото на Уестклиф, когато експлодиращите отломки бяха изпратили парчета летящо желязо във въздуха. Дори Лилиан, която не можеше да бъде обвинена в симпатия към Уестклиф, примига при вида на парчето. — Анабел ми каза да я хвърля в кладенеца и да пожелае за лорд Уестклиф същото, което пожелах за нея.

— Какво беше желанието? — поиска да знае Лилиан. — Ти така и не ми каза.

Дейзи я изгледа с въпросителна усмивка.

— Не е ли очевидно, скъпа? Пожелах Анабел да се омъжи за някой, който истински я обича.

— О! — Замисляйки се за онова, което знаеше за Анабел и за явната преданост между двойката, Лилиан трябваше да признае, че желанието е проработило. Като хвърли раздражен поглед към Дейзи, тя отстъпи назад, за да наблюдава ставащото.

— Лилиан — оплака се сестра ѝ, — ти трябва да стоиш до мен. Духът на кладенеца е по-склонен да изпълни желанието, ако и двете се концентрираме върху него.

— Ти наистина ли вярваш, че съществува дух на кладенеца? Боже, откога стана толкова суеверна?

— Откакто една особа си купи шишенце с вълшебен парфюм...

— Никога не съм мислила, че е вълшебен. Просто харесах миризмата!

— Лилиан — сгълча я Дейзи игриво, — какво ще навреди, ако опитаме? Отказвам да повярвам, че преминаваме през живота без нещо вълшебно да се случва. Хайде, ела и пожелай нещо за лорд Уестклиф. Това е най-малкото, което можем да направим, задето спаси скъпата ни Анабел от пожара.

— Е, добре де. Ще стоя до теб, но само за да те пазя да не паднеш. — И като се изправи до сестра си, Лилиан обви с ръка слабите ѝ рамене и се загледа в мътната, бълбукаща вода.

Дейзи затвори очи и стисна пръсти около металното парче.

— Пожелавам го много силно — прошепна тя. — А ти, Лилиан?

— Да — прошепна Лилиан, макар да не вярваше, че лорд Уестклиф ще намери истинската любов. Желанието ѝ по-скоро беше нещо такова: „Надявам се лорд Уестклиф да срещне жена, която да го постави на колене“. Мисълта извика доволна усмивка върху устните ѝ и тя продължи да се усмихва, когато Дейзи хвърли парчето в кладенеца и то потъна в безкрайните му дълбини.

Дейзи изтупа ръцете си от праха и се отдалечи от водата.

— Готово — каза тя с лъчезарна усмивка. — Нямам търпение да видя за кого ще се ожени Уестклиф.

— Жал ми е за горкото момиче — отвърна Лилиан, — което и да е то.

Дейзи се обърна по посока на къщата.

— Какво ще кажеш да се връщаме?

Разговорът бързо се отплесна към стратегически планирания сезон, докато обсъждаха една идея, която Анабел им бе подхвърлила последния път като говориха. Бауман отчаяно се нуждаеха от социален наставник, който да ги въведе в по-висшите кръгове на британското общество... и не просто от наставник. Той трябваше да е някой могъщ и влиятелен, а също така широко известен. Човек, чието одобрение би било прието от останалото благородничество. Според Анабел нямаше друг, който да подхожда повече от графиня Уестклиф, майката на графа.

Графинята, която явно се наслаждаваше на пътуване из континента, рядко можеше да бъде видяна. Дори когато пребиваваше в къщата в Стоуни крос, тя се смесваше много малко с гостите, осъждайки навика на сина си да се сприятелява с бизнесмени и други неаристократи. Нито една от сестрите Бауман не я бе срещала, но бяха

чували много за нея. Ако се вярваше на слуховете, графинята беше раздразнителен стар дракон, който презира чужденците. Особено американците.

— Защо Анабел смята, че има шанс да накара графинята да стане наш поръчител, за мен е загадка — каза Дейзи, подритвайки едно камъче, преди да тръгнат по пътеката. — Тя никога не би го сторила охотно, това е сигурно.

— Ще го стори, ако Уестклиф ѝ каже да го стори — отговори Лилиан. Тя вдигна една пръчка и я размаха разсеяно. — Анабел ми каза, че графинята не одобрявала лейди Оливия да се омъжи за мистър Шоу и нямала намерение да присъства на сватбата. Но Уестклиф знаел, че това ще нарани ужасно чувствата на сестра му, така че накарал насила майка си да остане, и нещо повече, накарал я да се държи любезно.

— Наистина ли? — Дейзи я погледна с полуусмивка. — Чудя се как го е направил.

— Бидейки господар на къщата. В Америка жената е владетелка на дома, но в Англия всичко се върти около мъжа.

— Хм. Това не ми харесва много.

— Да, знам. — Лилиан млъкна, преди да добави мрачно: — Според Анабел, английският съпруг трябва да даде одобрение на менюто, да одобри мебелите за обзавеждането, цвета на завесите... всичко.

Дейзи изглеждаше ужасена.

— И господин Хънт ли е правил тези неща?

— Ами, не... той не е аристократ. Той е бизнесмен. А бизнесмените обикновено нямат време за такива банални неща. Но обикновеният аристократ разполага с много време, в което да проверява всяка дреболия, която влиза в къщата.

Дейзи спря да рита камъчето и погледна Лилиан намръщено.

— Чудя се... защо толкова твърдо сме решили да се омъжим за благородници, да живеем в огромна, стара къща с ронеща се мазилка, да ядем гадна английска храна и да се опитваме да даваме инструкции на група слуги, които нямат никакъв респект към нас?

— Защото майка иска това — отвърна сухо Лилиан. — И защото никой в Ню Йорк няма да ни вземе. — Беше си истинско нещастие, че в силно йерархизираното нюйоркско общество мъжете с

новопридобитото състояние доста лесно намираха за кого да се оженят. Но наследничките с обикновен произход не бяха желани нито от тези със синя кръв, нито от новобогаташите, които искаха да подобрят социалното си положение. Затова търсенето на съпруг в Европа, където мъжете от висшата класа се нуждаеха от богати съпруги, беше единственото решение.

Начумерената физиономия на Дейзи премина в иронична усмивка.

— Ами ако въпреки всичко никой не ни вземе?

— Тогава ще се превърнем в две проклети стари моми, които кръстосват Европа.

Дейзи се засмя и праметна дългата си плитка на гърба. Беше неприемливо за млади жени на тяхната възраст да се разхождат без шапки, още по-малко пък със спуснати коси. Но двете сестри Бауман имаха толкова гъсти тъмни къдрици, че беше истинско мъчение да ги вдигнеш и захванеш с фуркети в някоя от сложните фризури, които бяха толкова модерни. Бяха необходими най-малко три комплекта фуркети за всяка от тях, а чувствителният скалп на Лилиан я болеше след цялото дърпане и усукване, което бе нужно, за да се приведе косата ѝ в представителен вид за официално събитие. Много пъти бе завиждала на Анабел Хънт заради леките ѝ копринени къдрици, които сякаш винаги се държаха точно така, както тя искаше. В момента Лилиан беше вързала косата си на тила и я бе пуснала назад по начин, който не можеше да си позволи в компания.

— Как да убедим Уестклиф да накара майка си да стане наш наставник? — попита Дейзи. — Вижда ми се малко вероятно той някога да се съгласи да направи такова нещо.

Като свали ръка от раменете на сестра си, Лилиан захвърли пръчката далече, изтръсквайки парченцата кора от дланите си.

— Нямам идея — призна тя. — Анабел се опита да накара господин Хънт да го помоли за нас, но господин Хънт отказва под предлог, че това би било злоупотреба с приятелството им.

— Само ако можем да принудим Уестклиф по някакъв начин — промърмори Дейзи. — Да го излъжем или изнудим.

— Можеш да изнудиш някого само ако е направил нещо срамно, което иска да скрие. А се съмнявам, че безинтересният стар Уестклиф е правил нещо, което заслужава шантаж.

Дейзи се изкикоти.

— Той не е безинтересен или скучен, нито пък стар!

— Майка каза, че е най-малко на трийсет и пет. Аз бих казала, че е средно стар, а ти?

— Аз се обзалагам, че повечето мъже, приближаващи трийсетте, не изглеждат и наполовина толкова добре, колкото Уестклиф.

Както винаги, когато разговорът се отплеснеше към лорда, Лилиан се чувстваше силно раздразнена, почти като през детството, когато братята ѝ си прехвърляха любимата ѝ кукла над главата ѝ, докато тя плачеше да ѝ я върнат. Защо всяко споменаване на лорда трябваше да ѝ въздейства по този начин беше въпрос, на който нямаше отговор. Тя отмина забележката на Дейзи с раздразнено свиване на раменете.

Когато приближиха къщата, чуха няколко радостни възгласа в далечината, последвани от одобрителни подвиквания, сякаш играеха деца.

— Какво е това? — попита Лилиан и погледна по посока на конюшните.

— Не знам, но звучи сякаш някой се забавлява адски добре. Да отидем да видим.

— Няма да се бавим — предупреди Лилиан. — Ако майка разкрие, че ни няма...

— Ще побързаме. О, моля те, Лилиан!

Докато се колебаеха, последва още смях, който се разнесе над двора, в толкова силен контраст със спокойната сцена около тях, че любопитството на Лилиан не издържа. Тя се усмихна дръзко на Дейзи:

— Ще те надбягам — каза тя и се впусна в лудешки бяг.

Дейзи повдигна полите си и се хвърли след нея. Макар краката на Дейзи да бяха далеч по-къси от тези на Лилиан, тя беше лека и подвижна като елфа и пристигна в двора почти едновременно със сестра си. Задъхана от усилието Лилиан заобиколи оградата от външната страна и видя група от пет момчета на възраст между дванайсет и шестнайсет години, които играеха на близката поляна. Облеклото им показваше, че са коняръчета. Обувките им бяха захвърлени покрай двора и те тичаха боси.

— Виждаш ли? — попита нетърпеливо Дейзи.

Като погледна към групата, Лилиан видя, че едното от тях размахва дълга върбова пръчка във въздуха, и се разсмя.

— Играят раундърс!

Въпреки че играта, за която се изискваха пръчка, топка и четири бази, подредени във формата на ромб, беше популярна в Америка и Англия, тя бе достигнала степен на мания в Ню Йорк. Играеха я момчета и момичета от всички класи, и Лилиан с тъга си спомни многото пикници, в които следобед се играеше раундърс. Обзета от носталгия, тя гледаше как едно коняръче заобикаля базите. Беше очевидно, че поляната често е използвана за тази цел, тъй като пясъчните позиции бяха вбити дълбоко в земята, а областта около тях бе утъпкана и се виждаха лишени от трева ивици. Лилиан разпозна в един от играчите момчето, което ѝ бе заело бухалката за злостастната игра, която четирите приятелки бяха играли преди два месеца.

— Мислиш ли, че ще ни позволят да поиграем? — попита обнадеждено Дейзи. — Само за няколко минути?

— Не виждам защо не. Онова червенокосо момче... то ни беше дало назаем бухалката. Струва ми се, че се казваше Артър...

В този момент последва нисък, бърз питч към бащата, който замахна в къса, изкусна дъга. Плоската страна на бухалката посрещна кожената топка и тя полетя към тях стремително като „скакалец“, както се наричаше това в Ню Йорк. Лилиан се затича, грабна топката и я запрати към момчето, което стоеше на първия пост. То я хвана инстинктивно, поглеждайки към Лилиан с изненада. Когато останалите момчета забелязаха двете млади жени, които стояха край двора, те спряха изведнъж несигурно.

Лилиан тръгна напред, погледът ѝ намери червенокосото момче.

— Артър? Помниш ли ме? Бях тук през юни... ти ни даде назаем бухалката.

Озадаченото изражение на момчето се проясни.

— О, да, госпожице... госпожице...

— Бауман. — Лилиан посочи към Дейзи. — А това е сестра ми. Тъкмо се чудехме... дали ще ни позволите да поиграем? Само за малко?

Последва смаяна тишина. Лилиан си помисли, че даването назаем на бухалката може да им се е струвало приемливо, но да им позволят да влязат в играта явно беше съвсем друго нещо.

— Всъщност, не сме никак лоши — каза тя. — Двете сме играли много в Ню Йорк. Ако се безпокоите, че ще забавим играта ви...

— О, не е това, госпожице Бауман — възрази Артър и лицето му стана червено като косата. Той погледна несигурно компанията си, преди да върне вниманието си към нея. — Въпросът е, че... дами като вас... че вие не можете... ние сме слуги, госпожице.

— Сега сте в почивка, нали? — продължи Лилиан.

Момчето кимна предпазливо.

— Е, ние също сме в почивка — каза тя. — А това е една малка игра раундърс. О, пуснете ни да поиграем, няма да кажем на никого.

Като гледаше смутените лица на момчетата, Лилиан продължи:

— Бързи топки, забиващи топки... Виждали ли сте как хвърлят американците?

Това ги заинтригува, беше ясно. Но Артър каза неуверено:

— Мис Бауман, ако случайно някой ви види да играете раундърс в двора за коне, нас ще обвинят, и тогава...

— Не, няма — прекъсна го Лилиан. — Обещавам ви, ние ще поемем отговорността, ако някой ни хване. Ще кажем, че не сме ви оставили избор.

Макар групата като цяло да изглеждаше скептична, Лилиан и Дейзи не престанаха да ги увещават, докато най-накрая момчетата не отстъпиха и не им позволиха да играят. Взела износената кожена топка, Лилиан огъна ръце, изпука кокалчетата на пръстите си и зае позиция на питчър, когато погледна батъра, който стоеше на базата, означена като Касъл рок. Прехвърляйки тежестта върху левия си крак, тя замахна, изстрелвайки топката с бързо, уверено движение. Топката кацна в ръката на кетчъра, а батърът се завъртя и я изпусна. Чуха се няколко одобрителни подсвирвания.

— Не лоша ръка като за момиче! — дойде коментарът на Артър, което я накара да се усмихне.

След няколко минути забавлението от играта накара играчите да се освободят напълно от стеснителността си и да покажат какво могат. Смеейки се наравно с конярчетата, Лилиан си спомни за безгрижната свобода на детството. Беше невероятно облекчение да забрави, макар и за малко безкрайните правила и скованащото благоприличие, което ги задушаваше, откакто бяха стъпили в Англия. А денят беше толкова възхитителен, слънцето светеше ярко, но много по-щадящо отколкото

в Ню Йорк, въздухът беше свеж и приятен, когато изпълваше дробовете ѝ.

— Сега е ваш ред с бухалката, госпожице — каза Артър, като ѝ направи знак да хвърли топката към него. — Да видим дали можете да удряте така добре, както мятате.

— Не може — информира го бързо Дейзи и Лилиан направи жест с ръка, който накара скандализираните момчетата да изреват от удоволствие.

За съжаление, беше истина. При цялата ѝ точност в хвърлянето, тя така и не усъвършенства изкуството на батирането — факт, който Дейзи, която беше превъзходен багър, не пропускаше да изтъкне. Вземайки бухалката, Лилиан хвана дръжката като чук с лявата си ръка и остави показалеца на дясната леко разтворен. Тя наклони леко бухалката над рамо, изчака да ѝ подадат, присвивайки очи, и се завъртя колкото можеше. За нейно разочарование, топката мина над бухалката и прелетя над главата на кетчъра.

Преди момчето да изтича да я вземе, топката бе отново хвърлена към питчъра от някаква невидима ръка. Лицето на Артър внезапно застина и пребледня. Тя се запита каква ли е причината и се обърна. Кетчърът сякаш също бе спрял да диша, когато съзря посетителя.

Облегнат небрежно на оградата на двора, стоеше не друг, а Маркърс, лорд Уестклиф.

ТРЕТА ГЛАВА

Лилиан изруга тихо и хвърли навъсен поглед на Уестклиф. Той ѝ отвърна със сардонично повдигане на едната вежда. Макар да бе облечен със сако за езда, ризата му беше разкопчана и разкриваше силния му, загорял от слънцето врат. При предишните им срещи Уестклиф винаги беше облечен безупречно. В момента, обаче, гъстата му черна коса беше разрошена от вятъра и брадата му се нуждаеше от бръснене. Странно, този му вид изпрати тръпка на удоволствие в корема на Лилиан и причини непозната слабост в коленете ѝ.

Независимо от неприязънта ѝ трябваше да признае, че Уестклиф е изключително привлекателен мъж. Чертите му бяха прекалено широки на някои места, прекалено остри на други, но имаше някаква груба поезия в структурата на лицето му, която правеше класическата красота да изглежда във висша степен неуместна. Малцина бяха мъжете, притежаващи такава истинска мъжественост, сила на характера, прекалено могъща, за да бъде игнорирана. Той не просто се чувстваше удобно във властната си поза, а очевидно бе неспособен да функционира по друг начин, освен като лидер. Като момиче, което винаги се е изкушавало да се изплези в лицето на авторитета, Лилиан намирал Уестклиф за ужасна съблазън. И бе преживяла няколко удовлетворяващи моменти, когато бе успяла да го раздразни отвъд поносимото.

Преценяващият му поглед се плъзна от разбърканата коса към фигурата ѝ, без да пропуска плавната линия на гърдите, освободени от стягащ корсет. Като се питаше дали ще ѝ чете конско затова, че е играла раундърс с конярите, Лилиан отвърна на преценяващия му поглед с хладнокръвно изражение. Опита се да изглежда надменна, но не беше лесно, когато гледката на стройното, атлетично тяло на лорда изпрати поредна тръпка в слабините ѝ. Дейзи беше права — беше трудно, ако не и невъзможно, да намери по-млад мъж, който да си съперничи с мъжествената сила на Уестклиф.

Без да откъсва поглед от Лилиан, Уестклиф бавно се отблъсна от оградата и се приближи.

Лилиан изправи рамене. Тя беше висока за жена, което ги правеше почти еднакви на ръст, но Уестклиф все пак се извисяваше с пет-шест сантиметра над нея. Нервите ѝ се изопнаха, докато се взираше в очите му, които бяха толкова тъмнокафяви, че изглеждаха почти черни.

Гласът му беше дълбок, напомняше едрозърнест пясък, увит в кадифе.

— Трябваше да извиете лакътя си навътре.

Лилиан остана изненадана, беше очаквала критика.

— Какво?

Гъстите мигли на лорда леко се сведоха, когато погледна към бухалката в дясната ѝ ръка.

— Извийте лакътя навътре. Така ще имате по-голям контрол върху бухалката, ако скъсите дъгата на завъртането.

Лилиан се намръщи.

— Съществува ли тема, по която да не сте експерт?

Весели искрици припламнаха в тъмните му очи. Той се престори, че се замисля дълбоко.

— Не мога да свиря с уста — каза накрая. — Друго, освен това... — Той вдигна ръце в безпомощен жест, сякаш не се сещаше за друга дейност, която да владее по-слабо.

— Какво имате предвид като казвате, че не можете да свирите с уста? Всички могат.

Уестклиф присви устни и издуха беззвучно въздух. Стояха толкова близо един до друг, че Лилиан усети мекото докосване на дъха му върху челото си, което раздвижи няколко копнинени косъмчета, залепнали за потната ѝ кожа. Тя примига изненадано, погледът ѝ падна върху устата му, след това отиде до отворената риза на врата му, където бронзовата кожа изглеждаше гладка и много топла.

— Виждате ли? Нищо не се получава. Опитвал съм години наред.

Развеселена, Лилиан си помисли да го посъветва да духа по-силно и да притисне върха на езика си към долните зъби... но мисълта да произнесе думата „език“ пред Уестклиф ѝ се видя невъзможна. Вместо това тя го гледаше безизразно и подскочи, когато той се

пресегна към рамото ѝ и я обърна леко, за да погледне Артър. Момчето стоеше на няколко метра от тях със забравена топка в ръка и гледаше графа с изражение на страхопочитание, примесено с ужас.

Като се чудеше дали Уестклиф ще смърми момчетата, че са позволили на нея и на Дейзи да играят, Лилиан каза смутено:

— Артър и другите... вината не е тяхна... аз ги накарах да ни пуснат в играта...

— Не се съмнявам — произнесе графът над рамото ѝ. — Сигурно не сте им дали шанс да откажат.

— Нали няма да ги накажете?

— Че играят раундърс в почивката си? Едва ли. — Уестклиф съблече сакото си и го хвърли на земята. После се обърна към кетчъра, който се мотаеше наблизко, и каза: — Джим, бъди добро момче и хвани няколко топки.

— Да, милорд! — Момчето се стрелна към празното пространство в западната страна на поляната отвъд позициите.

— Какво правите? — попита Лилиан, когато Уестклиф застана зад нея.

— Поправям замаха ви — последва спокойният му отговор. — Вдигнете бухалката, мис Бауман.

Тя се обърна да го погледне скептично и той се усмихна, очите му блестяха предизвикателно.

— Това ще е интересно — промърмори Лилиан. Тя зае стойка и погледна към Дейзи, чието лице се бе зачервило, а очите ѝ блестяха от усилието да потисне изблика смях. — Замахът ми си е идеален — изсумтя Лилиан, усещайки тялото на графа точно зад нейното. Очите ѝ се разшириха, когато ръцете му се плъзнаха към нейните лакти, избутвайки ги в по-плътна позиция. Когато дрезгавият му шепот докосна ушите ѝ, опънатите ѝ нерви сякаш се запалиха и тя почувства как червенината плъзва по лицето и шията ѝ, както и в други части на тялото, за които, доколкото знаеше, не съществуват имена.

— Разтворете краката си по-широко и разпределете тежестта си равномерно. Добре. А сега приближете още ръцете към тялото. Тъй като бухалката е малко дълга за вас, ще трябва да я хванете малко по-нагоре...

— Обичам да я държа в основата.

— Прекалено ви е дълга — настоя той, — точно заради това не можете да направите правилно замаха и...

— Обичам дълги бухалки — продължи да упорства Лилиан, дори когато той нагласи ръцете ѝ върху върбовата бухалка. — Всъщност, колкото по-дълга, толкова по-добре.

Едно от конярчетата се изкиска и привлече вниманието ѝ и тя го погледна подозрително, преди да се обърне към Уестклиф. Лицето му беше безизразно, но в очите му се виждаше насмешлив блясък.

— Какво е толкова смешно? — попита тя.

— Нямам представа — отвърна той озадачено и отново я обърна към питчъра. — Не забравяйте за лактите. Да. А сега, не позволявайте на китките да се извъртат... дръжте ги прави и... не, не така. — Той я изненада като сложи ръце върху нейните и направи бавна дъга. Устата му беше до ухото ѝ. — Усещате ли разликата? Опитайте пак... така поестествено ли е?

Сърцето ѝ ускори ритъм и кръвта кипна във вените ѝ. Никога не се бе чувствала толкова неловко, усещайки топлината на мъжа с гърба си, силните му бедра, които се вмъкваха в леките гънки на роклята ѝ. Широките му ръце я обхващаха почти напълно и тя осъзна с изненада, че по тях няма мазоли.

— Още веднъж — настоя Уестклиф. Ръцете му се стегнаха върху нейните и тя внезапно се почувства покорена, заплашена по начин, който стигаше отвъд физическото въздействие. Въздухът в дробовете ѝ сякаш се разшири болезнено. Тя издиша бързо и плитко, после още веднъж и още веднъж, след което замахна със смущаваща бързина.

Уестклиф отстъпи назад и се взря в нея напрегнато, дълбока бръчка проряза иначе гладкото му чело. Не беше лесно да се различат тъмните ириса от зениците му, но на Лилиан ѝ се стори, че очите му са се разширили сякаш под въздействието на някаква силна дрога. Изглеждаше сякаш иска да я попита нещо, но вместо това само кимна кратко и ѝ посочи да заеме отново батърска позиция. Като застана на мястото на кетчъра, той приклезна и посочи към Артър.

— Хвърли една лесна за начало — извика той.

— Да, милорд.

Артър се изви и хвърли спокойна, права топка. Лилиан присви очи, стисна бухалката по-здраво, замахна и завъртя хълбоците си така, че да придаде повече сила на движението. За свое възмущение

пропусна топката напълно. Извърна се и изгледа Уестклиф многозначително.

— Е, съветът ви определено помогна — промърмори тя саркастично.

— Лактите — дойде краткото му напомняне и той хвърли топката на Артър. — Опитайте пак.

Лилиан вдигна бухалката с въздишка и погледна питчъра.

Момчето изтегли ръката си назад и се засили, изпращайки поредна бърза топка.

Лилиан извъртя бухалката с пухтене и изпита неочаквано удоволствие, когато почувства солидната връзка между бухалката и кожената топка. С шумен плясък топката беше катапултирана високо във въздуха над главата на Артър, далече от момчетата в дъното на игрището. Като изписка триумфално, тя пусна бухалката и се затича към първата позиция, обиколи я и се насочи към втората. С ъгълчето на око си видя, че Дейзи бърза през игрището да хване топката и почти от движение я хвърли към най-близкото момче. Тя ускори крачка, краката ѝ летяха под полата, обиколи третата позиция, докато топката летеше към Артър.

Видя с невярващи очи как Уестклиф застава на последния пост, Касъл рок, вдигнал нагоре ръце в готовност да хване топката. Възможно ли беше? След като ѝ показа как да удря топката сега се канеше да ѝ я вземе ли?

— Махнете се от пътя ми! — извика тя, тичайки презглава към поста, решена да го стигне, преди да е хванал топката. — Няма да спра!

— О, аз ще ви спра! — увери я Уестклиф с усмивка, заставайки пред поста. Той извика на питчъра: — Хвърли я в базата, Артър!

Щеше да мине през него, ако се налагаше. Като нададе боен вик, Лилиан връхлетя върху него, карайки го да залитне назад точно когато пръстите му се затваряха около топката. Макар да можеше да се опита да запази равновесие, той не го стори, сгромолясвайки се върху меката земя с Лилиан върху него. При падането ги обви облак сивкав прах. Лилиан се надигна върху гърдите му и го погледна. В първия момент си помисли, че е задъхан, но веднага стана ясно, че се задушава от смях.

— Измамник такъв! — обвини го тя, което го накара да се разсмее още по-силно. Тя се опита да си поеме дъх. — Вие... нямате право да стоите... пред... поста...

Като си поемаше дъх и пухтеше, Уестклиф ѝ подаде топката с енергичния реверанс на човек, предаващ безценен артефакт на музееен куратор. Лилиан пое топката и я хвърли настрана.

— Не съм аут — каза му тя, забивайки пръст в коравите му гърди, за да подчертае думите си. Имаше чувството, че докосва каменна плоча. — Чувате ли ме?

До слуха ѝ достигна веселият глас на Артър, който се приближаваше към тях.

— Всъщност, госпожице...

— Никога не спори с една лейди, Артър — прекъсна го графът, успявайки да възвърне способността си да говори, и момчето му се усмихна.

— Да, милорд.

— Има ли лейди тук? — попита Дейзи весело, задавайки се откъм игрището. — Защото не виждам такава.

Като продължаваше да се усмихва, графът погледна Лилиан. Косата му беше разбъркана, зъбите му се белееха на смуглото, покрито с прах лице. Сега, когато бе изоставил диктаторската фасада и с развеселени очи, усмивката му беше толкова неочаквано привлекателна, че Лилиан усети странно, размекващо чувство в себе си. Наведе се към него и собствените ѝ устни се разтеглиха в неохотна усмивка. Една къдрица от косата ѝ се беше измъкнала и се плъзна като коприна по неговата челюст.

— Какво е требучет? — попита тя.

— Катапулт. Имам един приятел, който проявява интерес към средновековните оръжия. Той... — Уестклиф се поколеба, сякаш през стегнатото му тяло премина ново напрежение, докато лежеше под нея. — Той наскоро построи требучет, използвайки древен проект... и ми се довери да му помогна при изстрелването...

Лилиан се забавляваше от идеята, че обикновено съдържания Уестклиф е способен на подобни лудории. Осъзнавайки внезапно, че е върху него, тя се изчерви и понечи да се изправи.

— Свалихте ли целта? — попита, като се стараеше да звучи небрежно.

— Собственикът на каменната стена, която съборихме, очевидно смяташе така. — Графът рязко си пое дъх, когато тялото ѝ се изплъзна от неговото, и остана да стои на земята, дори след като тя се беше изправила на крака.

Лилиан се запита защо я гледаше така странно и започна да изтупва прашната си пола. Но това бе невъзможна задача. Дрехите ѝ бяха ужасно мръсни.

— О, боже — погледна тя Дейзи, която беше също измачкана и мръсна, макар и не до такава степен. — Как ще обясняваме защо роклите ни са в такова състояние?

— Ще помоля една от прислужниците да ги свали долу в пералнята, преди майка да забележи. Коего ми напомня... май вече ни е време да се събуждаме от нашата дрямка!

— Трябва да побързаме. — Лилиан се обърна към лорд Уестклиф, който си беше облякъл сакото и сега стоеше зад нея. — Милорд, ако някой ви попита дали сте ни виждали... нали ще кажете, че не сте?

— Аз никога не лъжа — каза той и тя простена отчаяно.

— Не можете ли поне да се въздържите и да не съобщавате, без да са ви питали?

— Предполагам, че бих могъл.

— Колко сте услужлив — произнесе Лилиан с тон, който изразяваше обратното. — Благодаря ви, милорд. А сега, ако ни извините, трябва да бягаме. В буквалния смисъл.

— Последвайте ме, ще ви покажа по-кратък път — предложи Уестклиф. — Ще минем през градината и ще влезем през входа за прислугата до кухнята.

Сестрите се спогледаха, кимнаха едновременно и забързаха подир него, махайки разсеяно за довиждане на Артър и неговите приятели.

* * *

Докато ги превеждаше през градините, Маркъс се раздражни от начина, по който Лилиан бързаше пред него. Тя сякаш физически не бе способна да понесе неговото водачество. Погледна я крадешком.

Крачката ѝ беше дълга и свободна под леката муселинена рокля, неприличаща на опитното женствено полюляване, което повечето жени предпочитаха.

Маркърс си спомни необяснимата си реакция към нея по време на играта на раундърс. Оживеното ѝ лице беше неустоймо. Тя имаше неизчерпаема енергия и ентузиазъм за физически занимания, които можеха да съперничат на неговите. Не беше модерно младите жени в нейното положение да показват такова крепко здраве и дух. Предполагаше се, че трябва да са срамежливи, скромни и сдържани. Но Лилиан беше прекалено завладяваща, за да я игнорира, и още преди да е разбрал напълно какво става, се бе присъединил към играта.

Видът ѝ, толкова зачервена и възбудена, бе събудил непрехивявани до този миг усещания. Беше по-красива, отколкото си спомняше, и толкова забавна в обидчивата си инатливост, че не можеше да устои на присъствието ѝ. И в момента, когато беше застанал зад нея, за да ѝ покаже как да замахва, усещайки тялото ѝ да се притиска в него, той изпита първичния порив да я сграбчи и да я завлече на някое тайно място, да вдигне полата ѝ и...

Отхвърляйки мисълта със смущение, той я загледа как върви пред него. Беше мръсна, косата ѝ беше разрошена... но по някаква причина не можеше да спре да мисли какво беше почувствал, докато лежеше върху земята, а тя го беше възседнала. Въпреки ръста ѝ тя бе стройно момиче без много женски извивки. Далеч не предпочитаният му тип. Но толкова много искаше да я хване за кръста, да притисне хълбоците ѝ към своите и...

— Насам — каза той сърдито, като закачи с рамо Лилиан Бауман и продължи към живия плет и стените, които ги скриваха от къщата. Поведете сестрите отстрани на пътеките, обрамчени със сините заострени върхове на салията. Древните стени бяха покрити с червени рози и великолепни топки хортензии, а големите каменни кашпи направо се пукаха от бели трицветни теменуги.

— Сигурен ли сте, че това е краткият път? — попита Лилиан. — Мисля, че по другия щеше да е много по-бързо.

Несвикнал решенията му да се поставят под въпрос, Маркърс ѝ хвърли хладен поглед, когато тя се изравни с него.

— Познавам собственото си имение, госпожице Бауман.

— Не обръщайте внимание на сестра ми, лорд Уестклиф — каза Дейзи зад тях. — Тя просто се притеснява какво ще стане, ако ни хванат. Предполагаше се, че трябва да спим, разбирате ли. Майка ни заключи в стаята ни, а после...

— Дейзи — прекъсна я рязко Лилиан, — графът не иска да слуша за това.

— Напротив — каза Маркъс, — много ми е интересно да разбере как сте избягали. През прозореца?

— Не, отворих ключалката с шперц — отвърна Лилиан.

Запазвайки информацията в дъното на съзнанието си, Маркъс попита подигравателно:

— В девическото училище ли ви научиха да правите това?

— Не сме ходили в девическо училище — отвърна Лилиан. — Сама се научих да разбивам ключалки. Била съм от погрешната страна на много заключени врати от ранно детство.

— Колко изненадващо.

— Предполагам, че вие не сте направили ни едно нещо, което да заслужава наказание.

— Всъщност, доста често съм бил „възпитаван“. Но рядко са ме заключвали. Баща ми смяташе за далеч по-целесъобразно — и удовлетворяващо — да ме бие заради прегрешенията ми.

— Изглежда е бил истински сатрап — отбеляза Лилиан и Дейзи ахна зад тях.

— Лилиан, не бива да говориш лошо за мъртвите. А и се съмнявам, че на графа му е приятно да наричаш баща му с някакви имена.

— Не, той наистина беше сатрап — каза Маркъс с прямота, съответстваща на тази на Лилиан.

В този момент стигнаха до място в живия плет, където каменната настилка заобикаляше къщата. Като направи знак на момичетата да пазят тишина, Маркъс погледна празната пътека и ги заведе до прикритието на висока, тясна хвойна. После посочи наляво.

— Входът за кухнята е ей там — прошепна той. — Ще минем през него, ще се изкачим по стълбите до горния етаж и ще ви покажа коридора към вашата стая.

Момичетата го гледаха с широки усмивки, лицата им си приличаха толкова много, и все пак бяха така различни. Дейзи имаше

по-кръгли страни и старомодната красота на китайска кукла, което беше в някакво противоречие с екзотичните ѝ кафяви очи. Лицето на Лилиан беше по-продълговато и с неясен котешки намек, с дръпнати очи и чувствена, сладка уста, която накара сърцето му да направи един допълнителен такт.

Той още гледаше устата ѝ, когато тя заговори:

— Благодаря ви, лорде. Вярвам, че можем да разчитаме на вашето мълчание за играта ни.

Ако Маркърс беше друг тип човек, или таеше обикновен романтичен интерес към някое от момичетата, щеше да използва ситуацията да пофлиртува, шантажирайки ги. Вместо това той кимна и отвърна:

— Можете да разчитате.

Поредният предпазлив поглед установи, че по пътеката все още няма никой и тримата излязоха зад прикритието на хвойната. За нещастие, когато бяха до средата на пътя, се чуха внезапни гласове. Някой идваше.

Дейзи хукна като уплашена кошута и се озова до входа за части от секундата. Лилиан, обаче, предприе обратната тактика, спускайки се към хвойната. Лишен от време да мисли, Маркърс я последва точно когато в началото на алеята се появи трима-четирима души. Притискайки се към нея в тясната пролука между дървото и живия плет, той се почувства доста нелепо, да се крие от гостите в собственото си имение. Но мръсните му, изкаляни дрехи не бяха нещо, с което би искал да се появи в компания... внезапно мислите му се объркаха, когато усети Лилиан да го дърпа по — навътре в сенките. Дърпаше го към себе си. Тя трепереше... от страх, помисли си той в началото. Шокиран от собствената си покровителствена реакция, обви ръце около нея. Но бързо откри, че тя се смееше тихо, толкова необяснимо доволна от ситуацията, че трябваше да потисне серията пристъпи на смях в рамото му.

Маркърс ѝ се усмихна озадачено и оправи един непослушен кичур от косата ѝ, който беше паднал върху дясното ѝ око. След това надникна през малката пролука между ухаещите, гъсти иглички на хвойновите клони. Разпозна мъжете, които вървяха бавно по пътеката и обсъждаха бизнес дела.

— Тихо. Това е баща ви.

Очите ѝ се разшириха, смехът ѝ секна и тя инстинктивно заби пръсти в самото му.

— О, не. Не позволявайте да ме открие! Ще каже на майка!

Той кимна успокоително, ръката му остана върху раменете ѝ, устните му бяха до слепоочието ѝ.

— Няма да ни видят. Веднага след като отминат, ще ви преведа по пътеката.

Тя стоеше напълно неподвижна, взираше се между клоните, явно не съзнавайки, че се е вкопчила в тялото на граф Уестклиф в нещо, което повечето хора биха описали като прегръдка. Маркъс я държеше и дишаше в косата ѝ, поемайки неуловим аромат, нежна цветна увертюра, която смътно бе регистрирал, докато играеха раундърс на игрището. Като тръгна по следите на аромата, той откри по-силна концентрация на шията ѝ, където разпалваше кръвта и опияняваше. Устните му се навлажниха. Внезапно му се прииска да докосне език до нежната ѝ бяла кожа, да разкъса роклята ѝ отпред и да прокара уста от шията до пръстчетата на краката ѝ.

Ръката му се стегна около тънкото ѝ тяло и свободната му ръка неволно потърси хълбоците ѝ, упражнявайки лек, но непоколебим натиск, за да я приближи повече към себе си. О, да. Тя беше с перфектния ръст и бе нужно съвсем леко нагласяне, за да прилепнат телата им едно към друго. Обзе го възбуда, разпалвайки огън в пулсиращите пътечки на вените му. Щеше да бъде толкова лесно да я вземе, просто да вдигне роклята ѝ и да разтвори краката ѝ. Желаше я по хиляди начини — върху себе си, под себе си, всяка негова част вътре в нея. Можеше да усети естествената форма на тялото ѝ под тънката ѝ дреха без корсет, който да разваля плавната линия на гърба ѝ. Тя се стегна малко, когато усети устата му да докосва шията ѝ, и ахна удивено.

— Какво... какво правите? — чу се да прошепва.

От другата страна на живия плет четиримата мъже спряха и продължиха оживено да обсъждат пазарните манипулации, докато в ума на Маркъс се въртяха мисли за съвсем друг вид манипулации. Като навлажни пресъхналите си устни с език, той отдръпна глава и видя обърканото изражение върху лицето на Лилиан.

— Съжалявам — пое си дъх той, като се бореше да се съвземе.
— Тази миризма... каква е?

— Миризма? — Тя изглеждаше силно смутена. — Имате предвид парфюма ми?

Маркъс се разсея от гледката на устата ѝ... плюшените розови устни, които сякаш обещаваха неописуема сладост. Ароматът ѝ нахлуваше в ноздрите му и будеше в тялото му копнежи. Усети, че става корав, слабните му пламнаха, а сърцето му пулсираше лудо. Не можеше да мисли ясно. Усилието да не я опипа накара ръцете му да се разтреперят. Затвори очи, отвърна лице от нейното, само за да се зарови алчно в трапчинката на шията ѝ. Тя леко го отблъсна и прошепна в ухото му:

— Какъв ви е проблемът?

Той безпомощно поклати глава.

— Съжалявам. Боже мили. Съжалявам... — Устата му се затвори върху нейната и той я зацелува с такава сила, сякаш животът му зависеше от това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

За първи в път в живота на Лилиан се случваше мъж да я целуне, без да иска разрешение. Тя се извиваше и дърпаше, докато Уестклиф я притисна още по-здраво към тялото си. Миришеше на прах, на коне и на слънце... имаше и нещо друго... сладък, сух дъх, който ѝ напомняше за прясно окосено сено. Натискът на устата му се увеличи, устните му трескаво се опитваха да разтворят нейните. Никога не си бе представяла целувките по този начин: дълбоки, нежни, нетърпеливи ласки, които сякаш я оставяха без сила. Тя затвори очи и се отпусна върху твърдата опора на гърдите му. Уестклиф веднага се възползва от слабостта ѝ, нагласи я срещу себе си така, че не остана и сантиметър между тях, и вмъкна силното си бедро между краката ѝ.

Върхът на езика му се играеше в устата ѝ, изследваше ръбчетата на зъбите ѝ и копринената влага отвъд. Шокирана от интимността, Лилиан се сви назад, но той я последва, двете му ръце се плъзнаха и обхвана главата ѝ. Тя не знаеше какво да прави с езика му; отдръпна се несръчно, но той си играеше с нея, грабеше я, възбуждаше я, доставяше ѝ удоволствие; от гърлото ѝ се откъсна разтреперан стон и тя се хвърли към него обезумяла.

Устните му се откъснаха от нейните. Осъзнала, че баща ѝ стои от другата страна на хвойната, Лилиан се опита да контролира дишането си, загледана към тъмните силуети през гъстите, зелени бодлички. След малко мъжете продължиха по пътеката, неподозиращи за прегърнатата двойка, скрита във входа на градината. Лилиан въздъхна облекчено. Но устата на Уестклиф се плъзна по извивката на шията ѝ, разпалвайки окончанията на напрегнатите ѝ нерви. Тя се сви срещу него, все още безпомощно обхванала с крака бедрото му, и някъде дълбоко в нея се разля топлина.

— Милорд — прошепна тя, — да не полудяхте?

— Да. Да. — Каdifените му устни се върнаха на устата ѝ... последва още една ограбваща целувка.

— Дайте ми устата си... езика си... да. Така. Толкова сте сладка... сладка... — Устните му бяха горещи и неуморни, местеха се по нея с чувствена принуда, докато дъхът му докосваше страната ѝ. Устните и лицето я смъдяха от небръснатата четина на брадата му.

— Милорд — прошепна тя пак, откъсвайки уста от неговата. — За бога, отдръпнете се от мен!

— Да... Съжалявам... само още веднъж... — Той отново потърси устните ѝ и тя го изблъска силно. Гърдите му бяха твърди като гранит.

— Да вървим, глупак такъв! — Като се извиваше диво, Лилиан успя да се освободи. Цялото ѝ тяло тръпнеше от досега с него, дори сега, когато бяха разделени.

Когато се загледаха един друг, тя видя как похотта, отпечатана върху лицето му, започва бавно да се разсейва и тъмните му очи се разшириха при осъзнаването на това, което току-що се бе случило.

— По дяволите! — прошепна той.

Не ѝ хареса начина, по който я гледаше, като мъж, който се взира във фаталната глава на Медуза. Тя се намръщи.

— Мога сама да намеря стаята си — произнесе отсечено. — И не се опитвайте да ме следвате — за днес помощта от вас ми стига. — Тя се обърна и забърза по алеята, а той остана да гледа подир нея с увиснала челюст.

* * *

По някакво чудо Лилиан успя да стигне до стаята си, преди майка ѝ да се появи да събуди дъщерите си от дрямката им. Провирайки се през откренатата врата, тя я затвори и бързо разкопча роклята си. Дейзи, която вече бе останала по бельо, отиде до вратата и запъна фуркета под бравата, за да я повдигне, след което я заключи.

— Защо се забави толкова? — попита тя. — Надявам се не се сърдиш, задето не те изчаках... помислих си, че трябва да се върна тук и да се оправя колкото е възможно по-бързо.

— Не — разсеяно отвърна Лилиан, докато се измъкваше от мръсната си рокля. Тя я остави на дъното на гардероба и я скри от поглед. Силно изщракване обяви, че Дейзи се е справила успешно с

повторното заключване на вратата. Лилиан се стрелна към умивалника, изля мръсната вода в съда за помия отдолу и наля чиста в купата. След това бързо изми лицето и ръцете си, и се избърса.

Чули, че в ключалката се завърта ключ, двете момичета се спогледаха разтревожено. Изтичаха до леглата си и легнаха точно в мига, когато майка им влезе в стаята. За щастие, завесите бяха спуснати и на неясната светлина Мерседес не можеше да забележи свидетелствата за онова, което бяха правили.

— Момичета? — произнесе тя подозрително. — Време е вече да се будите.

Дейзи се протегна и се прозя шумно.

— М-mmm... добре си подремнахме. Чувствам се толкова освежена.

— И аз — додаде пресипнало Лилиан, забола глава във възглавницата, докато сърцето ѝ биеше лудо срещу матрака.

— Сега трябва да се изкъпете и да облечете вечерните си тоалети. Ще позвъня на прислужниците да подготвят ваната. Дейзи, ти ще облечеш жълтата си копринена рокля. Лилиан, ти ще си със зелената, онази със златните копчета на раменете.

— Да, майко — отвърнаха двете едновременно.

Когато Мерседес отиде обратно до другата врата на стаята, Дейзи седна изправена и загледа Лилиан с любопитство.

— Защо се забави толкова на връщане?

Лилиан се претърколи и впери поглед в тавана, обмисляйки онова, което се бе случило в градината. Не можеше да повярва, че Уестклиф, който никога не бе крил, че не я харесва, се беше държал по такъв начин. Това нямаше смисъл. Графът никога не беше показвал преди, че тя го привлича. Всъщност, този следобед за първи път двамата се бяха държали цивилизовано един към друг.

— Наложих да се скрием за няколко минути — чу се Лилиан да произнася, докато мислите ѝ продължаваха да се тълпят в главата ѝ. — Татко се зададе по алеята с още няколко души.

— Боже! — Дейзи провеси крака от леглото си и погледна Лилиан с ужас.

— Но не те видях, нали?

— Не.

— Е, това е облекчение. — Дейзи се намръщи леко, явно усетила, че има още много неизказано. — Беше доста спортменско от страна на Уестклиф да не ни издаде, нали?

— Спортменско, да.

Внезапна усмивка изви устните на Дейзи.

— Мисля, че това бе най-забавното нещо, което някога съм виждала... когато ти показваше как да завъртиш бухалката... имах чувството, че ще го цапардосаш с нея!

— Изкушавах се — отвърна мрачно Лилиан, стана от леглото си и отиде да разтвори завесите. Когато дръпна тежките гънки настрана, следобедната слънчева светлина нахлу в стаята, позлатявайки танцуващите пращинки във въздуха. — Уестклиф търси всяка възможност да демонстрира превъзходството си, нали?

— Това ли правеше? Защото на мен ми се стори, че по-скоро търси възможност да обвие ръце около теб.

Сепната от коментара, Лилиан я изгледа с присвити очи.

— Защо казваш това?

Дейзи сви рамене.

— Имаше нещо в начина, по който те гледаше...

— Какъв начин? — поиска да знае Лилиан и през тялото ѝ премина тръпка като от хиляди миниатюрни крилца.

— Ами... по интересен начин.

— Графът и аз не се понасяме — каза тя кратко. — Единственото, от което той се интересува, е потенциално бизнес споразумение с татко. — Тя млъкна и отиде до тоалетката, където шишенцата ѝ с парфюм блестяха, огрени от кехлибарената слънчева светлина. Като склочи пръсти около кристалното шишенце с парфюм, тя го вдигна и разтърка палец няколко пъти по запушалката. — Но — продължи тя неуверено — има нещо, което трябва да ти кажа, Дейзи. Нещо се случи, докато двамата с Уестклиф чакахме зад живия плет...

— Да? — Изражението на Дейзи се оживи от любопитство.

За съжаление, майка им избра точно този момент да се върне, последвана от две прислужници, които с труд вкараха една вана в стаята, за да подготвят банята. Докато майка им се суетеше наоколо, Лилиан нямаше възможност да говори насаме с Дейзи. Кое сигурно бе добре, защото така имаше повече време да обмисли ситуацията. Като пъкна шишенцето в плетената си чантичка, която възнамеряваше

да носи вечерта, тя се запита дали парфюмът ѝ наистина е подействал на Уестклиф. Нещо го беше накарало да се държи странно. И ако се съди по изражението на лицето му, когато си бе дал сметка какво върши, той бе шокиран от собственото си поведение.

Логично беше да тества този парфюм. Да провери способностите му, тъй да се каже. Слаба усмивка си проби път до устните ѝ, когато тя си представи приятелките си, които сигурно щяха да проявят желание да ѝ помогнат за един-два експеримента.

„Старите моми“, които се бяха запознали преди година и които винаги подпираха стената по време на танците. Сега, като хвърлеше поглед назад, Лилиан не можеше да разбере защо им бе отнело толкова много време да се сприятелят. Може би едната причина беше, че Анабел бе толкова красива, с коса с цвят на тъмен мед и искрящи сини очи, и с чувствена фигура. Човек не можеше да си представи, че такова божествено създание би слязло до там, че да стане приятелка с обикновени простосмъртни. Еванджелин Дженър, от друга страна, беше ужасяващо срамежлива и заекваше, което правеше разговора невероятно труден.

Но когато най-сетне стана ясно, че никоя от тях няма да успее да промени сама статуса си на стара мома, те се съюзиха, за да си помогнат в търсенето на съпрузи, започвайки с Анабел. Общите им усилия бяха успели да осигурят съпруг за Анабел, макар Саймън Хънт да не беше аристократ, нещо, което първоначално я бе държало настрана от него. Лилиан трябваше да признае, че въпреки нейните първоначални опасения за брака, Анабел бе направила правилен избор, омъжвайки се за Хънт. Сега беше ред на Лилиан.

Сестрите се изкъпаха, след което заеха всяка своя ъгъл в стаята, докато прислужниците им помагаша да се облекат. Следвайки инструкциите на майка си, Лилиан облече рокля от синьо — зелена коприна с къси бухнали ръкави и горнище, събрано на раменете със златни закопчалки. Един омразен корсет бе намалил талията ѝ с пет сантиметра, а подплънките на корсажа повдигаха гърдите ѝ и ги правеха да изглеждат по-големи. Тя бе заведена до тоалетната масичка и прислужницата разреся сплетените кичури на тежката ѝ коса, за да ги забодее след това в сложна фризура. Дейзи, междувременно, бе подложена на същото мъчение, докато връзваха, оправяха и закопчаваха златистата ѝ рокля с набор на корсажа.

Майка им се въртеше около тях и раздаваше напътствия за правилно поведение.

— ... и не забравяйте, че английските джентълмени не обичат, когато едно момиче говори много, и че не се интересуват от мнението ви. Затова искам да бъдете кротки и колкото е възможно по — тихи. И да не споменавате за никакъв спорт! Може да ви се струва, че проявяват интерес, когато им разказвате за раундърс или други игри, но вътрешно джентълмените не харесват момичета да обсъждат мъжки теми. А ако някой ви попита нещо за вас, намерете начин да извъртите въпроса към него и...

— Поредната вълнуваща вечер в Стоуни крос — промърмори Лилиан. Дейзи сигурно я беше чула, защото от другия ъгъл на стаята се чу глухо сумтене.

— Какъв е този шум? — сръза я Мерседес. — Слушаш ли съветите ми, Дейзи?

— Да, майко. Не можах да си поема дъх в един момент. Мисля, че корсетът ми е прекалено тесен.

— Тогава не дишай толкова дълбоко.

— Не можеш ли да отпуснеш малко връзките?

— Не. Британските джентълмени предпочитат момичета с много тънки талии. Така, сега докъде бях стигнала... а, да, ако по време на вечерята разговорът секне...

Понасяйки мрачно лекцията, която несъмнено щеше да се повтори многократно под различни форми по време на престоя им в имението на Уестклиф, Лилиан се взираше в огледалото. Почувства се развълнувана при мисълта, че ще види Уестклиф тази вечер. В съзнанието ѝ изникна тъмното му лице, надвесено над нейното, и тя затвори очи.

— Съжалявам, госпожице — прошепна прислужницата, която си помисли, че е забола прекалено дълбоко фуркета в косата ѝ.

— Всичко е наред — отвърна Лилиан с печална усмивка. — Дърпайте силно, аз имам корава глава.

— Това е невероятно признание — дойде коментарът на Дейзи от другия край на стаята.

Прислужницата продължи да навива и да забожда косата ѝ и мислите на Лилиан се върнаха към Уестклиф. Дали щеше да се престори, че целувката зад живия плет никога не се е случвала? Или

щеше да поиска да я обсъди с нея? Ужасена от перспективата, тя осъзна, че има нужда да поговори с Анабел, която бе опознала Уестклиф много по-добре, след като се бе омъжила за неговия най-добър приятел, Саймън Хънт.

Точно когато последният фуркет бе мушнат във фризура ѝ, на вратата се почука. Дейзи, която си слагаше дълги до лактите бели ръкавици, изтича да отвори, пренебрегвайки възраженията на Мерседес, че това е работа на прислужниците. Дейзи откряна вратата и нададе щастлив възглас при вида на Анабел Хънт. Лилиан стана от стола си пред тоалетната масичка и се втурна към нея, и трите се прегърнаха. Бяха минали няколко дена, откак се бяха виждали в хотел „Рътлидж“ в Лондон, където двете семейства бяха отседнали. Скоро Хънт щяха да се местят в нова къща, която се строеше в „Мейфеър“, но междувременно момичетата си гостуваха взаимно при всеки възможен повод. Мерседес възразяваше понякога, страхуваше се Анабел да не повлияе зле на дъщерите ѝ — забавно твърдение, тъй като по-скоро беше обратното.

Както обикновено, Анабел изглеждаше очарователна, в бледосиня сатенена рокля, прилепнала плътно към стройното ѝ тяло, с подходяща копринена панделка, завързана отпред. Цветът на роклята подчертаваше наситеното синьо на очите и освежаваше още повече прасковения тен на лицето ѝ.

Тя се отдръпна да ги погледне с блеснали очи.

— Как мина пътуването от Лондон? Имахте ли вече някакви приключения? Не, не е възможно, тук сте от един ден...

— Може и да сме имали — прошепна Лилиан предпазливо, отчитайки наострените уши на майка си. — Трябва да говоря с теб за нещо...

— Момичета! — прекъсна я Мерседес, тонът ѝ беше изпълнен с неодобрение. — Още не сте свършили приготовленията си за соарето.

— Аз съм готова, майко! — каза Дейзи бързо. — Виж, всичко е направено. Дори съм си сложила ръкавиците.

— Единственото, от което се нуждая, е дамската ми плетена чантичка — добави Лилиан, спусна се към тоалетката и взе малката кремава чантичка. — Ето, и аз съм готова.

Знаейки отлично, че Мерседес не я харесва, Анабел се усмихна приятно.

— Добър вечер, госпожо Бауман. Надявах се, че ще позволите на Лилиан и Дейзи да слязат с мен на долния етаж.

— Боя се, че ще трябва да почакаат, докато аз се приготвя — отвърна студено Мерседес. — Двете ми невинни момичета се нуждаят от наставничеството на истинска придружителка.

— Анабел ще ни бъде придружителка — усмихнато рече Лилиан. — Тя сега е уважавана омъжена жена, забрави ли?

— Казах истинска придружителка — натърти майка им, но протестите ѝ рязко спряха, когато сестрите излязоха от стаята и затвориха вратата.

— Боже мой — засмя се безпомощно Анабел, — за първи път чувам да ме наричат „уважавана омъжена жена“, това ме кара да се чувствам по-скоро скучна, не е ли така?

— Ако беше скучна — отвърна Лилиан, като я прегърна, докато вървяха по коридора, — тогава майка щеше да те одобри...

— ... а ние нямаше да искаме да сме с теб — добави Дейзи.

Анабел се усмихна.

— И все пак, ако ще съм официалната придружителка на „старите моми“, ще трябва да съставя някои принципни правила за държание. Първо, ако някой красив млад джентълмен ви предложи да се измъкнете с него тайно в градината...

— Трябва да откажем ли? — попита Дейзи.

— Не, трябва да ми кажете, така че да мога да ви покривя. А ако чуете някакви скандални слухове, които не са подходящи за невинните ви уши...

— Да ги игнорираме?

— Не, да изслушате всяка дума, а след това да ми повторите всичко.

Лилиан се усмихна и спря на пресечката между двата коридора.

— Да се опитаме ли да намерим Еви? Не би било официална среща на „старите моми“, ако тя не е с нас.

— Еви вече е долу с леля си Флорънс — отвърна Анабел.

Двете сестри възкликнаха радостно при новината.

— Как е тя? Как изглежда?

— О, мина цяла вечност, откакто не сме я виждали!

— Еви изглежда доста добре — каза Анабел и потръпна, — макар да е отслабнала. Може би е малко обезкуражена.

— Кой не би бил — произнесе Лилиан мрачно, — като се има предвид начинът, по който се държат с нея.

Бяха минали много седмици, откак не се бяха срещали с Еви, която бе държана в изолация от семейството на починалата ѝ майка. Често я заключваха като наказание за най-малкото провинение и ѝ позволяваха да излиза само в присъствието на леля ѝ. Приятелките ѝ си говореха, че животът с такива безчувствени роднини не оказва благотворно влияние върху заекването на Еви. Странно, от всички „стари моми“ Еви най-малко заслужаваше такива строги правила. Тя беше свенлива по природа и с вродено уважение към авторитетите. От това, което успяха да разберат, майката на Еви беше бунтарят на семейството, омъжвайки се за мъж, стоящ много по — ниско от нея. След като беше починала при раждане, дъщеря ѝ сега изплащаше нейното прегрешение. А баща ѝ, когото Еви рядко имаше възможност да вижда, беше с влошено здраве и може би не му оставаше много живот.

— Бедната Еви! — продължи съчувствено Лилиан. — Склонна съм да ѝ отстъпя реда си да се омъжи — тя се нуждае от изход далеч повече от мен.

— Още не е готова — каза Анабел с увереност, която показваше, че е мислила и преди по въпроса. — Опитва се да преодолее стеснителността си, но досега не може да завърже разговор с джентълмен. Освен това... — В погледа ѝ проблесна палаво пламъче и тя обви ръка около тънкия кръст на Лилиан. — Ти си прекалено стара, за да отлагаш повече, скъпа.

Лилиан ѝ хвърли престорено сърдит поглед, което я накара да се засмее.

— Какво искаше да ми кажеш? — попита Анабел.

Лилиан поклати глава.

— Да почакаме, докато се присъединим към Еви, иначе ще се наложи да повтарям всичко.

Те тръгнаха надолу, където гостите кръжаха в елегантни групички. Тази година на мода бе цветът, поне в дамското облекло, и богатите нюанси караха събраните да изглеждат като рояк пеперуди. Мъжете бяха облечени в традиционните черни костюми и бели ризи, единствена слабо доловима разлика се забелязваше в съдържаните десени на техните жилетки и вратовръзки.

— Къде е господин Хънт? — обърна се Лилиан към Анабел.

Анабел се усмихна при споменаването на съпруга ѝ.

— Предполагам, че е при графа заедно с неколцина техни приятели. — Погледът ѝ се задълбочи, когато съзря Еви. — Ето я Еви — и за късмет, леля Флорънс не кръжи около нея, както обикновено.

Докато чакаше сама, разсеяният ѝ поглед се закова върху един пейзаж в златна рамка. Еви изглеждаше потънала в съзерцание. Свитата ѝ стойка издаваше пълната липса на самочувствие... бе ясно, че не се чувства част от тази тълпа, нито пък го иска. Макар че явно никой не бе гледал достатъчно дълго към Еви, за да забележи в действителност, че тя всъщност е доста красива — но по съвсем неконвенционален начин. Беше с лунички и червенокоса, с огромни кръгли сини очи и подвижна уста с пълни устни, които изобщо не бяха на мода. Надарената ѝ фигура спираше дъха, въпреки че прекалено скромните рокли, които бе принудена да носи, бяха ужасни. Нещо повече, смъкнатите ѝ рамене не допринасяха кой знае колко за изтъкване на прелестите ѝ.

Лилиан се стрелна напред и стресна Еви като хвана облечената ѝ в ръкавица ръка, и я дръпна настрана.

— Ела — прошепна тя.

Очите на Еви блеснаха. Тя се поколеба и погледна нерешително към леля си, която говореше с няколко вдовици на благородници в ъгъла. Убеждавайки се, че Флорънс е прекалено погълната от разговора, за да забележи, четирите момичета се измъкнаха от залата и забързаха надолу по коридора като избягали затворници.

— Къде отиваме? — прошепна Еви.

— На задната тераса — отвърна Анабел.

Момичетата отидоха до дъното на къщата и излязоха през френските врати, отворени към широка тераса с каменни плочки. Терасата се извиваше по цялата дължина на къщата и гледаше към градината долу. Тя напомняше гледка от картичка с овощните дървета, красиво поддържани алеи и лехи с редки цветя, стигащи до реката, където под една стръмна скала течеше Итчън ривър.

Лилиан се обърна към Еви и я прегърна.

— Еви — възкликна тя, — толкова много ми липсваше! Само ако знаеше за всичките ни неуспешни планове, които измисляхме, за да те

откраднем от семейството ти. Защо не ни позволиха да дойдем да те видим?

— Т-те ме презират — отвърна Еви с глух глас. — Д-досега не съм о-осъзнавала колко много. Това започна, с-след като се опитах да видя баща ми. След като ме хванаха, ме заключиха в стаята ми за дни наред с м-малко храна и вода. К-казаха, че съм неблагодарна и непокорна, и че лошата ми кръв най-после се е проявила. За т-тях аз не съм нищо друго, освен ужасна грешка, к-която майка ми е направила. Леля Флорънс каза, че аз съм виновна, задето тя е умряла.

Лилиан я погледна шокирана.

— Казала ти е това? С тези думи?

Еви кимна.

Без да мисли, Лилиан изтърси няколко псувни, които накараха Еви да пребледнее. Едно от многото съмнителни качества на Лилиан беше да ругае като моряк, дължащо се на времето, прекарано с нейната баба, която бе работила като перачка на пристанището.

— Знам, че не е и-истина — прошепна Еви. — Искам да кажа, майка ми е умряла по време на р-раждане, но аз знам, че вината не е моя.

Обвила с ръка раменете на Еви, Лилиан отиде с нея до една близка маса на терасата, където Анабел и Дейзи ги последваха.

— Еви, какво може да се направи, за да те измъкнем от тези хора?

Момичето сви рамене безпомощно.

— Баща ми е м-много болен. Попитах го дали мога да отида да живея при него, но той отказа. Прекалено слаб е, за д-да попречи на семейството на майка ми да дойде и да ме върне обратно.

Момичетата замълчаха за момент. Неприятната истина беше, че макар Еви да бе на възраст, на която ако иска можеше да отхвърли попечителството на семейството си, за една неомъжена жена това бе доста рисковано. Еви нямаше да наследи състоянието си преди смъртта на баща си, а междувременно не разполагаше със средства, от които да живее.

— Можеш да дойдеш да живееш с мен и с господин Хънт в „Рътлидж“ — произнесе внезапно Анабел, гласът ѝ бе изпълнен с решителност. — Съпругът ми няма да позволи никой да те отведе, ако ти не искаш. Той е влиятелен мъж и...

— Не. — Еви поклати глава, преди Анабел да е завършила изречението. — Н-никога не бих ти причинила т-това... допълнителното бreme би било толкова... о, никога. Освен това сигурно знаеш к-колко странно ще изглежда... нещата, които ще се изговорят... — Тя поклати глава безпомощно. — Обмислях нещо... леля Флорънс имаше идеята да се о-омъжа за сина ѝ. За братовчеда Юстас. Той не е лош човек... и ще ми позволи да живея далеч от другите роднини...

Анабел се намръщи.

— Хм. Знаем, че това още се прави в наши дни, да се омъжваш за първи братовчед, но изглежда малко като кръвосмешение, нали? Всяка кръвна връзка изглежда толкова... уф.

— Почакай, почакай — рече Дейзи подозрително, заставайки до Лилиан. — Ние се запознахме с братовчеда на Еви. Лилиан, помниш ли бала в къщата на Уинтърборн? — Очите ѝ се присвиха обвинително. — Той беше мъжът, който счупи стола, нали, Еви?

Еви потвърди с мълчаливо кимане.

— Боже, мили! — възкликна Лилиан. — Не се каниш да се омъжиш за него, нали, Еви?

Анабел направи озадачена физиономия.

— Как е счупил стола? Има ужасен характер ли? Хвърлил ли го е?

— Счупи го, като седна на него — намръщено отвърна Лилиан.

— Братовчедът Юстас е с д-доста едри кости — призна Еви.

— Братовчедът Юстас има повече брадички от броя на пръстите ми — нетърпеливо я прекъсна Лилиан. — И е толкова зает да си напълни устата по време на бал, че не си дава труд да завърже разговор.

— Когато отидох да му стисна ръката — добави Дейзи, — си тръгнах с полуизядено крило на печено пиле.

— Забравил е, че го държи — извинително каза Еви. — Каза, че съжалявал, задето ти е съсипал ръкавицата, доколкото си спомням.

Дейзи се намръщи.

— Това не ме тревожи толкова, колкото въпросът къде е скрил останалата част от пилето.

Получавайки умолителен поглед от Еви, Анабел се опита да успокои възбудата на сестрите.

— Нямаме много време — подчерта тя. — Нека обсъждаме братовчедата Юстас, когато сме по-свободни. Междувременно, Лилиан, скъпа, нямаше ли нещо, което се канеше да ни кажеш?

Тактиката се оказа успешна. Като отстъпи пред отчаяното изражение на Еви, Лилиан временно изостави темата за Юстас и направи знак на всички да седнат на масата.

— Всичко тръгна от едно посещение на парфюмериен магазин в Лондон... — Прекъсвана от време на време от допълненията на Дейзи, Лилиан описа историята за магазина на господин Нетъл и за сместа, която си е купила, претендираща, че притежава магически свойства.

— Интересно — каза Анабел със скептична усмивка.

— Носиш ли го сега? Нека да го помириша.

— След малко. Още не съм завършила историята. — Като измъкна шишенцето от плетената си чантичка, Лилиан го сложи в средата на масата, където то заблестя на разсеяната светлина на факлите. — Трябва да ви разкажа какво стана днес. — Тя се впусна да разказва за импровизираната игра на раундърс, състояла се в двора за коне, и за неочакваната поява на Уестклиф. Анабел и Еви слушаха невярващо с ококорени очи как графа е участвал в играта.

— Не е изненада, че лорд Уестклиф обича раундърс — направи коментар Анабел. — Той е истински любител на заниманията на открито. Но фактът, че е искал да играе с вас...

Лилиан се ухили внезапно.

— Очевидно антипатията му е била преодоляна от съкрушителния порив да обяснява, че всичко, което правя, е погрешно. Започна да ми разправя как трябва да поправа замаха си, а после... — Усмивката ѝ избледня и тя с неудоволствие осъзна, че се изчервява.

— После си сложи ръцете на кръста ти — подсказа Дейзи в смаяната тишина, която бе надвиснала над масата.

— Какво? — попита Анабел и устните ѝ се разтвориха от изумление.

— Само за да ми покаже как да държа правилно бухалката. Както и да е, това, което стана по време на играта, няма значение... изненадата се случи след играта. Уестклиф поведе мен и Дейзи по краткия път към къщата, но се разделихме, когато татко се появи по алеята с няколко свои приятели. Дейзи изтича напред, докато графът и аз се наложи да изчакаме зад живия плет. И докато стояхме там...

Другите три „стари моми“ се наведоха напред, вперили погледи в нея, без да мигат.

— Какво стана? — поиска да знае Анабел.

Лилиан почувства, че ушите ѝ пламват, и трябваше да прояви изненадващо усилие, за да накара думите да изскочат от устата ѝ. Тя загледа втренчено малкото шишенце парфюм и прошепна:

— Той ме целуна.

— Боже мой! — възкликна Анабел, докато Еви я гледаше безмълвно.

— Знаех си! — каза Дейзи. — Знаех си!

— Как си го знаела — започна да спори Лилиан, но Анабел я прекъсна нетърпеливо.

— Веднъж? Или повече от веднъж?

При мисълта за поредицата от еротични целувки Лилиан се изчерви още по-силно.

— Повече от веднъж — призна тя.

— И к-как беше? — попита Еви.

Кой знае защо на Лилиан не ѝ бе хрумвало, че приятелките ѝ ще искат да им докладва за сексуалните умения на лорд Уестклиф. Раздразнена от настоящата топлина, която караше страните и челото ѝ да горят, тя понечи да насочи мисълта си към нещо, което да ги успокои. За миг образът на Уестклиф се изправи пред нея смайващо жив... коравото му тяло, топлата му, търсеца уста... Вътрешностите ѝ се преобърнаха, сякаш бяха разтопен метал и тя внезапно усети, че не е в състояние да изрече истината.

— Ужасно. — Краката ѝ се размърдаха под масата. — Уестклиф е най-неспособният целувач, когото съм срещала.

— О-оо... — издишаха разочаровано Дейзи и Еви.

Анабел, обаче, изгледа с откровено съмнение приятелката си.

— Това е странно. Защото съм чувала доста слухове, че Уестклиф е голям експерт в доставянето на удоволствие на една жена.

Лилиан изсумтя.

— Всъщност — продължи Анабел — присъствах на едно събиране за игра на карти преди по-малко от седмица, и една от жените на моята маса каза, че Уестклиф бил толкова изключителен в леглото, че след него не можела да погледне друг любовник.

— Кой го каза? — поиска да разбере Лилиан.

— Не мога да ти кажа — отвърна Анабел. — Изказването беше поверително.

— Не го вярвам. — Лилиан се нацупи. — Дори в кръговете, в които се движиш, никой няма да тръгне да разправя подобни неща.

— Позволявам си да не се съглася. — Анабел я изгледа с превъзходство. — Омъжените жени обичат да слушат много повече клюки от неомъжените момичета.

— По дяволите! — каза завистливо Дейзи.

Масата утихна за пореден път, когато развеселения поглед на Анабел се закова в този на Лилиан. За огорчение на Лилиан, тя първа отмести очи.

— Стига — изкомандва Анабел и гласът ѝ потрепери от смях. — Кажете истината — Уестклиф наистина ли се целува ужасно?

— О, мисля, че е сносно — призна с неохота Лилиан. — Но не е в това въпросът.

— А в кое? — Очите на Еви бяха пълни с любопитство.

— Че Уестклиф беше тласнат към това — да целуне момиче, което ненавижда, всъщност мен — от миризмата на този парфюм. — Тя посочи малкото проблясащо шишенце.

Четирите момичета го загледаха със страхопочитание.

— Всъщност, не — каза невярващо Анабел.

— Така е — настоя Лилиан.

Дейзи и Еви мълчаха, като местеха погледи от едната към другата, сякаш гледаха игра на тенис.

— Лилиан, точно ти — най-практичното момиче, което някога съм познавала — да твърдиш, че имаш парфюм, който действа като афродизиак, е най-изненадващото...

— Афро... какво?

— Любовна отвара — обясни Анабел. — Виж, ако лорд Уестклиф е проявил интерес към теб, то не е заради парфюма ти.

— Защо си толкова сигурна?

Веждите на Анабел се вдигнаха.

— Парфюмът показал ли е такъв ефект върху другите мъже, които познаваш?

— Не съм забелязала — призна неохотно Лилиан.

— Откога го имаш?

— От седмица, но...

— И графът е единственият, върху когото действа?

— Има и други мъже, които ще реагират — възрази Лилиан. — Просто още не е имало възможност да го помиришат. — Виждайки недоверието на приятелката си, тя въздъхна. — Знам как звучи. До днес не вярвах и думица от това, което господин Нетъл каза за този парфюм. Но ви уверявам, моментът, в който графът го вдъхна...

Анабел я прикова с внимателен поглед, явно питайки се дали това може да е истина.

Тишината наруши Еви.

— М-може ли да го видя, Лилиан?

— Разбира се.

Тя се пресегна да вземе шишенцето, сякаш то бе някаква силно експлозивна смес, отвори го, допря го до капризния си, осеян с лунички нос, и помириса:

— Не у-у сещам нищо.

— Питам се дали действа само на мъже? — дойде замисленият глас на Дейзи.

— Това, за което се питам, — произнесе бавно Лилиан, е дали ако някоя от вас си сложи този парфюм, Уестклиф ще бъде привлечен към нея, както към мен? — Тя гледаше право в Анабел, докато говореше.

Осъзнавайки, че от нея се очаква да предложи, Анабел направи невярваща физиономия.

— О, не — поклати тя глава енергично. — аз съм омъжена жена, Лилиан, силно влюбена в съпруга си, и нямам и най-слаб интерес да съблазнявам най-добрия му приятел!

— Не трябва да го съблазняваш, разбира се — каза Лилиан. — Просто си сложи малко от парфюма и после застани близо до него, за да видиш дали ще те забележи.

— аз ще го направя — каза Дейзи ентусиазирано. Всъщност, предлагам всички да си сложим тази вечер от парфюма и да проверим дали ни прави по-привлекателни за мъжете.

Еви се изкиска на идеята, докато Анабел завъртя очи.

— Не може да говорите сериозно.

Лилиан се усмихна дръзко.

— Няма да навреди да опитаме, нали? Нека погледнем на това като на научен експеримент. Просто събирате доказателства, за да

докажете една теория.

Анабел простена, докато наблюдаваше как двете по-малки момичета си капват по няколко капки.

— Това е най-глупавото нещо, което някога съм правила — изкоментира тя. — По-абсурдно и от играта на раундърс по кюлот.

— Къси гащи — каза бързо Лилиан, продължавайки продължителния дебат за правилното име на бельото.

— Подай ми го. — Анабел вдигна ръка с измъчено изражение, за да вземе шишенцето, и намокри върха на пръста си с ароматната течност.

— Използвай малко повече — посъветва я Лилиан, докато наблюдаваше със задоволство как Анабел си слага от нея зад ушите. — Сложи и на шията си.

— Обикновено не използвам парфюм — каза Анабел. — Господин Хънт обича миризмата на чиста кожа.

— Може да му хареса „Дамата на нощта“.

Анабел изглеждаше ужасена.

— Така ли се нарича това?

— Наречен е така на орхидея, която разцъфва нощем — обясни Лилиан.

— О, боже — сардонично рече Анабел. — Опасявах се, че е кръстен така на проститутка. — Игнорирайки забележката, Лилиан взе шишенцето от нея. След като капна няколко капки на шията и китките си, тя върна шишенцето в чантичката и се дръпна от масата.

— Хайде. — Погледът ѝ мина по момичетата. — Да намерим Уестклиф.

ПЕТА ГЛАВА

Неподозиращ за подготовения срещу него щурм, Маркърс си почиваше в кабинета със зет си, Гидиън Шоу, и приятелите си Саймън Хънт и лорд Сейнт Винсънт. Те се бяха събрали в тайната стая, за да поговорят, преди започването на официалната вечеря. Като се облегна в стола си зад масивното махагоново бюро, той погледна джобния си часовник. Осем часа — крайно време да се присъединят към компанията, особено при положение, че Маркърс беше домакин. Но той продължи да седи намръщен, загледан в неумолимото лице на часовника с изражението на човек, който има да изпълни неприятно задължение.

Трябваше да говори с Лилиан Бауман. С която днес се бе държал като луд. Беше я хванал и целувал в изблик на неуправляема страст... Мисълта за това го накара да се размърда неловко в стола си.

Праволинейната му природа го тласкаше да се справи със ситуацията по категоричен начин. Дилемата имаше само едно възможно решение — налагаше се да се извини за държанието си и да я увери, че това никога няма да се повтори отново. Проклет да е, ако допуснеше да прекара следващия месец, спотайвайки се в собствената си къща, за да избегне жената. Опитите да игнорира цялата тази работа не изглеждаха възможни.

На първо място му се искаше да разбере защо това се бе случило.

Маркърс не бе в състояние да мисли за нищо друго от онзи момент зад живия плет — смайващото пропукване на собствената му сдържаност и още по-озадачаващо, първичното удовлетворение от целуването на опърничавата американка.

— Безполезно е — долетя гласът на Сейнт Винсънт. Той седеше на края на бюрото му и гледаше през стереоскопа. — Кой го е грижа за красотите на пейзажа и за стереокартите, показващи жени, Уестклиф? Ето тук има нещо, което наистина си заслужава да се види.

— Струва ми се, че се нагледа достатъчно на тези триизмерни изображения — отвърна Маркърс сухо. — Не си ли прекалено погълнат

от проблема за женската анатомия, Сейнт Винсът?

— Ти си имаш своето хоби, аз — моето.

Маркът погледна към зет си, който беше любезно безизразен, и Саймън Хънт, който изглеждаше развеселен от разговора. Мъжете не можеха да бъдат по-различни по характер и произход. Имаха само едно общо нещо и то бе приятелството им с Маркът. Гидиън Шоу беше най-противоречивият, „американски аристократ“, праправнук на амбициозен морски капитан. Саймън Хънт беше предприемач, син на месар, проникателен, забавен и заслужаващ доверие във всяко отношение. След това идваше Сейнт Винсът, безпринципен негодник и женкар. Той винаги можеше да бъде намерен на някое модно парти или сбирка, оставайки до момента, в който разговорът станеше „скучен“, което означаваше, че се обсъжда нещо значимо или заслужаващо внимание, след което тръгваше да си търси ново забавление.

Маркът никога не бе срещал по-силен цинизъм от този на Сейнт Винсът. Виконтът почти никога не казваше каквото мисли, и ако някога усетеше съчувствие към някого, той го прикриваше умело. „Изгубена душа“, така понякога го наричаха хората, и това изглежда бе непоправимо. Беше малко вероятно Хънт и Шоу да понасят компанията на Винсът, ако не беше неговото приятелство с Маркът.

Самият Маркът имаше малко общо със Сейнт Винсът, с изключение на спомените за дните, когато бяха ходили заедно на училище. Тогава, а и после Сейнт Винсът се бе проявявал като предан приятел, правейки всичко възможно, за да измъкне Маркът от неприятности. И винаги беше първият, който застава на негова страна в някой бой.

Сейнт Винсът разбираше какво означава да бъдеш презиран от родителите си, тъй като собственият му баща не бе по-добър от този на Маркът. Двете момчета си съчувстваха с мрачен хумор и правеха каквото могат, за да си помагат. В годините след училище характерът на Сейнт Винсът доста се промени към по-лошо, но Маркът не беше човек, който забравя стари дългове. Нито пък такъв, че да обърне гръб на приятел.

Седнали един до друг, Сейнт Винсът и Гидиън Шоу представляваха забележителна гледка, и двамата русокоси и обичливи по природа, и все пак толкова различни като външност. Шоу беше

градски човек и красавец, с непочтителна усмивка, която подмамваше всеки, който я види. Чертите му носеха едва доловимите следи на този живот, въпреки изобилието от материално богатство, което невинаги бе постигал лесно. Каквито и трудности да се изправяха пред него, той се справяше с тях с елегантност и съобразителност.

Сейнт Винсът напротив, притежаваше екзотична мъжка красота, очите му бяха бледосини и като на котка, устата му режеше с жестокост, дори когато се усмихваше. Той бе развил маниер на постоянна небрежност, на която много лондончани от светските среди се опитваха да подражават. Ако му харесваше да се облича като конте, Сейнт Винсът несъмнено щеше да го направи. Но той знаеше, че декорациите, от какъвто и вид да са, служат само за да отвличат от златния блясък на вида му, така че се обличаше с изключителна простота в тъмни, добре ушити дрехи.

Присъствието му в кабинета естествено доведе до насочване на разговора към жените. Три дни по-рано една омъжена лейди с добра репутация в лондонското общество многократно се бе опитвала да извърши самоубийство, когато аферата ѝ със Сейнт Винсът приключи. Виконтът бе намерил за удобно да избяга в Стоуни крос в разгара на скандала.

— Нелепо разиграна мелодрама — подигра се той, като прокара върховете на пръстите си по ръба на чашата с бренди. — Разправят, че си е прерязала китките, а в действителност ги е издрала с игла за дамска шапка, след което е започнала да вика прислужницата, за да ѝ помогне. — Той тръсна глава с отвращение. — Идиотка. След всички усилия, които положихме аферата да остане в тайна, да прави такова нещо. Сега всички в Лондон знаят, включително съпругът ѝ. Тя какво се надява да постигне с това? Ако е искала да ме накаже, че съм я оставил, ще страда сто пъти повече. Хората винаги обвиняват най-много жената, особено ако е омъжена.

— Каква е реакцията на съпруга ѝ? — попита Маркът, съсредоточавайки се върху практическата страна на въпроса. — Има ли вероятност да си отмъсти?

Сейнт Винсът се изпълни с още по-голямо възмущение.

— Съмнявам се, тъй като е два пъти по-възрастен от нея и не е докосвал жена си от години. Малко вероятно е да рискува да ме предизвиква заради нейната тъй наречена чест. Ако тя пазеше нещата в

тайна и му беше спестила прозвището „рогоносец“, той щеше да я остави да си прави каквото иска. Но вместо това тази глупачка направи всичко възможно, за да оповести неблагоприятното си.

Саймън Хънт беше вперил очи във виконта с хладен интерес.

— Намирам за интересно — каза той тихо, — че гледаш на аферата като на нейно неблагоприятие, а не като на свое.

— Нейно е — натърти думите Сейнт Винсът. Светлината на лампата заигра по интелигентните черти на лицето му. — Аз бях дискретен, а тя не. — Той поклати глава с отегчена въздишка. — Не трябваше да й позволявам да ме съблазни.

— Тя те е съблазнила? — Веждите на Маркърс се вдигнаха скептично.

— Кълна се във всичко свято... — Сейнт Винсът млъкна. — Почакай. След като за мен няма нищо свято, нека го кажа другояче: ще трябва да ми повярвате, че тя беше инициаторът на аферата. Тя подхвърляше намеци наляво и надясно, започна да се появява навсякъде, където ходя, и да ми изпраща съобщения, молейки ме да я посетя, по което време намеря за добре, като ме уверяваше, че живее отделно от съпруга си. Дори не я желаех — знаех, преди да я докосна, че това ще е пълна досада. Но се стигна до точката, в която щеше да изглежда зле да продължа да й отказвам, така че отидох в жилището ѝ, а тя ме посрещна гола в коридора. Какво се предполага, че трябваше да направя?

— Да си тръгнеш може би? — допусна Гидиън Шоу с лека усмивка, като гледаше виконта, сякаш беше забавен обитател на Кралската менажерия.

— Трябваше — последва мрачната въздишка на Сейнт Винсът. — Но никога не съм бил в състояние да откажа на жена, която иска малко да се потъркаляме. А беше минало адски много време, откакто си бях лягал с някоя, най-малко седмица, така че...

— Седмица е много време, без да спиш с някого? — прекъсна го Маркърс и вдигна едната си вежда.

— Да не би да твърдиш, че не е?

— Сейнт Винсът, ако един мъж има време да си ляга повече от веднъж седмично с жена, явно няма какво друго да върши. Има достатъчно много други отговорности, които би трябвало да държат съзнанието ти заето, вместо... — Маркърс млъкна, обмисляйки точните

думи. — Сексуалните сбирки. — Подчертана тишина посрещна думите му. — Поглеждайки към Шоу, Маркър забеляза, че зет му е прекалено зает с изтръскването на цигарата си в кристалния пепелник точно в този момент, и се намръщи. — Ти си зает човек, Шоу, имаш бизнес занимания в две държави. Сигурно си съгласен с моето твърдение.

Шоу леко се усмихна.

— Милорд, тъй като моите „сексуални сбирки“ се ограничават изключително до моята съпруга, която случайно е твоя сестра, смятам, че трябва да проявя приличие и да държа устата си затворена.

Сейнт Винсът се усмихна лениво.

— Срамота е нещо такова като „благоразумие“ да пречи на един интересен разговор. — Погледът му се отмести към леко намръщения Саймън Хънт. — Хънт, ти също можеш да изкажеш мнението си. Колко често мъж прави любов с жена? Повече от веднъж седмично неппростима ненаситност ли е?

Хънт хвърли на Маркър извинителен поглед.

— Колкото и да не искам да се съглася със Сейнт Винсът...

Маркър произнесе намръщено:

— Добре известен факт е, че сексуалното презадоволяване е лошо за здравето, точно както прекаляването с храна и пиетиета...

— Уестклиф току-що описа моята идеална вечер — прошепна Сейнт Винсът с усмивка и върна вниманието си към Хънт. — Колко често ти и съпругата ти...

— Ставащото в моята спалня не се дискутира — каза твърдо Хънт.

— Но си лягаш с нея повече от веднъж седмично, нали? — притисна го виконтът.

— По дяволите, да — промърмори Хънт.

— Така и трябва, с такава красавица като госпожа Хънт — каза спокойно Сейнт Винсът и се засмя на предупредителния поглед, с който го стрелна Хънт. — О, недей да се мръщиш — съпругата ти е последната жена на земята, за която бих кроил нещо. Нямам желание да бъда смазан от юмруците ти. А и щастливо омъжените жени не ме привличат — не и при положение, че нещастно омъжените са много по-лесни. — Той погледна отново към Маркър. — Изглежда си сам в

мнението си, Уестклиф. Усилната работа и самодисциплина не са добра партия за топло женско тяло в едно легло.

Маркърс се намръщи.

— Има и по-важни неща.

— Например? — попита Сейнт Винсът с преувеличеното търпение на упорит хаймана, подложен на нежелано конско от прегракналия си дядо. — Предполагам, че ще изтъкнеш нещо като „социален напредък“? Кажй ми, Уестклиф... — Погледът му стана лукав. — Ако дяволът ти предложи сделка: всички гладуващи сирачета в Англия да бъдат добре нахранени, но в замяна на това ти никога повече да не можеш да си легнеш с жена, кое ще избереш? Сирачетата или собственото си удоволствие?

— Никога не отговарям на хипотетични въпроси.

Сейнт Винсът се разсмя.

— Както си и мислех. Сирачетата явно извадиха лош късмет.

— Не съм казал... — започна Маркърс и спря нетърпеливо. — Няма значение. Гостите чакат. Ако искате, продължете този напълно безсмислен разговор тук, или ме придружете до приемната.

— Идвам с теб. — Хънт се изправи. — Съпругата ми сигурно вече ме търси.

— Както и моята — присъедини се към него Шоу.

Сейнт Винсът хвърли дяволит поглед към Маркърс.

— Господ ме е пощадил от това жена да ми наниже халка през носа... и още по-лошо, да изглеждам доволен от това положение.

Маркърс бе принуден да се съгласи с това твърдение.

Но когато четиримата мъже се отдалечиха нехайно от кабинета, той не можа да не си спомни любопитния факт, че Саймън Хънт, който, за разлика от Сейнт Винсът беше преди най-самоотверженият ерген, изглеждаше неочаквано доволен в оковите на брака. Знаейки повече от всеки друг колко яростно Хънт държи на свободата си, и малкото на брой положителни връзки, които той бе имал с жени, Маркърс бе удивен от готовността му да се откаже от автономията си. И то заради жена като Анабел, която в началото изглеждаше малко повече от повърхностна ловджийка на съпруг. Но постепенно бе станало ясно, че между двойката съществува необичайно силна преданост, и Маркърс бе принуден да признае, че Хънт е направил правилен избор.

— Не съжаляваш ли? — прошепна той на Хънт, когато тръгнаха по коридора, докато Шоу и Сейнт Винсът ги следваха с отмерена крачка.

Хънт го изгледа с въпросителна усмивка. Той бе едър, тъмнокос мъж, със същата безкомпромисна мъжественост и същия ненаситен интерес към лова и спорта, който Маркът притежаваше.

— За какво?

— Да бъдеш воден за носа от съпругата си.

Това предизвика слаба усмивка у Хънт и той поклати глава.

— Ако съпругата ми ме води, Уестклиф, то е за съвсем различна част на тялото. И не, не съжалявам за каквото и да било.

— Предполагам, че има известно удобство в това да си женен — замислено произнесе Маркът. — Да имаш жена под ръка, която да удовлетворява нуждите ти, да не споменавам факта, че една съпруга е несъмнено по-икономична от метреса. Има и друго, трябва да се мисли и за наследници...

Хънт се засмя на неговия опит да разгледа проблема в практическа светлина.

— Не съм се оженил за Анабел за удобство. И макар да не съм пресмятал, мога да те уверя, че тя съвсем не е по-евтина от метреса. Колкото до създаването на наследници, това беше последното, за което съм мислил, когато ѝ предложих.

— Тогава защо го направи?

— Ще ти кажа, но не много отдавна ти подхвърли, че се надяваш, че няма да започна... как точно го беше казал... да ръся сълзливи сантименти.

— Вярваш си, че си влюбен в нея.

— Не — възрази Хънт спокойно. — Аз съм влюбен в нея.

Маркът вдигна рамене.

— Щом вярата е това, което прави брака по-апетитен за теб, така да бъде.

— Господи, Уестклиф... — промърмори Хънт със странна усмивка на лицето, — ти никога ли не си бил влюбен?

— Разбира се. Очевидно съм смятал, че някои жени са много повече за предпочитане от други по нрав и физически...

— Не, не, не... Не говоря за това. Имам предвид да си изцяло погълнат от жена, която поражда у теб отчаяние, копнеж, екстаз...

Маркърс му хвърли пренебрежителен поглед.

— Нямам време за такива глупости.

— Тогава любовта няма да е фактор в решението ти за кого ще се ожениш?

— Категорично не. Бракът е прекалено важно нещо, за да бъде решаван от непостоянни емоции.

— Може би си прав — съгласи се лесно Хънт. Прекалено лесно, сякаш не вярваше наистина в това, което говори. — Мъж като теб трябва да избере съпруга по логичен начин. Ще ми е интересно да видя как ще го постигнеш.

Те стигнаха до една от приемните, където Ливия тактично насърчаваше гостите да се подготвят за официалното шествие към салона за хранене. Веднага щом видя Маркърс, тя се намръщи, че я бе оставил да се справи сама с групата. Той й отвърна с привидно засрамен поглед, лишен от всякакво разкаяние, и влезе в салона. Томас Бауман и неговата съпруга Мерседес стояха от дясната му страна.

Маркърс се ръкува с Бауман, мълчалив и набит мъж с прилични на метла гъсти мустаци, които едва ли компенсират отсъствието на коса върху главата му. Когато беше в обществото, Бауман възприемаше разсеяния маниер на човек, който би предпочел да прави други неща. Но завъртеше ли се дискусията около бизнес — какъвто и да е бизнес, — тогава вниманието му се включваше веднага.

— Добър вечер — поздрави Маркърс и се наведе към ръката на Мерседес Бауман. Тя беше толкова слаба, че кокалчетата на ръцете й под ръкавиците ставаха за стъргане на моркови. Беше дразнеща жена, кълбо от нерви и агресивност. — Моля да приемете съжаленията ми, че нямах възможност да ви посрещна този следобед — продължи Маркърс. — И ми позволете да кажа колко приятно е връщането ви в Стоуни крос парк.

— О, милорд — изчурулика Мерседес, — ние сме толкова щастливи, че имаме възможност да останем още веднъж във вашето възхитително имение! А що се касае до днешния следобед — не сме си помислили нищо за вашето отсъствие, тъй като знаем, че толкова важен мъж като вас, с толкова много грижи и отговорности, сигурно е трябвало да решава не един и два проблема. — Едната й ръка жестикулираше по начин, който напомняше за движенията на богомолка. — А-а... ей там виждам двете си прекрасни момичета... —

Гласът ѝ стана малко по-висок, когато ги извика, и им направи знак да дойдат.

— Момичета! Момичета, вижте кого открих. Елате да говорите с лорд Уестклиф!

Лицето на Маркъс остана безизразно, когато забеляза вдигнатите вежди на няколко души, стоящи наблизо. Той отмести очи в посоката, в която сочеше Мерседес, и видя сестрите Бауман, видът на които нямаше нищо общо с изцапаните палавници, играещи зад двора на конюшните днес по-рано. Лилиан беше облечена в бледозелена рокля, горницето на която сякаш се държеше единствено от двойка малки златни клипсове на раменете. Той си представи как сваля тези клипсове и оставя зелената коприна да се свлече от бледата кожа на гърдите и раменете ѝ...

Погледът му се плъзна към лицето на Лилиан. Лъскавата ѝ черна коса бе вдигната старателно на главата ѝ в сложна фризура — като че ли прекалено тежка за стройния ѝ врат. С напълно прибрана от челото коса, очите ѝ изглеждаха още по-котешки от обикновено. Тя отвърна на погледа му, лека руменина докосна страните ѝ и тя наведе брадичка, кимайки предпазливо. Беше очевидно, че последното нещо, което искаше, беше да прекоси залата до тях — до него — и Маркъс не можеше да я обвини.

— Няма нужда да викате дъщерите си, госпожа Бауман — промърмори той. — Те се радват на компанията на приятелките си.

— Приятелките им — възкликна пренебрежително Мерседес. — Ако имате предвид тази скандална Анабел Хънт, мога да ви уверя, че не намирам извинение...

— Аз изпитвам към госпожа Хънт най-високо уважение — каза Маркъс, като я гледаше втренчено.

Объркана от думите му, Мерседес пребледня и побърза да даде заден ход.

— Щом вие, с вашата превъзходна преценка сте избрали да уважавате госпожа Хънт, тогава аз трябва определено да се съглася, лорде. Всъщност, винаги съм мислила...

— Уестклиф — прекъсна я Томас Бауман, без да проявява особен интерес към това с кого са се сприятелили дъщерите му, — кога ще имаме възможност да обсъдим бизнес въпросите, които бяха засегнати в последната ни кореспонденция?

— Утре, ако искате — отвърна Маркърс. — Организирали сме ранна утринна езда, последвана от закуска.

— Ще забравя за ездата, но ще се видим с вас на закуска.

Те си стиснаха ръцете и Маркърс ги остави с лек поклон, обръщайки се към други гости, които търсеха вниманието му. Скоро към групата се приближи една новопристигнала дама и те бързо направиха място за миниатюрната фигурка на Джорджина, лейди Уестклиф... майката на Маркърс. Тя беше силно напудрена, сребърната ѝ коса беше направена в сложна прическа, а китките, вратът и ушите бяха украсени богато с бляскави бижута. Дори бастунът ѝ блестеше, върху позлатената дръжка бяха инкрустирани един до друг диаманти.

Някои възрастни жени си даваха вид на свадливи, но носеха в гърдите си златни сърца. Графиня Уестклиф не беше от тях. Нейното сърце — за съществуването, на което можеше да се спори — определено не беше от злато, нито от който и да е друг ковък материал. Физически погледнато, графинята не беше красавица, нито пък някога е била. Ако някой заменеше скъпите ѝ труфила с обикновена памучна рокля и престилка, лесно биха я взели за остаряла млекарка. Тя имаше кръгло лице, малка уста, птичи очи и нос с нищо неотличаващи се форма и размер. Най-отличителното нещо в нея беше ореолът на недоволство и разочарование, като на дете, което току-що е разопаковало подаръка си за рождения ден, за да открие, че е същият като миналогодишния.

— Добър вечер, милостива госпожо — каза Маркърс на майка си, като ѝ отпрати крива усмивка. — За нас е чест, че сте решили да се присъедините към тържеството ни тази вечер. — Графинята често се въздържаше от многолюдните вечери като тази, предпочитайки да се храни в някоя от частните си стаи на горния етаж. Тази вечер изглежда бе решила да направи изключение.

— Искан да видя дали има интересни гости в тази тълпа — отвърна графинята мрачно и царственият ѝ поглед обходи залата. — Като ги гледам, обаче, ми се струва, че са обичайната сюррия глупаци.

Чуха се няколко нервни подхилквания и кикот от групата, тъй като те неправилно решиха да допуснат, че коментарът е бил направен на шега.

— Може би ще поискате да задържите мнението си, след като бъдете представена на още няколко души — отвърна Маркърс,

мислейки за сестрите Бауман. Критичната му майка би намерила безкрайни поводи за забавление в тази непоправима двойка.

Спазвайки правилата на ранга, Маркърс придружи графинята до салона за хранене, докато по-низшите рангове ги следваха. Вечерите в Стоуни крос парк бяха известни с разточителността си и тази не бе изключение. Бяха сервирани осем блюда от риба, дивеч, домашни птици и говеждо, придружени от свежа цветна украса, която се носеше на масата с всяко следващо ядене. Започнаха със супа от гълъб, изпечена съомга с каперси, костур и барбун в сметана, и сочна светипетрова риба, полята с деликатен сос от стриди. Следващото блюдо съдържаеше опиперено сърнешко, гарнирана с билки шунка, леко запържени момици, плуващи във вдигащо пара грейви, и хрупкави кокоши кожички. И така нататък, и така нататък, докато гостите се натъпкаха и се отпуснаха със зачервени лица от постоянно допълваните чаши с вино. Вечерята завърши с поредица от плата, пълни с бадемов чийзкейк, лимонови пудинги и оризови суфлета.

Маркърс се въздържа от десерта, изпи чаша портвайн и се забавляваше, като хвърляше мълниеносни погледи на Лилиан Бауман. В редките моменти, когато беше неподвижна и мълчеше, тя изглеждаше като скромна млада принцеса. Но веднага щом заговореше — правейки жестове с вилицата си и свободно прекъсвайки разговорите на мъжете — цялата ѝ царственост изчезваше. Лилиан беше прекалено директна, прекалено сигурна, че това, което казва, е интересно и си заслужава да бъде чуто. Тя не правеше опит да изглежда впечатлена от мнението на другите и изглежда не бе в състояние да проявява почителност към никого.

След ритуалите с портвайн за мъжете, чай за жените и няколко последни кръга лениви разговори, гостите се разпръснаха. Когато Маркърс тръгна бавно към голямата зала с група гости, които включваха семейство Хънт, той забеляза, че Анабел се държи малко странно. Тя вървеше толкова близо до него, че лактите им постоянно се блъскаха един в друг, освен това енергично си вееше с ръка, макар къщата да беше доста студена. Като я гледаше озадачено през облаците благоуханен въздух, който тя отвяваше към него, Маркърс попита:

— Прекалено ви е топло ли, госпожо?

— Защо... да... и на вас ли ви е топло?

— Не. — Той ѝ се усмихна, питайки се защо Анабел рязко спря да си вее и му хвърли несигурен поглед.

— Усещате ли нещо? — попита тя.

Озадачен, Маркъс поклати глава.

— Мога ли да попитам какво ви тревожи, госпожо Хънт?

— О, нищо. Просто се питах дали забелязвате нещо различно в мен.

Маркъс ѝ хвърли бърз, безучастен поглед.

— Прическата ви — предположи той. Израснал с две сестри, той се бе научил, че когато поискат мнението му за това как изглеждат, и откажат да му кажат защо, обикновено беше свързано с техните прически. Макар да бе малко неподходящо да обсъжда външния вид на съпругата на най-добрия си приятел, Анабел явно го възприемаше по-скоро като брат.

Тя се усмихна унило на отговора му.

— Да, това е. Простете ми, ако съм се държала малко странно, милорд. Страхувам се, че пийнах малко повече вино.

Маркъс се засмя тихо.

— Може би малко свеж въздух ще проясни главата ви.

Идвайки до тях, Саймън Хънт хвана последните думи и сложи ръка на кръста на съпругата си. Усмихна се и докосна с устни слепоочието на Анабел.

— Да те изведе ли на задната тераса?

— Да, благодаря.

Хънт замълча, тъмната му глава се наклони към нейната. Макар Анабел да не можеше да види застиналото изражението на съпруга си, Маркъс го забеляза и се запита защо Хънт внезапно се почувства толкова неловко.

— Уестклиф, извини ни — промърмори Хънт и повлече жена си с необяснима припряност, карайки я да бърза, за да догонва едрите му крачки.

Маркъс тръсна глава и ги изпрати с поглед, докато излизаха.

* * *

— Нищо. Абсолютно нищо — каза унило Дейзи, докато вървеше от салона за хранене с Лилиан и Еви. — Седях до двама джентълмени, които не биха могли да проявят по-малък интерес към мен. Или парфюмът е фалшив, или и двамата са аносмици.

Еви я изгледа с неразбиращ поглед.

— Аз... Б-боя се, че тази дума не ми е известна...

— Щеше да ти е известна, ако баща ти беше собственик на компания за сапун — каза сухо Лилиан. — Означава, че някой не усеща миризми.

— О... Тогава моите съседни по маса трябва да са били аносмици. Защото никой от тях не ме забеляза. Ами теб, Лилиан?

— Същото — отвърна Лилиан. Чувстваше се едновременно объркана и разстроена. — Предполагам, че парфюмът все пак не действа. Но бях толкова сигурна, че имаше ефект върху лорд Уестклиф...

— Заставала ли си друг път до него толкова близко? — попита Дейзи.

— Разбира се, че не!

— Тогава предположението ми е, че близостта до теб го е накарала да си изгуби ума.

— О... явно — каза Лилиан със сарказъм. — Аз съм световноизвестна съблазнителка.

Дейзи се засмя.

— Аз не бих омаловажавала прелестите ти, скъпа. Според мен лорд Уестклиф винаги...

Но това мнение така и щеше да си остане нечуто, тъй като, когато стигнаха до залата, трите момичета видяха самия лорд Уестклиф. Облегнат на една колона в отпусната поза, той изглеждаше внушително. Всичко в него, от арогантно наклонената глава до физическата самонадеяност в позата му, издаваше резултат от аристократично възпитание поколения наред. Лилиан изпита непреодолим порив да се промъкне до него и да го удари по някое деликатно място. Щеше да ѝ хареса да го накара да изреве от досада.

Той обърна глава и погледът му премина по трите момичета с любезен интерес, преди да се спре върху Лилиан. След това изражението му стана не чак толкова любезно, а интересът придоби неясен хищнически оттенък, който накара Лилиан да сдържи дъха си.

Не можеше да не си спомни усещането за твърдото му мускулесто тяло, скрито под безупречно скроена черна риза.

— Той е у-ужасяващ — чу тя Еви да ахва и я погледна развеселено.

— Просто е мъж, скъпа. Сигурна съм, че кара слугите си да му помагат да обува първо единия, после другия крачол на панталона, както всеки друг.

Дейзи се засмя на непочтителността ѝ, докато Еви изглеждаше скандализирана.

За изненада на Лилиан, Уестклиф се отблъсна от колоната и се приближи към тях.

— Добър вечер, дами. Надявам се, че сте се наслаждавали на вечерята.

Загубила дар слово, Еви можа само да кимне, докато Дейзи отвърна въодушевено:

— Беше възхитителна, милорд.

— Хубаво. — Въпреки че говореше на Еви и Дейзи, погледът му беше вперен в лицето на Лилиан. — Госпожице Бауман, госпожице Дженър... извинете ме, но се надявах да отвлека приятелката ви за няколко думи насаме. С ваше разрешение...

— Разбира се. — Дейзи хвърли към Лилиан лукава усмивка. — Отведете я, милорд. В момента не се нуждаем...

— Благодаря. — Той подаде мрачно ръка на Лилиан. — Госпожице Бауман, ще бъдете ли така любезна?

Лилиан взе ръката му, чувстваше се странно крехка, докато я превеждаше през залата. Тишината между тях беше неловка и изпълнена с въпроси. Уестклиф винаги я беше провокирал, но сега като че ли бе придобил навик да я кара да се чувства уязвима — а това изобщо не ѝ харесваше. Като спря зад прикритието на една голяма колона, той обърна лице към нея и ръката ѝ се смъкна от неговата.

Устата и очите му бяха само на няколко инча над нейните, телата им идеално си съответствах, а както бяха застанали един до друг. Пулсът ѝ изпрати леко, бързо почукване във вените и кожата ѝ внезапно се обля в топлина, сякаш стоеше прекалено близо до огън. Гъстите мигли на Уестклиф се сведоха над тъмните му като нощ очи, когато забеляза изчервяването ѝ.

— Мис Бауман — прошепна той, — уверявам ви, че въпреки онова, което се случи днес следобед, няма защо да се страхувате от мен. Ако не възразявате, бих искал да го обсъдим с вас на място, където няма да бъдем обезпокоявани.

— Разбира се — отвърна спокойно Лилиан. Да го срещне някъде сам носеше лекия намек за уговорена среща между любовници — нещо, което това определено не беше. И все пак тя не можеше да контролира нервните тръпки, които пробягваха нагоре-надолу по гърба ѝ. — Къде да се срещнем?

— Всекидневната е отворена към една оранжерия.

— Да, знам къде е.

— Да се видим там след пет минути?

— Добре. — Лилиан му изпрати възможно най-безразличната усмивка, сякаш беше свикнала да си урежда тайни срещи. — Аз ще отида първа.

Тя се отдалечи. Можеше да усети погледа му върху гърба си и знаеше, че я наблюдава през цялото време, докато изчезна от погледа му.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато влезе в оранжерията, Лилиан бе залята от миризма на... портокали. Но лимоните, дафиновите дръвчета и миртите също изпускаха щедро своя аромат в леко затопления въздух. Застланият с плочки под на правоъгълната сграда беше с железни решетести отвори, които позволяваха топлината от печките на долния етаж да се разнася равномерно из помещението. През стъкления покрив и блестящите прозорци проникваше звездна светлина и осветяваше вътрешното скеле, отрупано с тропически растения.

Оранжерията беше сумрачна, само примигването на факлите отвън нарушаваше тъмнината. При звука на стъпки Лилиан се обърна бързо да види влезлия. Сигурно стойката ѝ бе разкрила нейното безпокойство, защото гласът на Уестклиф дойде нисък и успокоителен:

— Само аз съм. Ако предпочитате да се срещнем на друго място...

— Не — прекъсна го Лилиан, изненадана да чуе един от най-могъщите мъже в Англия да говори за себе си като за „само аз съм“. — Оранжерията ми харесва. Всъщност, това е любимото ми място в къщата.

— На мен също — каза той, приближавайки се бавно към нея. — По много причини, най-малката, от които е уединението, което предлага.

— Вие нямате много уединение, нали? С всички тези пристигания и заминавания в Стоуни крос парк...

— Успявам да си отделя задоволително време за уединение.

— И какво правите, когато сте сам? — Цялата ситуация беше започнала да напомня сън, говоренето с Уестклиф в оранжерията, гледането на разсеяното осветление от факлите, прорязващо суровото, но изискано очертание на неговото лице.

— Чета — дойде дрезгавият му глас. — Разхождам се. Понякога плувам в реката.

Тя внезапно изпита благодарност за тъмнината, когато мисълта за голото му тяло, порещо водата, я накара да се изчерви.

Прочел смущението във внезапното ѝ мълчание и тълкувайки погрешно причината, Уестклиф заговори сърдито:

— Мис Бауман, трябва да ви се извиня за това, което се случи по-рано днес. Не мога да обясня поведението си другояче, освен да кажа, че е било момент на умопомрачение, който никога няма да се повтори.

Лилиан леко се стегна при думата „умопомрачение“.

— Хубаво — каза тя. — Приемам извинението ви.

— Можете да сте спокойна като знаете, че наистина не ви намирам за привлекателна по какъвто и да било начин.

— Разбирам. Достатъчно казахте, милорд.

— Ако двамата бъдем оставени сами на пустинен остров, няма да ми хрумне да ви доближа.

— Съзнавам го — каза тя кратко. — Няма нужда да продължавате нататък.

— Просто исках да стане ясно, че това, което направих, беше пълно отклонение. Вие не сте от жените, които някога са ме привличали.

— Добре.

— Всъщност...

— Направихте го достатъчно ясно, милорд — прекъсна го Лилиан намръщено, като си мислеше, че това е несъмнено най-дразнещото извинение, което някога е получавала. — Все пак... както баща ми казва винаги: искреното извинение си има цена.

Уестклиф ѝ хвърли разтревожен поглед.

— Цена?

Въздухът между тях пропука от напрежение.

— Да, милорд. Нали няма да ви е неприятно да разменим няколко думи и след това да приключим с това веднъж завинаги? Но ако наистина съжалявате за това, което сторихте, би трябвало да се опитате да се поправите.

— Единственото, което сторих, е, че ви целунах — възрази той, сякаш тя придаваше на инцидента прекалено голямо значение.

— Против желанието ми — натърти тя. Лицето ѝ бе придобило израз на наранено достойнство. — Може би има жени, които биха посрещнали сърдечно романтичното ви внимание, но аз не съм една от

тях. Освен това не съм свикнала да ме хващат и да ме подлагат насилствено на целувки, за които не съм молила...

— Но вие участвахте — сопна ѝ се Уестклиф с убийствена гримаса.

— Не съм!

— Вие... — Явно осъзнал, че спорът е непродуктивен, Уестклиф спря и изруга.

— Но — продължи Лилиан мило, — аз може и да поискам да простя и да забравя. Ако... — Тя направи многозначителна пауза.

— Ако? — повтори той мрачно.

— Ако направите едно малко нещо за мен.

— И какво е то?

— Само помолете майка си да стане поръчител на сестра ми и на мен за идващия сезон.

Очите му се разшириха, сякаш идеята беше отвъд всякаква логика.

— Не.

— Тя би могла да ни даде инструкции по някои положения на британския етикет...

— Не.

— Нужен ни е поръчител — настоя Лилиан. — Не можем да напреднем в обществото без такъв. Графинята е влиятелна и уважавана жена, и нейната подкрепа би ни гарантирала успех. Сигурна съм, че можете да измислите начин да я убедите да ми помогне...

— Мис Бауман — прекъсна я студено Уестклиф, — самата кралица Виктория да дойде, не би могла да измъкне две такива дивачки като вас на пътеката на почтеността. Това не е възможно. А угаждането на баща ви не е достатъчен стимул за мен, за да ме накара да подложя майка си на ада, който сте способни да създадете.

— Мислех си, че може да го кажете. — Лилиан се запита дали ще има смелостта да последва инстинкта си и да рискува. Съществуваше ли шанс, въпреки неуспеха на момичетата в експеримента с парфюма тази вечер, той да въздейства по някакъв начин върху Уестклиф? Ако не, тя щеше да изглежда като ужасна глупачка. Като си пое дълбоко дъх, Лилиан пристъпи по-близо до него. — Много добре... не ми оставяте избор. Ако не се съгласите да ми помогнете, Уестклиф, ще кажа на всички за случилото се този

следобед. Сигурна съм, че хората ще намерят не малко забавление във факта, че хладнокръвния лорд Уестклиф не може да контролира желанието си към наперената американка с отвратителни маниери. А вие няма да сте в състояние да го отречете — защото никога не лъжете.

Уестклиф вдигна едната си вежда и я изгледа с поглед, който трябваше да я изпепели на място.

— Надценявате качествата си, мис Бауман.

— Нима? Тогава го докажете.

Сигурно феодалните владетели в голямото родословие на Уестклиф бяха гледали по този начин, когато са наказвали непокорните селяни.

— Как?

Макар в момента да я бе подкарала през просото, Лилиан трябваше да преглътне мъчително, преди да отговори:

— Приканвам ви да ме прегърнете — каза тя, — както направихте по-рано днес. И ще видим дали ще имате по-голям късмет да се контролирате този път.

Презрението в погледа му разкриваше точно колко трогателно намира той предизвикателството ѝ.

— Мис Бауман, както изглежда, ще трябва да направя това... но аз не ви желая. Този следобед беше грешка. Която няма да се повтори отново. А сега, ако ме извините, предполагам...

— Страхливец.

Уестклиф понечи да си тръгне, но думата го накара да се извие обратно към нея с внезапно, недоверчиво настървение. Лилиан предположи, че това обвинение му е било отправяно рядко, ако не и никога.

— Какво казахте?

За да издържи ледения му поглед ѝ бе необходим всеки милиметър от гръбнака ѝ.

— Очевидно се страхувате да ме докоснете. Страх ви е, че може да не сте в състояние да се владеете.

Като погледна встрани от нея, графът поклати леко глава, сякаш подозираше, че я е преценил неправилно. Очите му бяха пълни с нескрита неприязън.

— Мис Бауман, толкова ли ви е трудно да разберете, че не желая да ви прегръщам?

Лилиан осъзна, че не би се ядосвал толкова, ако беше напълно убеден в собствената си способност да ѝ устои. Окуражена от мисълта, тя отиде по-близо до него, не пропускайки начина, по който тялото му се напрегна.

— Въпросът не е дали искате, или не — отвърна тя. — А дали сте способен да си тръгнете от мен, ако го направите.

— Не е за вярване — задъхано произнесе той, като я гледаше с отявлена враждебност.

Лилиан стоеше неподвижна, чакаше го да приеме хвърлената ръкавица. Но веднага щом той скъси разстоянието между тях, усмивката ѝ угасна, почувства устата си странно вдървена, а сърцето ѝ заби силно в гърлото. Един поглед към решителното му лице разкри, че се кани да го направи. Тя не му беше оставила избор, освен да опита и да ѝ докаже, че греша. И ако го направеше, никога нямаше да може да го погледне в очите отново. О, господин Нетъл, помисли си отчаяно, нека вълшебния ви парфюм проработи.

Като се движеше с безкрайна неохота, Уестклиф предпазливо обви ръце около нея. Ескалацията на пулса ѝ беше на път да прогони въздуха от белите ѝ дробове. Едната му ръка се настани между напрегнатите ѝ плешки, а другата се притисна под кръста. Той я докосна с прекалено внимание, сякаш бе направена от някаква опасна субстанция. И когато притисна леко тялото ѝ към своето, кръвта ѝ се превърна в течен огън. Ръцете ѝ пърхаха, търсейки опора, докато накрая се заковаха от двете страни на гръбнака му. Тя усети гъвките твърди мускули въпреки слоевете коприна на блузата и бельото му.

— Това ли е, за което ме молихте? — прошепна той с нисък глас в ухото ѝ.

Пръстите на Лилиан се свиха в обувките ѝ, когато горещият му дъх докосна косъмчетата на слепоочието ѝ. Тя отвърна с беззвучно кимване, унила и ужасена, когато осъзна, че е изгубила облога. Уестклиф щеше да ѝ покаже колко лесно е да я остави, а след това щеше да ѝ се подиграва безмилостно.

— Вече можете да ме пуснете — прошепна тя; устата ѝ се изкриви в самоирония.

Но той не помръдна. Тъмната му глава се сведе надолу и той си пое накъсано дъх. Лилиан забеляза, че вдъхваше аромата от шията ѝ... поемаше го с бавна, но все по-засилваща се ненаситност, сякаш беше

пристрастен към наркотичен дим. Парфюмът, помисли си тя с изумление. Значи не си въобразяваше. Той бе проявил магията си отново. Но защо Уестклиф беше единственият мъж, на когото му действаше? Защо...

Мислите ѝ се пръснаха, когато натискът на ръцете му се засили, карайки я да тръпне и да се извива.

— По дяволите — прошепна ядосано Уестклиф. Преди да разбере какво става, той я беше притиснал към една близка стена. Пронизващият му и обвиняващ поглед се премести от замаяните ѝ очи към разтворените устни, мълчаливата му борба трая още една изгаряща секунда, докато изригна една ругатня и взе устните ѝ нетърпеливо.

Ръцете му нагласиха главата ѝ под удобен ъгъл и той я зацелува с нежни ухапвания, сякаш устните ѝ бяха екзотичен деликатес, който трябва да се опита. Коленете ѝ омекнаха и тя едва успяваше да се задържи права. Това е Уестклиф, опита се да си напомни... Уестклиф, мъжът, когото мразеше... но когато той впи устата си по-жадно в нейната, вече не можеше да се въздържа и да не му отговаря. Застанала срещу него, тя инстинктивно се повдигна на пръсти и телата им перфектно си паснаха, болящото пространство между бедрата ѝ се допря до коравата издатина зад закопчания дюкян на панталона му. Осъзнала внезапно какво е направила, тя се изчерви и се опита да се отдръпне, но той не я пусна. Ръката му стисна силно дупето ѝ, заковавайки я на място, докато устата му поглъщаше нейната с разтапяща чувственост, плъзгаше се навътре и изследваше влажната коприна на страните ѝ. Тя ахна, когато свободната му ръка заопипва предницата на корсета ѝ.

— Искам да ви усетя — прошепна Уестклиф срещу треперещите ѝ устни, като се бореше с неподдаващото се препятствие на елечето ѝ. — Искам да ви целувам навсякъде...

Гърдите я заболяха в плътно пристегнатия корсаж. Бе обхваната от безумния порив да разкъса подплатата на корсета си и да го помоли да успокои измъчената ѝ плът с устата и ръцете си. Вместо това обаче прокара пръсти по гъстите, леко чупливи къдрици на косата му, докато той я целуваше трескаво. Вече не можеше да мисли трезво и тръпнеше от желание.

Внезапно възбудата спря, когато Уестклиф откъсна уста от нейната и я блъсна отново към колоната. Като дишаше накъсано, той се извърна леко от нея, стиснал юмруци.

Мина доста време, докато Лилиан се съвземе и е в състояние да говори. Парфюмът бе проработил, и то доста добре. Гласът ѝ бе плътен и дрезгав, сякаш току-що се е събудила от дълбок сън.

— Ами... Аз... предполагам, че това отговори на моя въпрос. Сега... колкото до молбата ми за поръчителство...

Уестклиф не я погледна.

— Ще помисля за това — промърмори той и излезе от оранжерията.

СЕДМА ГЛАВА

— Анабел, какво ти се е случило? — попита я Лилиан на следващата сутрин, когато се присъедини към другите „стари моми“ на най-отдалечената маса на терасата.

— Изглеждаш ужасно. Защо не си с костюма за езда? Мислех, че ще излезеш тази сутрин. И защо изчезна толкова внезапно снощи? Не е обичайно за теб да си тръгваш, без да кажеш...

— Нямах избор — отвърна сприхаво Анабел, обхващайки порцелановата си чаша. Беше бледа и изтощена, сините ѝ очи бяха оградени от тъмни кръгове; тя преглътна силно подсладения си чай, преди да продължи. — Проклетият ти парфюм... веднага щом го вдъхна, той направо обезумя.

Шокирана, Лилиан се опита да възприеме информацията, стомахът ѝ се преобърна.

— Подействал е... подействал е на Уестклиф, значи? — успя да попита тя.

— Господи боже, не на лорд Уестклиф. — Анабел разтърка уморените си очи. — Него изобщо не го беше грижа на какво мириша. Говоря ти за съпруга ми, който напълно полудя. След като усети аромата, ме завлече в стаята ни и... ами, достатъчно е да кажа, че господин Хънт ме държа будна цяла нощ. Цяла нощ — повтори тя начумерено и отпи от чая си.

— И какво правихте? — попита небрежно Дейзи.

Лилиан, която изпита облекчение, че лорд Уестклиф не е бил привлечен от Анабел, погледна малката си сестра укорително.

— Какво си мислиш, че са правила? Че са изиграли няколко игри „Намери дамата“?

— О-о... — загоря Дейзи. Тя погледна приятелката си с нескромно любопитство. — Но аз бях с впечатлението, че обичаш да правиш... това... с господин Хънт.

— Е, да, разбира се, че обичам, но... — Анабел се изчерви. — Но когато един мъж е възбуден до такава степен... — Тя спря, когато

осъзна, че Лилиан проявява силен интерес към думите ѝ. Бидейки единствената омъжена в групата, тя знаеше за мъжете и интимните дела повече неща, отколкото на другите им бе позволено да се интересуват. Като цяло Анабел беше доста общителна, но бе теглила черта пред подробностите в отношенията си с господин Хънт. Гласът ѝ се сниши до шепот. — Да кажем, че съпругът ми няма нужда от въздействието на някаква отвара, която да повиши физическия му апетит повече.

— Сигурна ли си, че е бил парфюмът? — попита Лилиан. — Може би нещо друго го е...

— Парфюмът беше — каза Анабел недвусмислено.

Еви се намеси, изглеждаше озадачена.

— Но з-защо не подейства на л-лорд Уестклиф тогава? Защо възбуди само съпруга ти и н-никой друг?

— И защо никой не обърна внимание на Еви и на мен? — обади се Дейзи недоволено.

Анабел изпи чая си, наля си още и замислено разбърка една бучка захар вътре. Очите ѝ наблюдаваха Лилиан над ръба на чашата.

— Ами ти, скъпа? Някой обърна ли ти внимание?

— Всъщност... — Лилиан загледа с интерес съдържанието на собствената си чаша. — Уестклиф го направи — каза тя мрачно. — Отново. За голям късмет. Открила съм афродизиак, който действа само на мъж, когото презирам.

Анабел отпи една глътка чай, а Дейзи притисна ръка към устата си, за да възпре смеха си.

— Не мога да си представя колко ли се е разстроил Уестклиф, осъзнавайки, че го привличаш силно, при положение, че двамата винаги воювате.

— Казах му, че ако иска да се извини за поведението си, може да помоли графинята да бъде наш поръчител — каза Лилиан.

— Блестящо! — възкликна Дейзи. — Той съгласи ли се?

— Каза, че ще си помисли.

Облегната на стола си, Анабел се загледа замислено към далечната сутрешна мъглица, забулила гората.

— Не разбирам... Защо парфюмът действа само на господин Хънт и на лорд Уестклиф? И защо нямаше ефект върху графа, когато аз се бях напръскала, а когато ти...

— Може би вълшебството му — обади се Еви — е в това, че помага да намериш истинската си любов.

— Глупости! — Лилиан се раздражни от коментара. — Уестклиф не е истинската ми любов! Той е надут, надменен задник, с когото никога не съм успяла да проведа един любезен разговор. И жената, извадила лошия късмет да се омъжи за него, ще си изгние тук в Хемпшир, като трябва да му се обяснява за всичко, което прави. Не, благодаря.

— Лорд Уестклиф едва ли може да мине за провинциален джентълмен — каза Анабел. — Той прекарва доста често в дома си в Лондон и е канен навсякъде. Колкото до маниера му на превъзходство — за това не мога да споря. Но трябва да отбележа, че когато човек стане достатъчно близък с него и той свали гарда, може да бъде много интересен.

Лилиан поклати глава, устата ѝ се сви в тънка, упорита черта.

— Ако той е единственият мъж, на когото парфюмът действа, ще престана да го нося.

— О, недей! — Очите на Анабел внезапно станаха лукави и весели. — Мислех си, че искаш непрекъснато да го дразниш.

— Да, носи го! — настоя Дейзи. — Нямаме доказателство, че графът е единственият, който ще бъде съблазнен от твоя парфюм.

Лилиан погледна към Еви, която леко се усмихваше.

— Да го направя ли? — попита тя и Еви кимна. — Много добре. Щом съществува шанс да измъчвам лорд Уестклиф, не бих искала да го пропусна. — Тя извади шишенцето от джоба на роклята си за езда. — Някой друг иска ли да опита още веднъж?

Анабел изглеждаше ужасена.

— Не. Дръж го далеч, много далеч от мен.

Другите две вече протягаха ръце. Лилиан се усмихна и го подаде на Дейзи, която си капна две щедри капки и ги разтри зад ушите си.

— Готово — рече тя доволна. — Два пъти повече, отколкото си сложих снощи. Ако истинската ми любов е в радиус от една миля, ще дотърчи за мен.

Еви пое шишенцето и си сложи малко на шията.

— Дори да не д-действа — изкоментира тя, — миризмата е много хубава.

Лилиан прибра шишенцето обратно в джоба си и се изправи. Тя оправи шоколадовата си на цвят рокля, по-дългата част на която беше захваната нагоре с едно копче, за да не се влачи, когато върви. На гърба на коня, обаче, полата щеше да бъде пусната надолу и да покрие краката ѝ. Косата ѝ бе вдигната и събрана в стегнати плитки върху тила, а отгоре стоеше малка, украсена с пера шапка.

— Време е ездачите да се събират до обора. — Тя вдигна вежди и попита: — Някоя от вас ще ходи ли?

Анабел ѝ хвърли красноречив поглед.

— Не и след снощи.

— Аз не яздя добре — извини се Еви.

— Нито пък ние с Лилиан — каза Дейзи и погледна предупредително по-голямата си сестра.

— Не, аз яздя добре — възрази Лилиан. — Знаеш отлично, че мога да яздя добре като всеки мъж!

— Само когато яздиш като мъж — сопна ѝ се Дейзи. Виждайки объркването на Анабел и Еви, тя обясни: — В Ню Йорк двете с Лилиан в повечето случаи възсядахме конете. Така е по-безопасно, наистина, и далеч по-удобно. Родителите ни нямаха нищо против, стига да сме в нашия имот и да носим бричове под полите. В няколкото случая, когато яздехме в компанията на мъже, седяхме странично, но нито една от нас не го прави както трябва. Лилиан скача отлично, когато е възседнала животното. Доколкото знам, обаче, никога не се е опитвала да прескача препятствия, седейки странично. Балансът е съвсем различен, мускулите, които се използват, не са същите, а препятствията в Стоуни крос парк...

— Тихо, Дейзи — промърмори Лилиан.

— ... ще са много предизвикателни и искрено се тревожа...

— Млъкни — изсъска Лилиан полугласно.

— ... че сестра ми ще си счупи врата — завърши Дейзи, отвърщайки предизвикателно на погледа на Лилиан.

Анабел изглеждаше обезпокоена от информацията.

— Лилиан, скъпа...

— Трябва да вървя — каза кратко Лилиан. — Не искам да закъснявам.

— Знам случайно, че тази серия скокове, замислена от лорд Уестклиф, не е подходяща за новаци...

— Не съм новачка — произнесе Лилиан през стиснати зъби.

— Ще има скокове с трудни препятствия с остри пръчки отгоре. Саймън... искам да кажа господин Хънт... ме разходи, след като бяха издигнати, и ми обясни как да подхождам към различните скокове, но въпреки това беше трудно. Ако позицията ти върху коня не е перфектна, можеш да попречиш на главата на коня и на врата му, и...

— Ще бъда добре — прекъсна я студено Лилиан. — Боже, Анабел, никога не съм предполагала, че можеш да си толкова досадна.

Свикнала с острия език на приятелката си, Анабел изгледа непокорното ѝ лице.

— Защо трябва да се излагаш на такава опасност?

— Би трябвало да знаеш, че никога не се отказвам от предизвикателство.

— Което е похвално качество, скъпа — дойде спокойният отговор на Анабел. — Стига да не се прилага към безсмислено упражнение.

— Вижте — каза нетърпеливо Лилиан, — ако падна, можете да ми четете конско и аз ще изслушам всяка дума. Но никой няма да ме спре да яздя днес... поради което единственото безсмислено упражнение е да продължавате да дрънкате за това.

Тя се обърна и се отдалечи, чувайки отчаяните възклицания на Анабел зад себе си и неопределения, но примирен шепот на Дейзи:

— ... все пак вратът си е неин, щом иска — да го чупи.

След тръгването на Лилиан, Дейзи погледна Анабел извинително.

— Съжалявам. Не трябваше да е толкова рязка. Знаеш я каква е.

— Не е нужно ти да се извиняваш — каза огорчено Анабел. — Лилиан е тази, която трябва да съжалява... макар че сигурно доста ще трябва да почакам, докато го каже.

Дейзи сви рамене.

— Има случаи, когато сестра ми трябва да понесе последствията от действията си. Но едно от нещата, на които се възхищавам у нея, е, че когато ѝ се докаже, че греша, тя го признава и дори се подиграва на себе си.

Анабел не отвърна на усмивката ѝ.

— И аз ѝ се възхищавам, Дейзи. Толкова много, че не мога да я пусна да се втурне слепешком към опасността — или, в този случай, да

препуска с коня право към нея. Очевидно е, че не разбира колко опасно е това надбягване. Уестклиф е опитен ездач и е замислил състезанието да съответства на собствените му умения. Дори съпругът ми, който е отличен ездач, казва, че това е предизвикателство. А Лилиан да се опитва да прави това, при положение, че не е свикнала да прескача на дамско седло... — На челото ѝ се врязва дълбока бръчка. — Мисълта, че може да се нарани или да се убие, ако падне...

Обади се Еви:

— Г-господин Хънт е на терасата. Стои до френските врати.

Трите се обърнаха към едрия, мургав съпруг на Анабел, облечен в костюм за езда. Той стоеше с група мъже, които бяха отишли при него веднага щом се появи на терасата. Всички се смееха на някаква шега, която бе пуснал — несъмнено някоя нецензурна забележка. Хънт беше мъжкар и по тази причина харесван от обичайната тълпа в Стоуни крос парк. Сардонична усмивка изви устните му, когато погледна към скупчените гости, седнали на външните маси, докато слугите се движеха между тях с чинии с храна и кани с прясно изцеден сок. Усмивката му се промени, обаче, когато зърна Анабел, цинизмът се трансформира в нежност, което накара Дейзи да изпита неясен копнеж. Сякаш нещо премина през въздуха между двойката, някаква неуловима, но силна връзка, която никой не би могъл да разкъса.

— Извинете ме — прошепна Анабел, ставайки. Тя отиде при съпруга си, който я хвана за ръката, вдигна я и притисна към дланта ѝ целувка. Загледан във вдигнатото ѝ нагоре лице, той продължи да държи ръката ѝ, наклонил лице към нея.

— Мислиш ли, че ще му каже за Лилиан? — обърна се Дейзи към Еви.

— Надявам се.

— О, той трябва да се справи с проблема дискретно — простена Дейзи. — Най-малкият намек за конфронтация, и Лилиан ще се заинати като магаре.

— Предполагам, че господин Хънт ще бъде много предпазлив. Той е известен с успешните си преговори в бизнеса, нали?

— Права си — отвърна Дейзи и се почувства малко по-добре. — Освен това е свикнал да се оправя с Анабел, която не е по-малко темпераментна. — Докато говореха, Дейзи нямаше как да не забележи странния феномен, който се случваше винаги, когато двете с Еви

оставаха сами... Еви изглеждаше отпусната и заекването ѝ изчезваше напълно.

Еви се наведе напред, несъзнаваща грацията си, когато подпря брадичка на дланта си.

— Какво, според теб, става между тях? Имам предвид Лилиан и лорд Уестклиф.

Дейзи се усмихна мрачно, загрижена за сестра си.

— Мисля, че сестра ми вчера се е изплашила, осъзнавайки, че лорд Уестклиф е привлекателен. Тя не реагира разумно, когато е изплашена — това обикновено я кара да атакува с пълна сила и да прави безразсъдни неща. Оттук и решимостта ѝ да отиде и да се пребие на гърба на коня днес.

— Но защо това трябва да я плаши? — От объркване лицето на Еви се зачерви. — Бих допуснала, че ще ѝ е приятно да е харесвана от някой като графа.

— Не и когато знае, че постоянно ще се карат, ако излезе нещо. А Лилиан не иска да бъде смазана от толкова влиятелен мъж като Уестклиф. — Дейзи въздъхна тежко. — Нито пък аз го искам за нея.

Еви кимна, съгласявайки се неохотно.

— Аз... предполагам, че на графа би му било трудно да толерира колоритната натура на Лилиан.

— До голяма степен — съгласи се Дейзи с усмивка. — Еви, скъпа... сигурно е нетактично от моя страна да обръщам внимание на това, но през последните минути заекването ти изчезна.

Червенокосото момиче прикри една срамежлива усмивка зад дланта си и погледна Дейзи изпод вежди.

— Винаги съм по-добре, когато съм далеч от къщи... далеч от семейството ми. И помага, ако си напомням да говоря бавно, и да мисля за това, което ще произнеса. Но се влошава, когато съм изморена или когато трябва да говоря с не-не-непознати. Нищо не ме ужасява повече от това да отида на бал и да видя зала, пълна с хора, които не познавам.

— Скъпа — меко рече Дейзи, — следващия път, когато видиш стая, пълна с непознати... трябва да си кажеш, че някои от тях са просто приятели, които чакат да бъдат открити.

* * *

Сутринта беше свежа и мъглива, когато ездачите се събраха пред конюшните. Имаше петнайсетина мъже и още две жени, освен Лилиан. Мъжете бяха облечени в тъмни сака, бричове, които варираха от светлобежово до горчичено, и високи ботуши. Жените носеха специални костюми, прилепващи към кръста, украсени с плетеница, и завършваха с обемни, асиметрични поли, закопчани от страни. Слуги и конярчета сновяха сред тълпата, извеждаха коне и помагаша на ездачите да се качат на един от трите подиума. Някои гости бяха избрали да докарат собствените си коне, докато други използваха прочутите конюшни на Марсдънови. Въпреки че беше обиколила оборите при предишното си идване, Лилиан бе изненадана отново от красотата на добре гледаните чистокръвни екземпляри.

Тя стоеше до един от издигнатите подиуми в компанията на господин Уинстенли, кестеняв млад мъж с привлекателни черти, но почти без брадичка, и още двама джентълмени, лорд Хю и лорд Бейзли, които бърбеха оживено, докато чакаха да изведат оседланите им коне. Проявявайки слаб интерес към разговора, Лилиан обиколи разсеяно с поглед сцената и видя жилавата фигура на Уестклиф да пресича двора. Силно вталеното му сако беше износено от много обличане, а кожата на високите му ботуши изтъркана до дебелината на хартия.

Нежеланите спомени ускориша ритъма на сърцето ѝ. Ушите ѝ пламнаха, когато внезапно си спомни горещия му шепот... *Искам да ви целувам навсякъде...* Съзнаваща смущението си, тя наблюдаваше как графа се приближава до един кон, който вече бе изведен... животно, което Лилиан си спомни, че е виждала преди. Почти нямаше разговор, в който да не се споменава конят Брут. Нямаше по-обожаван ловджийски кон в Англия от него, възхитително червено-кафяво животно с интелигентен и добър нрав. На земята Брут имаше дисциплината на войник... във въздуха, обаче, се носеше сякаш има криле.

— Казват, че с Брут Уестклиф не се нуждае от втори кон — отбеляза един от гостите.

Лилиан, която стоеше на платформата, погледна говорещия с любопитство.

— Какво означава това?

Кестениявият мъж се усмихна със скептична усмивка, сякаш това бе нещо, което всички знаят.

— По време на лов — обясни той, — човек обикновено язди първия кон сутринта, а следобед го сменя с отпочинал. Но явно Брут има енергията и издръжливостта на два коня.

— Като собственика си — подхвърли един от гостите и всички се засмяха.

Обхождайки с поглед сцената, Лилиан видя, че Уестклиф разговаря със Саймън Хънт, който тихо му разказваше нещо. Това накара графа да се намръщи. Изправен до господаря си, Брут сумтеше и го побутваше с муцуна, успокоявайки се чак когато графът се протегна и потърка носа му.

В този момент се приближи конярчето, с което Лилиан бе играла раундърс вчера, и ѝ доведе лъскав, добре гледан сив кон. Момчето ѝ намигна заговорнически, когато тя се качи на горното стъпало, и тя му отвърна с намигане, и го зачака да провери подпръга и ремъците за дамското седло. Конят беше стегнат и изтънчен, с безупречна структура и живо изражение. И не беше по-висок от тринайсет педи... идеален като за дама.

— Как се казва? — попита Лилиан. При звука на гласа ѝ конят помръдна ухо.

— Старлайт, госпожице. Ще бъдете добре с него — той е най-възпитаният кон в конюшнията, заедно с Брут.

Лилиан потупа животното по шията.

— Приличаш на джентълмен, Старлайт. Иска ми се да можех да те яздя правилно, вместо да се занимавам с някакво дамско седло.

Сивият жребец наклони глава и я погледна с вдъхващо увереност спокойствие.

— Милорд специално ми каза, че ако искате да яздите, мис, трябва да ви дадем Старлайт — каза конярчето, явно впечатлено от факта, че Уестклиф лично е благоволил да избере кон за нея.

— Колко мило — промълви Лилиан, пъкна стъпалото си в стремето и се намести с лекота на триглавото седло. Опита се да седне направо, като по-голямата тежест пое дясното бедро и дясната

седалищна кост, а левият ѝ крак се закачи в стремето. Не беше неудобно за момента, макар да знаеше, че след известно време краката ще я заболят от необичайната поза. Тя взе поводите и се наведе да потупа още веднъж Старлайт, изпълнена с трепет. Обичаше да язди, а този кон превъзходеше конете в семейната им конюшня.

— Ъ-ъ... госпожице... — заекна конярчето и срамежливо посочи полата ѝ, която още беше закопчана. Сега, когато Лилиан се бе качила върху гърба на коня, една голяма част от левия ѝ крак оставаше открита.

— Благодаря. — Тя разкопча голямото копче на хълбока си и отпусна полата върху крака си. Доволна, че всичко е както трябва, спокойно пришпори животното и Старлайт реагира веднага, чувствителен към най-лекия натиск на краката ѝ.

Лилиан се присъедини към групата ездачи, които бяха тръгнали към гората, изпълнена с трепетно очакване от прескачането на препятствия. Общо дванайсет препятствия, беше чула, всичките умело подредени по трасе, което минаваше през гора и поле. Беше предизвикателство, с което смяташе, че може да се справи. Дори и с дамско седло, тя седеше уверено, бедрото ѝ прилепваше плътно към извитото отпред и отзад седло, което да поддържа равновесието ѝ. А Сивчо беше един добре трениран кон, буен, но покорен, когато премина от тръс в плавен галоп.

Когато продължи нататък, тя видя първото препятствие, триъгълен кокошарник, който изглеждаше висок две стъпки и широк шест.

— Това няма да е проблем за нас, нали, Старлайт? — прошепна тя на коня. Забавяйки до ход, те минаха през групата чакащи ездачи. Преди да е стигнала до тях, обаче, тя осъзна, че един ездач се движи успоредно с нея. Беше Уестклиф, яхнал тъмния си кон, яздеше с лекота и пестеливи движения, които накараха нежните косъмчета по ръцете и на тила ѝ да настръхнат както винаги, когато видеше проява, изпълнена с изключително майсторство.

За разлика от другите джентълмени, Уестклиф не носеше ръкавици за езда. Тя си спомни нежното драскане на мазолестите му пръсти по кожата си и като преглътна мъчително, отклони очи от ръцете му. Един внимателен поглед към лицето му разкри, че

определено е недоволен от нещо... бръчката между веждите му се беше задълбочила, а челюстта му бе стегната в упорита черта.

Лилиан се усмихна предпазливо.

— Добро утро, милорд.

— Добро утро — отвърна той спокойно и сякаш обмисли внимателно думите си, преди да продължи: — Доволна ли сте от коня си?

— Да, великолепен е. Явно трябва да ви благодаря специално, че сте ми го избрали.

Устата на Уестклиф леко се изви, сякаш темата не беше от значение.

— Госпожице Бауман... до вниманието ми достигна, че не сте опитна в язденето на дамско седло.

Усмивката ѝ изчезна и тя усети, че изстива. Спомняйки си, че Саймън Хънт е разговарял с Уестклиф преди малко, Лилиан осъзна с нотка на раздразнение, че Анабел трябва да е задвижила събитията. По дяволите.

— Ще се справя — каза тя кратко. — Не се тревожете.

— Боя се, че не мога да позволя една от гостенките ми да изложи на риск своята безопасност.

Лилиан погледна надолу към ръцете си, които се стегнаха около поводите.

— Уестклиф, мога да яздя толкова добре, колкото всички останали тук. И независимо от това, което са ви казали, не съм съвсем незапозната с ездата на дамско седло. Така че ако обичате, ме оставете...

— Ако бях информиран за това по-рано, можеше да намеря време да минем заедно през препятствията, за да преценя нивото ви на компетентност. Но вече е прекалено късно.

Тя пое думите му, непоколебимостта на тона му и властната нотка, която я жегна дълбоко.

— Казвате ми, че не мога да яздя днес?

Той издържа погледа ѝ.

— Не и на скоковете. Можете да яздите навсякъде другаде из имението. Ако желаете, ще преценя уменията ви по-късно през седмицата и може да имате друга възможност. Днес, обаче, не мога да го позволя.

Несвикнала някой да ѝ нарежда какво може и какво не може да прави, Лилиан преглътна обидата и успя да отговори привидно спокойно:

— Оценявам грижата ви за моето благополучие, милорд. Но бих искала да предложа компромис. Гледайте ме на първите два-три скока и ако не успея да се справя достатъчно добре, ще приема решението ви.

— Не правя компромиси, когато става въпрос за безопасност — каза Уестклиф. — Ще трябва да приемете решението ми сега, госпожице Бауман.

Постъпваше нечестно. Забраняваше ѝ да прави нещо, главно за да покаже силата си над нея. Като се опитваше да обуздае яростта си, тя усети, че мускулите около устата ѝ се изкривяват. За нейно огромно разочарование, усети, че губи битката със самообладанието.

— Мога да прескоча препятствията — заяви му тя мрачно. — Ще ви го докажа.

ОСМА ГЛАВА

Преди Уестклиф да успее да реагира, Лилиан заби пета в хълбока на Старлайт и се наведе над седлото. Тежестта ѝ се измести, за да поеме неговия внезапен скок напред. Конят се понесе в пълен галоп. Стиснала бедра около лъка на дамското седло, тя усети как позицията ѝ отслабва и тялото ѝ се завърта. Коригира енергично ориентацията на ханша си точно когато Старлайт наближи препятствието. Почувства вдигането на предните му крака и огромната сила на задницата му при изтласкването ѝ от земята, което ѝ даде моментното усещане, че лети над триъгълната бариера. Когато се приземиха, обаче, се наложи да се бори за седлото си, поемайки по-големия сблъсък върху дясното си бедро. Все пак го беше направила, и то похвално.

Обръщайки коня с триумфална усмивка, Лилиан почувства изненаданите погледи на събралите се ездачи, които несъмнено се питаха кое бе предизвикало импулсивния скок. Тя се сепна от неясните очертания на нещо тъмно отстрани и тропот на копита. Нямаше възможност да възрази или да се защити, когато буквално бе изтръгната от седлото и прехвърлена върху безмилостно твърда повърхност. Провесена безпомощно през твърдите като камък бедра на Уестклиф, тя бе отнесена на няколко ярда, преди той да спре коня, да слезе и да я издърпа към земята със себе си. Раменете ѝ бяха хванати в болезнена хватка, а разяреното лице на лорда бе само на няколко инча от нейното.

— Да не би да си мислите, че ще ме убедите с тази глупава демонстрация? — изръмжа той, като я разтърси. — Използването на конете ми е привилегия, която оказвам на моите гости — привилегия, която вие току-що изгубихте. Отсега нататък дори не си помисляйте да стъпите в конюшната, иначе лично ще ви изхвърля от имението.

С пребледняло като платно лице, точно като неговото, Лилиан отвърна с нисък, треперещ глас:

— Свали си ръцете от мен, кучи сине! — За свое удовлетворение тя видя как очите му се присвиват при тази ругатня. Но болезнената му

хватка не се разхлаби, а дишането му стана учестено, сякаш се готвеше да я изнасили. Когато непокорният ѝ поглед беше закован от неговия, усети между тях да преминава енергия, физически импулс, който я накара да иска да го удари, да го нарани, да потъне в тревата и да се търкаля с него. Никой мъж досега не я бе подлудявал така. Докато стояха и се гледаха, настръхнали от враждебност, горещината между тях се увеличи и двамата се изчервиха и се размърдаха. Никой от тях не съзнаваше присъствието на занемелите свидетели — те бяха прекалено впримчени във взаимната си неприязън.

Един кадифен мъжки глас прекъсна мълчанието им, разсейвайки напрежението.

— Уестклиф... не ми каза, че ще осигуриш забавление, иначе щях да изляза по-рано.

— Не се меси, Сейнт Винсът — озъби се Уестклиф.

— О, не бих си и мечтал за това. Само исках да те поздравя за начина, по който се справи със ситуацията. Много дипломатично. Учтиво, дори.

Лекият сарказъм накара графа да пусне рязко Лилиан. Тя залитна назад и веднага бе хваната за кръста от чифт сръчни ръце. Слисана, вдигна очи нагоре към удивителното лице на Себастиан, лорд Сейнт Винсът, прочут женкар и съблазнител.

Ярката слънчева светлина прониза мъглата и поръби тъмнорусата коса на Сейнт Винсът с нишки блестящ кехлибар. Беше го виждала отдалеч много пъти, но никога не бяха представяни един на друг, а Сейнт Винсът винаги избягваше редицата от „стари моми“ на всеки бал, на който се случеше да присъства. Отдалече той беше впечатляваща фигура. От близко разстояние екзотичната красота на чертите му бе почти приковаваща. Сейнт Винсът имаше най-невероятните очи, които някога бе виждала, светлосини и котешки, с тъмни ресници и светлокафяви вежди. Чертите му бяха силни, но изискани, кожата му блестеше като бронз, търпеливо лъскан часове наред. Противно на очакванията ѝ, виконтът изглеждаше порочен, но съвсем не разгулен, усмивката му изкусно преодоля гнева ѝ и се наслади на несигурната ѝ реакция. Такова изобилие на обаяние сигурно беше незаконно.

Обръщайки поглед към лицето на Уестклиф, Сейнт Винсът изви едната си вежда и попита с безразличие:

— Да придружа ли виновницата до къщата, милорд?

Графът кимна.

— Махни я от погледа ми — промърмори той, — преди да съм казал нещо, за което ще съжалявам.

— Давайте, кажете го — сопна се Лилиан.

Уестклиф направи крачка към нея, изражението му беше буреносно.

Сейнт Винсът побърза да я избута зад себе си.

— Уестклиф, гостите чакат. И макар да съм сигурен, че се наслаждават на тази очарователна драма, конете започват да стават неспокойни.

Графът сякаш трябваше да проведе кратка, но яростна битка със самодисциплината си, преди да успее да придаде на чертите си безстрастност. Той обърна глава по посока на къщата в мълчалива команда за Сейнт Винсът да отстрани Лилиан от сцената.

— Може ли да я взема отзад на коня си? — осведоми се любезно Сейнт Винсът.

— Не — дойде студеният отговор на Уестклиф. — Тя може достатъчно добре да върви, за да стигне до къщата.

Сейнт Винсът направи веднага знак на един коняр да се погрижи за двата изоставени коня. Подавайки ръка на вбесената Лилиан, той я погледна с искрици в бледите си очи.

— Това е зандан за вас — информира я той. — И възнамерявам лично да приложа изтезанията.

— Бих предпочела да подлагам на мъчения неговата компания всеки ден — каза Лилиан, като повдигна дългата страна на полата си и я закопча до подходяща за ходене дължина.

Когато се отдалечиха, тя почувства как гърба ѝ се сковала при звука на гласа на Уестклиф:

— Можете да спрете до ледницата на връщане. Госпожицата се нуждае от охлаждане.

* * *

Маркът се опита да приведе емоциите си в някакво подобие на ред, докато изпращаше Лилиан Бауман с поглед, който сигурно се бе

отпечатал на гърба на сакото ѝ. Обикновено излизаше с лекота от всяка ситуация и я преценяваше обективно. През изминалите няколко минути, обаче, всяка частица от самоконтрола му бе експлодирала.

Когато Лилиан се бе понесла предизвикателно към препятствието, бе забелязал нейната моментна загуба на равновесие, потенциално фатална на дамско седло, и очакването, че ще падне, го бе накарало да залитне. При тази скорост гърбът или вратът ѝ можеха да бъдат счупени. А той беше безсилен да направи каквото и да е, освен да гледа. Изстина от ужас, прилоша му и когато малката идиотка успя да се приземи невредима, пълният му ужас се трансформира в бяс. Не че беше взел разумно решение да отиде при нея, но внезапно двамата се озоваха на земята и тесните ѝ рамене се оказаха в ръцете му... единственото, което му се искаше да направи, беше да я стисне в прегръдката си от облекчение и да я целуне, след което да я разкъса с голи ръце.

Фактът, че нейната безопасност означаваше толкова много за него... не беше нещо, за което искаше да мисли.

Той се намръщи и тръгна към конярчето, което държеше поводите на Брут, и ги пое от него. Потънал в размишления, почти не осъзна, че Саймън Хънт тихо е посъветвал гостите да продължат с прескачането на препятствия, без да чакат графа да ги поведе.

Саймън Хънт отиде при него на коня си, лицето му беше безизразно.

— Ще яздиш ли? — попита той.

Вместо отговор Маркъс скочи върху седлото и изцъка с език, когато Брут се размърда под него.

— Тази жена е непоносима — изсумтя той и погледът му се стрелна към Хънт в очакване да предложи противоположно мнение.

— Ти ли я подтикна да направи това? — попита Хънт.

— Наредих ѝ точно обратното. Трябва да си ме чул.

— Да, и всички останали те чуха — отвърна Хънт сухо. — Въпросът ми се отнася до тактиката ти, Уестклиф. Очевидно е, че жена като мис Бауман изисква по-мек подход, вместо недвусмислена заповед. Нещо повече, виждал съм те на масата за преговори и силата ти да убеждаваш не може да се сравни с ничия друга, освен може би с тази на Шоу. Ако беше решил, можеше да я склониш да изпълни

призива ти за по-малко от минута. Вместо това ти използва целия финес на една тояга в опит да се покажеш като неин господар.

— Никога преди не съм забелязвал дарбата ти да хиперболизираш — промърмори Маркърс.

— А сега — продължи спокойно Хънт — я хвърли на състрадателните грижи на Сейнт Винсът. Всички знаят, за бога, че той вероятно ще открадне невинността й още преди да са стигнали до къщата.

Маркърс го изгледа остро, тлеещият му гняв се замени от внезапна тревога.

— Не би го направил.

— И защо не?

— Тя не е неговият тип.

Хънт се засмя.

— Сейнт Винсът има предпочитан тип? Не съм забелязвал друга прилика между обектите на желанието му, освен факта, че всички са жени. Тъмнокоси, руси, стройни... той е забележително непридирчив в аферите си.

— По дяволите! — изруга Маркърс, изпитвайки за първи път в живота си бодване на ревност.

* * *

Лилиан се концентрира в това да мести единия си крак пред другия, докато единственото, което искаше, бе да се върне обратно при Уестклиф и да го нападне яростно.

— Този арогантен, надут селяндур...

— Спокойно — чу Сейнт Винсът да прошепва. — Уестклиф е много избухлив... и аз много внимавам да не го предизвиквам, защитавайки ви. Мога да го победея всеки ден със сабя, но не и с юмруци.

— Защо не? — промърмори Лилиан. — Имате по-голямо влияние от него?

— Той има най-ужасния десен юмрук, който някога съм виждал. А аз имам лошия навик да се опитвам да крия лицето си — което често ме оставя открит за юмруците в корема.

Безочливата самонадеяност зад изявлението му предизвика неохотен смях у Лилиан. Когато яростта ѝ утихна, тя си спомни, че с лице като неговото, човек едва ли би го обвинявал, че иска да го защити.

— Често ли се биете с графа? — попита тя.

— Не, откакто бяхме момчета в училище. Уестклиф правеше всичко прекалено перфектно — и тогава се налагаше, както и сега да го предизвиквам, само за да бъда сигурен, че суетата му не е станала свръхголяма. Е... да тръгнем ли по тази по-живописна пътека през градината?

Лилиан се поколеба, спомняйки си многобройните истории, които бе чувала за него.

— Не съм сигурна, че ще е разумно.

Сейнт Винсът се усмихна.

— Ами ако се закълна в честта си, че няма да се възползвам по никакъв начин от вас?

Тя помисли и кимна.

— Щом е така, всичко е наред.

Сейнт Винсът я поведе през малка, обрасла с шума горичка. Тръгнаха по една чакълеста пътека, засенчена от редица древни тисове.

— Може би трябва да ви кажа — отбеляза той небрежно, че тъй като чувството ми за чест е напълно изродено, никое обещание, което давам, няма стойност.

— В такъв случай аз пък трябва да ви кажа, че десният ми юмрук е вероятно десет пъти по-ужасен от този на Уестклиф.

Сейнт Винсът се ухили.

— Кажете, скъпа, какво предизвика тази вражда между вас и графа? — Слисана от тази фамилиарност, Лилиан се запита дали да не го укори, но след това се отказа. Все пак той бе толкова любезен да се откаже от сутрешната езда и да я придружи обратно до къщата.

— Боя се, че беше омраза от пръв поглед — отвърна тя. — Мисля, че Уестклиф е един недоволен грубиян, а той ме смята за зле възпитана хлапачка. — Тя сви рамене. — Може би и двамата сме прави.

— Според мен никой от двамата ви не е прав — промърмори Сейнт Винсът.

— Ами, всъщност... аз наистина съм малко своенравна — призна Лилиан.

Устните му се извиха в едва потисната усмивка.

— Сериозно ли?

Тя кимна.

— Обичам да става на моето и много се ядосвам, когато не го получа. Всъщност, често са ми казвали, че характерът ми много прилича на този на едната ми баба, която беше перачка на пристанището.

Сейнт Винсът изглеждаше развеселен от идеята да познава перачка.

— Бяхте ли близки с баба си?

— О, тя беше чудесна старица. Цапната в устата и с висок дух, често казваше неща, които ще те разсмеят така, че стомахът да те заболи. О... пардон... не мисля, че трябваше да произнесам думата „стомах“ пред един джентълмен.

— Шокиран съм — каза Сейнт Винсът мрачно, — но ще се оправя. — Като се огледа наоколо, сякаш да се увери, че никой няма да го чуе, той прошепна конспиративно: — да знаете, че всъщност, не съм джентълмен.

— Вие сте виконт, нали?

— Това едва ли върви ръка в ръка с това да си джентълмен. Май не знаете много за аристократите?

— Мисля, че вече знам повече, отколкото бих искала.

Сейнт Винсът ѝ хвърли любопитна усмивка.

— А аз си мислех, че възнамерявате да се омъжите за някой от нас. Греша ли, или вие и по-малката ви сестра сте доларови принцеси, доведени от колониите, за да си намерите съпрузи с титли?

— Колониите? — повтори Лилиан с укорителна усмивка. — В случай, че не сте чули, ние спечелихме революцията.

— Ах. Сигурно съм забравил да прочета вестника онзи ден. Но в отговор на въпроса ми...

— Да — каза Лилиан, като се изчерви леко. — Нашите родители ни доведоха тук да си намерим съпрузи. Искат да вкарат в семейството синя кръв.

— А вие това ли искате?

— Днес единственото ми желание е да източвам синя кръв — прошепна тя, мислейки за Уестклиф.

— Какво жестоко създание сте — засмя се Сейнт Винсът. — Жал ми е за Уестклиф, ако отново се скарате. Всъщност, мисля, че би трябвало да го предупредя... — Гласът му замря, когато видя внезапната болка върху лицето ѝ и я чу рязко да си поема въздух.

Раздираща агония проряза дясното бедро на Лилиан и тя щеше да се свлече на земята, ако не беше подкрепящата му ръка.

— О, по дяволите! — Силният спазъм на мускула я накара да изохка през стиснати зъби. — По дяволите, по дяволите...

— Какво има? — попита Сейнт Винсът и ѝ помогна да седне на пътеката. — Крампа в крака?

— Да... — Бледа и трепереща, Лилиан хвана крака си. — О, боли!

Той се наведе над нея притеснен.

— Мис Бауман... възможно ли е временно да игнорирате всичко, което сте чували за моята репутация? Достатъчно дълго, за да мога да ви помогна? — В тихия му глас се долавяше настойчивост.

Лилиан го изгледа с присвити очи, но не видя нищо, освен искрено желание да ѝ помогне, затова кимна:

— Добро момиче — прошепна той и я изправи до седнало положение. Говореше бързо, за да я разсее, докато ръката му се пъхна ловко под полата ѝ. — Ще трае само миг. Моля се само никой да не види това — ще изглежда малко инкриминиращо. А и се съмнявам, че ще повярват на изтърканото обяснение за крампа на крака...

— Не ме интересува — изохка тя. — Само болката да се махне.

Усети как ръката на Сейнт Винсът се плъзга леко нагоре по крака ѝ, топлината на кожата му проникваше през тънкия плат на долните ѝ гащи, докато той търсеше стегнатия, потръпващ мускул.

— Ето. Не дишайте, скъпа. — Тя се подчини, ръката му силно разтърка мускула ѝ. Едва не извика при избухването на парещия огън в крака си, но след това болката внезапно премина и тя въздъхна с облекчение.

— Благодаря ви. Много ви благодаря — прошепна Лилиан, отпусната на ръката му.

Лека усмивка премина по устните му и той сръчно дръпна полата върху краката ѝ.

— Няма защо.

— Никога не ми се е случвало преди — промърмори тя, разгъвайки внимателно крака си.

— Несъмнено е резултат от геройството ви върху гърба на коня. Сигурно сте си разтегнали мускул.

— Да, така е. — Страните ѝ се зачервиха, когато бе принудена да признае: — Не съм свикнала да прескачам препятствия на дамско седло, а само когато съм яхнала коня както трябва.

Усмивката му се разшири бавно.

— Колко интересно. Очевидно опитът ми с американки е бил прекалено ограничен. Не осъзнавах, че сте толкова колоритна.

— Повече от колоритна — каза му тя смутено и той се усмихна.

— Колкото и да ми е приятно да си бърбря тук с вас, сладката ми, трябва да ви върна в къщата, ако вече сте в състояние да станете. Няма да е добре за вас да прекарате толкова време сама с мен. — Той се изправи с лекота и ѝ подаде ръка.

— Това може да ми направи добро — отвърна Лилиан, позволявайки му да я издърпа.

Сейнт Винсът ѝ предложи ръката си и я загледа как опитва крака си.

— Наред ли е всичко?

— Да, благодаря. Бяхте много мил с мен, милорд.

Той се взря в нея със странен блясък в бледите си очи.

— Не съм мил, скъпа. Мил съм с хората само, когато планирам да ги използвам.

Лилиан отвърна с предпазлива усмивка, дръзвайки да попита:

— Застрашена ли съм от вас?

Въпреки че изражението му остана спокойно, очите му бяха притеснително напрегнати.

— Боя се, че да.

— Хм. — Лилиан изследва изсеченото очертание на профила му, мислейки си, че въпреки всичките възможности, той не се бе възползвал от нейната безпомощност преди няколко минути. — Вие сте ужасно общителен, що се касае до нечестивите ви намерения. Което ме кара да се питам дали не трябва наистина да се тревожа.

Отговорът му беше само енигматична усмивка.

* * *

След като се раздели със Сейнт Винсът, Лилиан изкачи стъпалата към широката задна тераса, откъдето се носеше смях и възбудено женско бърборене. Десет млади жени седяха около една маса, заети с някаква игра или експеримент. Бяха наведени над редица чаши, пълни с различни течности, докато една от тях, която бе с превързани очи, предпазливо топеше пръсти в някоя от чашите. Какъвто и да бе резултатът, той ги караше да пискат и да се кикотят. Група вдовици, седнали наблизо, гледаха процедурата с интерес.

Лилиан забеляза сестра си в тълпата и тръгна към нея.

— Какво е това? — попита тя.

Дейзи се обърна изненадана.

— Лилиан — прошепна тя, като я прегърна през кръста, — защо се върна толкова рано, скъпа? Да не би да имаше някакви трудности при прескачането на препятствията?

Лилиан я дръпна настрана.

— Би могло да се каже — изсумтя тя недоволно и й разказа за събитията сутринта.

Тъмните очи на Дейзи се ококориха невярващо.

— Боже мили. Не мога да повярвам, че лорд Уестклиф си е изпуснал нервите така... а колкото до теб... какво си си въобразявала, като си позволила на Сейнт Винсът да направи такова нещо?

— Болеше ме — оправдателно отвърна Лилиан. — Не можех да разсъждавам. Не можех дори да помръдна. Ако някога си имала мускулна крампа, щеше да знаеш колко много боли.

— Щях да предпочета да изгубя целия си крак, вместо да позволя на някой като Сейнт Винсът да го доближи — задъхано рече Дейзи. След като млъкна, за да обмисли ситуацията, тя все пак не се съдържа и попита: — И как беше?

Лилиан потисна смеха си.

— Откъде да знам? В момента, в който кракът престана да ме боли, ръката му я нямаше.

— Да му се не види. — Дейзи се намръщи. — Мислиш ли, че той ще каже на някого?

— Не ми се вярва, че ще го направи. Изглежда е джентълмен, въпреки че самият той твърди друго. — Върху челото ѝ се вряза една бръчка, когато добави: — Далеч по-голям джентълмен, отколкото беше лорд Уестклиф днес.

— Хм. Той откъде е знаел, че не можеш да яздиш върху дамско седло?

Лилян я изгледа без омраза.

— Не ми се прави на идиотка, Дейзи — съвсем ясно е, че Анабел е казала на съпруга си, който пък е казал на Уестклиф.

— Не си ядосана на Анабел, надявам се. Не е предполагала, че проблемът ще се раздуе чак толкова.

— Трябваше да си държи устата затворена — каза нацупено Лилян.

— Боеше се, че ще паднеш, ако скачаш с дамското седло. Всички се бояхме.

— Е, не паднах!

— Но можеше.

Лилян се поколеба, но трябваше да признае:

— Наистина без малко да падна.

— Значи не си сърдита на Анабел?

— Разбира се, че не. Няма да е честно да обвинявам нея за противното поведение на Уестклиф.

Дейзи с облекчение я дръпна към масата.

— Ела, скъпа, трябва да опиташ тази игра. Малко е глупава, но е доста забавна. — Момичетата, всичките неомъжени и на различна възраст от петнайсетина до двацет и пет години, се отдръпнаха, за да направят място за двете. Докато Дейзи обясняваше правилата, завързаха очите на Еви и другите момичета започнаха да променят местата на четирите чаши. — Както можеш да видиш — каза Дейзи, — едната чаша е пълна със сапунена вода, другата е с бистра, и има една с помия. Четвъртата, разбира се, е празна. Чашите ще предскажат за какъв мъж ще се омъжиш.

Те загледаха как Еви внимателно опипва една от чашите. Като топна пръст в сапунената вода, Еви зачака да свалят превръзката от очите ѝ, и погледна резултата с огорчение, докато другите момичета избухнаха в кикот.

— Избирането на сапунена вода означава, че ще се омъжиш за беден мъж — обясни Дейзи.

Еви избърса ръката си и изкоментира добродушно:

— П-предполагам, че самият факт, че ще се омъжа, вече е нещо д-добро.

Следващото момиче на ред чакаше с нетърпелива усмивка да завържат очите му, след което местата на чашите отново бяха разменени. Тя ги потърси опипом и топна пръст във водата със синка. Останалите изглеждаха доволни от избора ѝ.

— Синята вода означава, че ще се омъжи за прочут писател — обясни Дейзи на сестра си. — Сега е твой ред!

Лилиан я изгледа красноречиво.

— Не вярваш наистина в това, нали?

— О, не ставай цинична — просто се забавлявай! — Дейзи взе превръзката за очи и се повдигна на пръсти, за да я прикрепипи неподвижно към главата на Лилиан.

Невиждаща нищо, Лилиан се остави да я заведат до масата. Усмихна се на окуражителните подвиквания на младите жени около нея. Чу звука на чашите, които те преместиха и зачака с протегнати напред ръце.

— Какво ще стане, ако бръкна в празната чаша? — попита тя.

Гласът на Еви прозвуча до ухото ѝ:

— Ще си умреш стара мома! — каза тя и всички се разсмяха.

— Не вдигай чашите да проверяваш тежестта им — предупреди я някой с хихикане. — Не можеш да избегнеш празната чаша, ако така ти е писано.

— В този момент искам празната чаша — отвърна Лилиан, предизвиквайки смях наоколо.

Като напипа гладката повърхност на една чаша, тя плъзна пръсти нагоре и ги потопи в студената течност. Последваха ръкопляскания и весели възгласи, и тя попита:

— И аз ли се омъжвам за писател?

— Не, ти избра чашата с чиста вода — каза Дейзи. — Един богат и красив съпруг идва за теб, скъпа.

— О, какво облекчение — подхвърли пренебрежително Лилиан и погледна над ръба на превръзката. — Сега твой ред ли е?

По-малката ѝ сестра поклати глава.

— Аз бях първа. Съборих два пъти поред чашите и създадох пълна бъркотия.

— Това какво означава? Че изобщо няма да се омъжиш?

— Означава, че съм непохватна — весело отвърна Дейзи. —
Иначе кой знае? Може би съдбата ми още не е решена. Добрата новина е, че твоят съпруг изглежда е на път.

— Ако е така, негодникът закъснява — каза Лилиан, карайки Дейзи и Еви да се разсмеят.

ДЕВЕТА ГЛАВА

За съжаление, новината за препирнята между Лилиан и лорд Уестклиф се разпространи бързо из цялата къща. До вечерта беше стигнала до ушите на Мерседес Бауман и резултатът не беше приятна гледка. С преbledняло лице Мерседес стоеше пред дъщерите си и викаше:

— Може би това нямаше да се забележи, ако просто не беше правила някои неуместни забележки в присъствието на лорд Уестклиф — бушуваше Мерседес и размахваше гневно тънките си ръце. — Но ти спориш със самия граф, а след това не му се подчиняваш пред всички... осъзнаваш ли как започваме да изглеждаме? Ти съсипваш не само собствените си шансове за брак, но и тези на сестра си! Кой ще иска да се омъжи за момиче от семейство, което...

Обзета от срам, Лилиан хвърли извинителен поглед към Дейзи, която седеше в ъгъла. Дейзи поклати леко глава, за да я успокои.

— Щом настояваш да се държиш като дивачка — продължи Мерседес, — тогава ще бъда принудена да взема строги мерки, Лилиан Одил!

Лилиан хлътна по-дълбоко в стола при звука на омразното си второ име, използването на което винаги предвещаваше някакво ужасно наказание.

— През следващата седмица няма да се показваш от стаята, ако не си в моята компания — мрачно нареди Мерседес. — Ще наблюдавам всяко твое действие, всеки жест и всяка дума, която излиза от устата ти, докато се убедя, че можеш да се държиш като разумно човешко същество. Това ще е наказание и за мен — компанията ти не ми е приятна също толкова, колкото моята на теб. Но не виждам друга алтернатива. И ако дръзнеш да ми противоречиш дори с една дума, ще удвоя наказанието и ще го направя две седмици! Докато не си под мое наблюдение, ще стоиш в тази стая или ще разсъждаваш над лошото си поведение. Разбра ли ме, Лилиан?

— Да, майко. — Перспективата да бъде наблюдавана цяла седмица накара Лилиан да се почувства като животинче в клетка. Потискайки възраженията си, тя заби недоволен поглед в килима.

— Първото нещо, което ще направиш тази вечер — продължи Мерседес със святкащи очи на слабото си лице, — е да се извиниш на лорд Уестклиф за причинените неприятности днес. Ще направиш това в мое присъствие, така че да...

— О, не. — Лилиан се изправи, гледайки майка си с открито недоволство. — Не. Няма нещо, което да ме накара да му се извиня. По-скоро ще умра.

— Ще направиш, каквото ти казвам. — Гласът на Мерседес се понижи почти до ръмжене. — Ще се извиниш на графа със смирение, иначе няма да напуснеш тази стая за останалото време на престоя ни тук!

Когато Лилиан отвори уста, Дейзи я прекъсна нетърпеливо:

— Майко, може ли да поговоря с Лилиан насаме? Моля те, само за момент. Моля те.

Мерседес премести поглед от едната си дъщеря към другата, поклати глава, сякаш се чудеше защо е наказана с такива неуправляеми деца, и напусна стаята.

— Този път наистина е бясна — прошепна Дейзи в нажежената тишина. — Никога не съм я виждала в такова състояние. Може би трябва да направиш това, което те моли.

Лилиан я погледна с безсилна ярост.

— Няма да се извиня на онзи високомерен задник!

— Лилиан, няма да ти коства нищо. Просто кажи думите. Не е задължително да вярваш в тях. Просто кажи: Лорд Уестклиф, аз...

— Няма — отвърна с мрачно изражение Лилиан. — Освен това ще ми коства нещо... моята гордост.

— Струва ли си да си заключена в тази стая и да пропуснеш всичките соарета и вечери, докато всички други се наслаждават? Моля те, не бъди инат, Лилиан, обещавам ти, ще ти помогна да измислиш някакво ужасно отмъщение на лорд Уестклиф... нещо наистина лошо. Само направи сега това, което майка иска — може да изгубиш битката, но няма да изгубиш войната. Освен това... — Дейзи затърси отчаяно някакъв друг аргумент, за да я склони. — Освен това нищо не би доставило по-голямо удоволствие на Уестклиф от това да стоиш

заклучена по време на цялото си посещение. Ще бъдеш безсилна да го дразниш или да го измъчваш. Далеч от очите, далеч от сърцето. Не му създавай това удоволствие, Лилиан.

Това бе може би единственият аргумент, който имаше силата да ѝ повлияе. Като се намръщи, Лилиан погледна дребното лице на сестра си с неговите интелигентни тъмни очи и вежди. Не за пръв път се учуди, че човекът, който с най-голямо желание се присъединяваше към безразсъдните ѝ приключения, бе същият, който можеше лесно да я накара да се опомни. Мнозина се заблуждаваха от честите моментни прищевки на Дейзи, без да подозират здравата основа на разума под елфическата фасада.

— Ще го направя — каза тя сковано. — Макар че сигурно ще се задавя от думите.

Дейзи изпусна въздишка на облекчение.

— Ще действам като твоя посредничка. Ще кажа на майка, че си се съгласила и че повече не трябва да ти четете лекции, защото иначе може да промениш мнението си.

Лилиан се свлече на креслото, представяйки си самодоволството на Уестклиф, когато поднесе извинението си. Проклятие, това щеше да е непоносимо. Кипяща от ненавист, тя се зае да измисля серия от сложни отмъщения срещу графа, завършващи със сцена как той я моли за милост.

Час по-късно семейство Бауман излязоха от тяхната стая заедно, водени от Томас Бауман. Тяхната крайна дестинация беше салонът за хранене, където щеше да се проведе четиричасова вечеря. Уведомен за срамното поведение на по-голямата си дъщеря, Томас едва сдържаше гнева си, мустаците му потрепваха нервно над устните.

Облечена в бледолавандулова копринена рокля, украсена с бяла дантела на горнището и къси бухнати ръкави, Лилиан вървеше решително зад родителите си, докато бащините ѝ ядосани думи се носеха назад към нея.

— Този момент, в който станеш пречка за потенциална бизнес сделка, ще е моментът, в който ще те изпратя да си опаковаш багажа за Ню Йорк. Досега този престой в Англия за търсене на съпруг доказва, че е скъп и безполезен. Предупреждавам те, дъще, ако постъпките ти провалят преговорите ми с графа...

— Сигурна съм, че няма — намеси се Мерседес трескаво, когато мечтата ѝ за зет с титла започна да се клати като чаена чаша, сложена на ръба на масата. — Лилиан ще се извини на лорд Уестклиф, скъпи, и всичко ще се оправи. — Изоставайки една стъпка зад него, тя хвърли през рамо заплашителен поглед на дъщеря си.

Част от Лилиан се чувстваше като свита на топка от разкаяние, докато друга част искаше да експлодира от негодувание. Естествено, баща ѝ щеше да се противопостави на всеки и на всичко, което заплашваше да попречи на бизнеса му... Единственото, което винаги бе искал от дъщерите си, беше да не го безпокоят. Ако не бяха трите ѝ братя, Лилиан никога нямаше да знае какво е да получаваш небрежни трохи от мъжко внимание.

— За да ти осигуря истинска възможност да се извиниш на графа — каза Томас Бауман, като спря да изгледа със студен поглед Лилиан, — трябваше да го помоля за привилегията да се срещне с нас в библиотеката преди вечеря. Ще му се извиниш — както за мое, така и за негово удовлетворение.

Лилиан се закова, гледаше го с широко отворени очи. Възмущението ѝ се превърна в гореща, задушаваша маса, когато се запита дали Уестклиф е аранжирал сценария като урок по унижение.

— Той знае ли защо си го помолил за среща там? — успя да попита тя.

— Не. Нито пък вярвам, че очаква извинение от една от моите прочути с лошите си маниери, дъщери. Но ако не се извиниш както трябва, скоро ще видиш Англия за последен път от палубата на парахода.

Лилиан не беше толкова глупава, че да омаловажава думите на баща си като празна заплаха. Тонът му беше повече от убедителен в мрачния си императив. А мисълта да бъде принудена да напусне Англия, и още по-лошо, да бъде отделена от Дейзи...

— Да, сър — каза тя със стегната челюст.

Семейството продължи по коридора в напрегнато мълчание.

Лилиан усети ръката на сестра ѝ да се плъзга в нейната.

— Това нищо не означава — прошепна Дейзи. — Просто го кажи бързо и край с...

— Тихо! — излая баща им и ръцете им се пуснаха.

Изпълнена с мрачни мисли, Лилиан почти не забеляза кога са стигнали до библиотеката. Вратата беше оставена откритата и баща ѝ почука решително по портала, преди да побутне съпругата и дъщерите си навътре в стаята. Беше красива библиотека с дващест стъпки висок таван, подвижни стълби и горна и долна галерии, пълни с огромно количество книги. Миризмата на кожа, пергамент и прясно излъскан дървен под правеше въздуха остър.

Лорд Уестклиф, който се беше навел над бюрото си, подпрял ръце върху изтърканата му от годините повърхност, вдигна поглед от купчината листи. Той стана, черните му очи се присвиха, когато видя Лилиан. Тъмен, строг и безупречно облечен, той бе въплъщение на английски аристократ, с перфектно завързана връзка и гъста коса, безмилостно сресана назад. Беше ѝ невъзможно да си представи, че мъжът, който стоеше сега пред нея, е същият шеговит, небръснат негодник, който я бе оставил да го събори на игрището за раундърс.

Томас Бауман заговори отривисто:

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете тук, милорд. Обещавам, че няма да трае дълго.

— Господин Бауман — произнесе Уестклиф с нисък глас, — не очаквах привилегията да се срещна и със семейството ви.

— Боя се, че думата „привилегия“ е малко пресилена в случая — каза Томас раздражително. — Явно една от дъщерите ми се е държала зле във ваше присъствие. Тя иска да изрази съжаленията си. — Той заби кокалчетата на пръстите си в гърба на Лилиан и я побутна напред към графа. — Хайде.

Дълбоки бръчки прорязаха челото на Уестклиф.

— Господин Бауман, не е необходимо...

— Ще позволите на дъщеря ми да си каже думите — каза Томас и я побутна още веднъж.

Атмосферата в библиотеката притихна, но беше като заредена с барут, когато Лилиан вдигна поглед към Уестклиф. Челото му се набразди още повече и с някакво шесто чувство тя разбра, че той не иска извинения от нея. Не и така, когато баща ѝ я принуждаваше да го направи по толкова унизителен начин. Това някак си ѝ помогна.

Като преглътна с труд, тя впери поглед право в тези бездънни тъмни очи.

— Съжалявам за това, което се случи, милорд мой. Вие бяхте щедър домакин и заслужавате далеч повече уважение, отколкото ви показах тази сутрин. Не трябваше да се противопоставям на решението ви за прескачането на препятствия, нито пък да ви говоря така, както го направих. Надявам се, че ще приемете съжаленията ми, и знайте, че са искрени.

— Не — каза той меко.

Тя примига объркано, мислейки първоначално, че той отхвърля извиненията ѝ.

— Аз трябва да се извиня, мис Бауман, не вие — продължи Уестклиф. — Вашата смела постъпка бе провокирана от момент на прекалена властност от моя страна. Не мога да ви обвинявам, че реагирахте по такъв начин на моята арогантност.

Лилиан се бореше да скрие удивлението си, но не беше лесно, когато Уестклиф току-що бе направил тъкмо обратното на това, което тя бе очаквала. Той бе имал перфектната възможност да смачка гордостта ѝ — и бе избрал да не го прави. Не можеше да го разбере. Що за игра играеше?

Погледът му мина по слисаното ѝ лице.

— Макар че го изразих лошо тази сутрин — промърмори той, — грижата ми за вашата сигурност беше искрена. Оттук и причината за гнева ми.

Вперила очи в него, Лилиан почувства как топката негодувание, която се бе свила в гърдите ѝ, започна да се отпуска. Колко беше мил! И не изглеждаше сякаш играе игра. Изглеждаше искрен и състрадателен. Чувство на облекчение я заля и тя успя да си поеме дълбоко дъх за първи път през целия ден.

— Това не беше единствената причина за вашия гняв — каза тя. — Вие също така не обичате да не ви се подчиняват.

Уестклиф се засмя дрезгаво.

— Така е — призна той с усмивка, — не обичам. — Усмивката преобрази строгите очертания на лицето му, прогонвайки естествената му сдържаност и придавайки му изглед, който бе сто пъти по-авторитетен, отколкото красив. Лилиан усети странни, приятни тръпки по кожата.

— А сега ще ми позволите ли отново да яздя конете ви? — дръзна тя да попита.

— Лилиан — сгълча я майка ѝ.

Очите на Уестклиф заблестяха весело, сякаш му харесваше нейната смелост.

— Не бих стигнал чак толкова далеч.

Хваната в кадифената клопка на погледа му, Лилиан осъзна, че техните постоянни раздори са се променили в своего рода приятелско предизвикателство... смекчени от нещо, което изглеждаше почти... еротично. Мили боже. Няколко мили думи от Уестклиф, и тя беше готова да се направи на глупачка.

Виждайки, че са се помирили, Мерседес преля от ентузиазъм.

— О, скъпи лорд Уестклиф, какъв великодушен джентълмен сте! Освен това не сте ни най-малко властен — явно сте били наистина загрижен за моето малко своеволно ангелче, което е още едно доказателство за вашето безкрайно великодушие.

Усмивката на графа стана сардонична, когато плъзна несигурен поглед към Лилиан, сякаш обмисляйки дали фразата „малко своеволно ангелче“ е подходящото описание. Като предложи ръката си на Мерседес, той попита любезно:

— Може ли да ви придружа до салона за хранене, госпожо Бауман?

Изпаднала в еуфория от идеята всички да я видят придружена от самия лорд Уестклиф, Мерседес прие с въздишка на удоволствие. Когато тръгнаха от кабинета към приемната, откъдето щеше да тръгне процесията, Мерседес се впусна в мъчително дълго описание на своите впечатления от Хемпшир, подхвърляйки по някоя дребна критика, която трябваше да бъде остроумна, но накара Лилиан и Дейзи да се спогледат в мълчаливо отчаяние. Лорд Уестклиф понесе глупавите наблюдения на Мерседес с предпазлива любезност, контрастът с шлифованите му маниери я караше да изглежда дори още по-лошо. За първи път в живота ѝ на Лилиан ѝ хрумна, че може би нейните преднамерени подигравки на етикета не са чак толкова умни, колкото си е мислела преди. Определено нямаше желание да става превзета и сдържана... но в същото време може би не беше чак толкова лошо да се държи с малко повече достойнство.

Несъмнено лорд Уестклиф беше безкрайно облекчен да се раздели с компанията на Бауман, когато пристигнаха в приемната, но не го показва ни с дума, ни с жест. Пожелавайки им безстрастно

приятна вечер, той се отдалечи с лек поклон и се присъедини към една група, която включваше сестра му лейди Оливия нейния съпруг господин Шоу.

Дейзи се обърна към Лилиан и я погледна с разширени очи.

— Защо лорд Уестклиф бе толкова мил към теб? — прошепна тя. — И защо, по дяволите, предложи ръка на майка, придружи ни по целия път дотук и слушаше безкрайното й бръщолевене?

— Нямам ни най-малка представа — отвърна й също шепнешком Лилиан. — Но явно е много издръжлив на болка.

Саймън Хънт и Анабел се присъединиха към групата в другия край на стаята. Като оправяше разсеяно сребристосинята си рокля, Анабел погледна към тълпата, хвана погледа на Лилиан и измъченото й изражение. Явно беше чула за сблъсъка между нея и лорда. Съжалявам, оформи беззвучно устни Анабел. Тя изглеждаше облекчена, когато Лилиан й кимна, за да я увери, че всичко е наред.

Накрая всички се отправиха към салона за хранене, семейство Бауман и семейство Хънт бяха сред последните в редицата, тъй като бяха с най-нисък ранг.

— Парите винаги са последни на опашката — чу Лилиан баща й да казва загадъчно и предположи, че не може да понася правилата за предимство, които винаги в такива случаи бяха ясно дефинирани. Внезапно я осени, че в случаите, когато графинята отсъства, лорд Уестклиф и сестра му лейди Оливия уреждаха нещата далеч не толкова официално, окуражавайки гостите да влизат в салона за хранене свободно, вместо в процесия. Но в присъствието на графинята изглежда традицията трябваше да се спазва стриктно.

В салона имаше почти толкова слуги, колкото и гости, облечени в ливреи от черни плюшени бричове, жилетки в цвят на горчица и сини фракове. Те настаняваха гостите мълчаливо и наливаха вино и вода, без да капнат и капка.

За изненада на Лилиан, тя беше сложена да седне близо до челото на масата на лорд Уестклиф, само през три стола от дясната му ръка. Заемането на такова място близо до домакина беше знак за висока чест, много рядко давана на неомъжено момиче без ранг. Питайки се дали слугата не е направил грешка, настанявайки я тук, тя огледа с любопитство лицата на най-близките гости, и видя, че те също

са озадачени от присъствието ѝ. Дори графинята, която беше сложена на самия край на масата, я погледна с намръщено лице.

Лилиан хвърли въпросителен поглед към лорд Уестклиф, когато той най-после седна.

Едната му вежда се изви нагоре.

— Има ли нещо, което да не е наред? Изглеждате малко обезпокоена, мис Бауман.

Правилната реакция сигурно бе да се изчерви и да му благодари за неочакваната чест. Но докато гледаше лицето му, омекотено от блясъка на свещите, тя изненадващо за самата себе си отвърна с безочлива откровеност.

— Питам се защо седя толкова близо до челото на масата. В светлината на това, което се случи тази сутрин, бих очаквала да ме настаните навън на задната тераса.

Последва момент на оглушителна тишина, когато гостите наоколо регистрираха с шок, че Лилиан говори така открито за конфликта между тях. Но Уестклиф изненада всички, като се засмя тихо, заковал поглед в нейния. След миг другите се присъединиха към него с пресилени усмивки.

— Знаейки склонността ви към създаване на неприятности, мис Бауман, реших, че ще е по-безопасно да ви държа под око и на една ръка разстояние.

Думите бяха произнесени с непринудена лекота. Човек трябваше да се напрегне много силно, за да открие някакъв намек в тона му. И все пак Лилиан усети нещо дълбоко в нея да се вълнува, то преминаваше от един нерв към друг като струя топъл мед.

Тя вдигна чашата с охладено шампанско към устните си и огледа салона. Дейзи седеше някъде в дъното на масата, говореше оживено, и едва не събори една чаша за вино, докато жестикулираше, подчертавайки думите си. Анабел беше следващата, изглежда не осъзнаваше възхитените мъжки погледи, вперени в нея. Мъжете от двете ѝ страни сияеха от късмета, че се намират до такава очарователна компания, докато Саймън Хънт, разположен през няколко стола, ги наблюдаваше с опасния поглед на мъжкар, чиято територия е била нарушена.

Еви, нейната леля Флорънс и родителите на Лилиан бяха с гостите на по-далечните маси. Както обикновено, Еви говореше съвсем

малко с мъжете до нея, загубила дар слово и нервна, забола очи в чинията си. Бедната Еви, помисли си съчувствено Лилиан. Трябва да направим нещо за ужасната ти срамежливост.

Спомняйки си за неженените си братя, Лилиан се запита дали съществува възможност някой от тях да се омъжи за Еви. Може би щеше да намери начин да склони поне единия да дойде да посети Англия. Господ знае, че който и да е от тях щеше да бъде по-добър съпруг за Еви от нейния братовчед Юстас. Най-големият ѝ брат Рафаел или един от близнаците, Ренсъм и Райс. По-енергична група млади мъже едва ли можеше да се намери. От друга страна, изглеждаше много вероятно братята ѝ да ужасят Еви. Те бяха добри мъже, но човек не би ги нарекъл изтънчени. Нито пък цивилизовани.

Вниманието ѝ бе привлечено от дългата редица слуги, които носеха първото ястие, парад от супници, пълни със супа от гълъби и сребърни плата с калкани, покрити със сос от омари, пудинг от раци и пъстърва с билки, след което щяха да последват няколко вида десерти. Пред перспективата за безкрайно дълга вечеря, Лилиан потисна една въздишка и вдигайки очи, установи, че Уестклиф я наблюдава изучаващо. Той не каза нищо, обаче, и Лилиан наруши мълчанието.

— Вашият Брут, милорд мой, е прекрасно възпитан кон. Забелязах, че не използвате камшик или шпори.

Разговорът около тях замря и Лилиан се запита дали не е направила поредния гаф. Може би не се очакваше неомъжена девойка да говори, преди някой да се е обърнал директно към нея. Но Уестклиф отвърна с готовност:

— Рядко използвам камшик и шпори с конете си, мис Бауман. Обикновено постигам резултатите, които искам, без тях.

Лилиан си помисли с огорчение, че като всички и всичко в имението, червено-кафявият кон вероятно не си е и помислял да не се подчини на господаря си.

— Той като че ли има по-уравновесен характер, отколкото обичайните чистокръвни екземпляри — каза тя.

Уестклиф се облегна назад в стола си, когато един слуга сервира порция пъстърва в чинията му. Светлината проблясваше игриво по гладко сресаната му назад черна коса... Лилиан не можеше да не си спомни усещането за тежките къдрици под пръстите си.

— Брут е кръстоска, всъщност. Смесица от чистокръвна и ирландска впрегатна порода.

— Наистина ли? — Лилиан не направи усилие да прикрие изненадата си. — Мислех си, че яздите само породисти животни.

— Мнозина предпочитат расовите — призна графът. — Но един кон — ловец трябва да има силна способност за скачане и достатъчна мощност да променя лесно посоката. Кръстоска като Брут притежава скоростта и стила на чистокръвно животно, комбинирани с атлетичните умения на ирландски впрегатен кон.

Останалите на масата слушаха с внимание. Когато Уестклиф свърши, един джентълмен добави добродушно:

— Великолепно животно е този Брут. Потомък на Еклипис, нали? Веднага се вижда влиянието на Дарли Арабска...

— Много либерално от ваша страна да яздите кръстоска — прошепна Лилиан.

Уестклиф се усмихна леко.

— Понякога мога да съм много либерален.

— И аз така съм чувала... но досега не бях видяла доказателства за това.

Разговорът отново спря, когато гостите чува провокативните коментари на Лилиан. Вместо да се ядоса, Уестклиф я погледна с неприкрит интерес. Дали интересът беше чисто мъжки, или той просто разсъждаваше над странния ѝ характер, беше трудно да се определи. Но това беше интерес.

— Винаги съм се опитвал да подхождам към нещата логично — каза той. — Което води от време на време до нарушаване на традицията.

Лилиан му хвърли подигравателна усмивка.

— Значи невинаги намирате традиционните идеи за логични?

Уестклиф поклати леко глава, блясъкът в очите му стана по-ярък, когато отпи от виното си и я погледна над ръба на кристалната чаша.

Някакъв джентълмен направи шеговита забележка за излекуването на Уестклиф от неговите либерални възгледи, когато поднесоха ново блюдо. Поредицата любопитни огромни предмети на сребърни подноси бе посрещната с адмирации и удоволствие. Имаше по четири за маса, общо дванайсет, поставени на равно разстояние върху малки сгъваеми странични масички, където помощник-главните

и главните прислужници започнаха да режат порциите. Миризмата на говеждо с подправки изпълни въздуха, докато гостите наблюдаваха съдържанието на подноса близо до разположената до нея масичка. Тя почти отскочи с ужас, когато се хвана, че гледа в овъглените черти на непознат звяр, от чиято прясно изпечена глава се вдигаше пара.

Тя се отдръпна изненадано, при което сребърните прибори изтракаха на пода. Един от слугите реагира на несръчността ѝ незабавно и донесе чисти вилици и лъжици, навеждайки се да вземе падналите.

— К-какво е това? — попита Лилиан, неспособна да откъсне поглед от отвратителната гледка.

— Телешка глава — отвърна една от дамите с тон, изпълнен със снизхождение, сякаш това бе още една проява на американска изостаналост. — Върховен английски деликатес. Не казвайте, че никога досега не сте го опитвали.

Като се мъчеше да запази лицето си безизразно, Лилиан поклати глава. Тя трепна, когато прислужникът отвори пушещата челюст и отрязва езика.

— Някои твърдят, че езикът е най-вкусната част — продължи дамата, — но други се кълнат, че мозъкът е далеч по-възхитителен. Според мен, обаче, очите са най-изключителните хапки.

Лилиан затвори очи при това откровение и усети надигаща се жлъчка в гърлото. Никога не бе проявявала ентузиазъм към английската кухня, но колкото и да не харесваше някои ястия преди, нищо не би могло да я подготви за отблъскващата гледка на телешката глава. Тя отвори очи и обходи с поглед стаята. Явно навсякъде отваряха телешките глави и режиха части от тях. Изгребваха мозъка и го сипваха в чинии, вратът се режеше на тънки парчета...

Призля ѝ.

Тя усети как кръвта се дръпва от лицето ѝ и погледна към дъното на масата, където Дейзи несигурно наблюдаваше как слагат церемониално няколко парчета в чинията ѝ. Лилиан бавно вдигна ъгълчето на кърпата към устата си. Не. Не можеше да си позволи да повърне. Но плътната, мазна миризма на телешка глава се носеше навсякъде около нея, и когато чу работливото прозвънване на ножове и вилици, и одобрителното мърморене на вечерящите, усети как ѝ прилошава. Пред нея бе сложена малка чиния, съдържаща няколко

парчета от... нещо... а една желирана очна ябълка с конична основа се бе търкулна лениво към ръба.

— Мили боже — прошепна Лилиан и по челото ѝ изби пот.

През горещите вълни дочу хладен, спокоен глас:

— Мис Бауман...

Като погледна отчаяно по посока на гласа, тя видя безстрастното лице на лорд Уестклиф.

— Да, милорд?

Той сякаш се опитваше да подбере думите си изключително внимателно.

— Извинете за това, което може да ви се стори най-ексцентричната молба... но ми се струва, че сега е най-подходящият момент да се видят редките видове пеперуди в имението. Те излизат само вечер, което, разбира се, е нарушение на обичайния модел. Може би си спомняте, че съм го споменавал по време на един предишен разговор.

— Пеперуди? — Лилиан преглътна няколко пъти срещу пристъпите на гадене.

— Може би ще ми позволите да ви придружа — вас и сестра ви — до външната оранжерия, където наскоро е забелязано ново люпило. За мое съжаление, ще се наложи да се въздържим от точно това блюдо, но ще се върнем навреме, за да се насладите на останалата вечеря.

Неколцина от гостите останаха с вдигнати във въздуха вилици, изненадани от странната молба на Уестклиф.

Когато осъзна, че се удава възможност на нея и на сестра ѝ да напуснат салона за хранене под благовиден предлог, Лилиан кимна:

— Пеперуди — повтори тя задъхано. — Да, бих искала да ги видим.

— Както и аз — долетя гласът на Дейзи от другия край на масата. Тя стана с готовност, благодарейки на всички джентълмени, които любезно станаха от местата си.

— Колко мило от ваша страна, че си спомняте нашия интерес към местните насекоми в Хемпшир, милорд.

Уестклиф отиде да помогне на Лилиан да стане от стола си.

— Дишайте дълбоко през устата — прошепна той. С пребледняло лице и изпотена, тя се подчини.

Всички погледи бяха върху тях.

— Милорд мой — каза един от джентълмените, лорд Уаймарк, — може ли да попитам кои редки видове пеперуди имате предвид?

След леко колебание лорд Уестклиф отвърна с мрачна решителност:

— Онези с червените петна... — Той спря, преди да завърши: — Тъмните.

Уаймарк се намръщи.

— Аз развъждам лептидоптерист, милорд. Чувал съм за бели на петна, които се намират в Нортгъмбърленд, но тъмни на червени петна не са ми известни.

Последва известна пауза.

— Хибрид е — каза Уестклиф. — Морфо пурпуреус практикус. Доколкото знам, наблюдава се единствено в околностите на Стоуни крос.

— Искане ми се да хвърля един поглед с вас, ако може. — Уаймарк остави кърпата си на масата, готов да стане. — Откриването на нов хибрид е винаги забележително...

— Утре вечер — отвърна властно Уестклиф. — Те са много чувствителни към присъствието на хора. Не искам да застрашавам такива крехки видове. Мисля, че е най-добре да ги посещаваме в групи от по двама-трима души.

— Да, милорд — каза Уаймарк, явно недоволен, докато се отпусна на стола си. — Утре вечер, тогава.

Лилиан с благодарност хвана ръката на Уестклиф, докато Дейзи взе другата, и те напуснаха салона с достойнство.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лилиан беше преодоляла гаденето почти напълно, когато Уестклиф я изведе в оранжерията. Небето беше станало мораво, нахлуващият мрак се нарушаваше единствено от светлината на звездите и блясъка на наскоро запалените факли. Когато чистият, сладък вечерен въздух я лъхна, Лилиан си пое дълбоко дъх. Уестклиф я заведе до един стол с тръстикова облегалка, проявявайки повече съчувствие, отколкото Дейзи, която се подпря на една колона и се заля в смях.

— О... мили боже... — възкликна Дейзи, попивайки насълзените си от смях очи, — лицето ти, Лилиан... стана зелено като грах. Помислих си, че ще повърнеш цялата вечеря пред всички!

— И аз си го помислих — каза Лилиан, потръпвайки.

— Разбирам, че не обичате телешка глава — промърмори Уестклиф, сядайки до нея. Той извади мека памучна кърпичка от сакото си и попи влажното чело на Лилиан.

— Не обичам нищо — каза колебливо тя, — което ме е гледало непосредствено преди да го изям.

Дейзи се съвзе от смеха и рече:

— О, не продължавай. Погледнало те е само за момент... — Тя спря и добави: — докато не му извадиха очите! — След което отново прихна.

Лилиан я погледна и затвори очи.

— За бога, не е нужно...

— Дишайте през устата — напомни ѝ Уестклиф. Кърпичката мина по лицето ѝ, попивайки следите от студена пот. — Опитайте да наведете главата си надолу.

Лилиан се подчини. Тя усети ръката му близо до тила си, масажираше схванатите сухожилия с изключителна лекота. Пръстите му бяха топли и леко груби на допир, а внимателното размачкване беше толкова приятно, че гаденето ѝ скоро премина. Той като че знаеше точно къде да я докосне, върховете на пръстите му откриваха

най-чувствителните места на врата и раменете ѝ, и разтъркваха умело болезнените точки. Цялото ѝ тяло се отпусна, дишането ѝ стана дълбоко и равно.

Скоро усети как той я връща в изправена поза и издаде недоволен стон. За неин ужас, искаше той да продължи да я разтрива. Искаше да седи тук през цялата вечер с ръка на врата ѝ. И на гърба. И... на други места. Миглите ѝ се вдигнаха от бледите скули и тя примига, когато видя колко близо е лицето му до нейното. Странно как строгите линии на чертите му ставаха по — привлекателни всеки път, когато ги погледнеше. Пръстите ѝ копнееха да минат по дръзката линия на носа и по очертанията на устните му, толкова неумолима и въпреки това толкова мека. И вълнуващата сянка на брадата му. Всичко това, съчетано с подчертано мъжествено излъчване. Но най-привлекателно от всичко бяха очите, черно кадифе, стоплено от светлината на факлите, окръжени с прави мигли, които хвърляха сенки на драматично изпъкналите му скули.

Спомняйки си находчивото му обяснение за пеперудите, Лилиан се намуси. Досега винаги бе възприемала Уестклиф като напълно лишен от чувство за хумор човек... и го бе преценила погрешно.

— Мислех, че никога не лъжете — каза тя.

Устните му се извиха.

— Пред опцията да ви видя как повръщате на масата или да ви изведа бързо навън, избрах по—малкото зло. Сега по-добре ли се чувствате?

— Да... по-добре. — Лилиан осъзна, че се е облегла на сгъвката на ръката му, полата ѝ бе покрила едно от неговите бедра. Тялото му беше твърдо и топло, перфектно пасващо на нейното. Като наведе очи, тя видя, че платът на панталона му е плътно опънат върху мускулестите му бедра.

В нея се събуди непочтително любопитство и тя едва се сдържа да не сложи длан върху бедрото му.

— Това с пеперудата — хибрид беше много находчиво — вдигна тя очи към него. — Но изобретяването на латинско наименование за нея беше със сигурност вдъхновяващо.

Уестклиф се усмихна.

— Винаги съм се надявал, че латинският някога ще ми послужи. — Като я помръдна леко, той бръкна в джоба на жилетката си и

погледна часовника си. — Ще се върнем в салона за хранене след четвърт час. — По това време телешката глава трябва вече да е махната.

Лилиан направи физиономия.

— Мразя английската храна — възкликна тя. — Всички тези желета и тресящи се пудинги, и дивечът, който остарява, докато го сервират, и който е на повече години от мен... — Тя усети тръпка на веселие да преминава през него и се обърна. — Какво е толкова смешно?

— Карате ме да се страхувам да се върна на собствената си маса за хранене.

— Би трябвало! — отвърна тя натъртено и той не успя да сдържи вече смеха си.

— Пардон — долетя гласът на Дейзи, — но смятам да се възползвам от възможността да... ъъ... о, каква е изисканата дума за това, нямам представа. Ще се срещнем с вас на входа на салона за хранене.

Уестклиф издърпа ръката си от гърба на Лилиан и погледна Дейзи, сякаш временно бе забравил за присъствието ѝ.

— Дейзи... — Лилиан предположи, че по-малката ѝ сестра си измисля извинение, за да ги остави сами.

Игнорирайки я, Дейзи си тръгна с дяволита усмивка и махна с ръка, провирайки се през френската врата.

Докато седеше с Уестклиф на светлината на факлите, Лилиан усети, че ѝ става нервно. Макар и да нямаше от редките видове пеперуди навън, тези в стомаха ѝ бяха напълно достатъчни. Уестклиф обърна изцяло лицето си към нейното, прехвърлил ръка през облегалката от камъш.

— Говорих с графинята по-рано днес — каза той и в угълчетата на устните му се прокрадна усмивка.

Лилиан не отговори, опитваше се отчаяно да изтласка образа, който внезапно се бе появил в съзнанието ѝ — тъмната му глава, наведена над нейната, езика му, който прониква през меките ѝ устни...

— За какво? — попита тя разсеяно.

Уестклиф отговори с красноречив поглед.

— О! Сигурно имате предвид моята... молбата ми за нейната протекция...

— Молба ли го наричаме? — Той се пресегна, за да прибере зад ухото ѝ един кичур от сложната ѝ прическа. Пръстите му последваха извивката на ушната мида. — Доколкото си спомням, това силно прилича на изнудване. — Той хвана ухото ѝ. — Никога не носите обици. Защо?

— Аз... Ушите ми са много чувствителни — успя да произнесе. — Болят ме, когато ги защипвам с клипсове... а мисълта да ги пробият с игла... — Тя млъкна, когато усети върха на средния му пръст да изследва ухото ѝ, минавайки по нежната вътрешност. Уестклиф прокара палец по стегнатата линия на челюстта ѝ и уязвимата мекота под брадичката, и тя усети по страните ѝ да плъзва гореща червенина. Седяха толкова близо един до друг... трябва да беше помирилсал парфюма ѝ. Това бе единственото обяснение за нежността, с която докосваше лицето ѝ.

— Кожата ви е като коприна — прошепна той. — За какво говорехме?... О, да, за графинята. Успях да я убедя да е настойник на вас и на сестра ви за следващия сезон.

Очите на Лилиан се разшириха от изумление.

— Направили сте го? Как? Принудили сте я насила?

— Приличам ли ви на човек, който ще принуждава шейсетгодишната си майка?

— Да.

Нисък смях завибрира в гърлото му.

— Имам други методи, освен насилствената принуда — информира я той. — Още не сте ги видели.

В думите му имаше известен намек, който тя не можа да разгадае... но това я накара да изтръпне от предчувствие.

— Защо я убедихте да ми помогне?

— Защото си помислих, че мога да се забавлявам като ви натрапя на нея.

— Звучите така, сякаш съм някаква напаст...

— И — прекъсна я Уестклиф — чувствам се задължен да се коригирам след грубото ми отношение тази сутрин.

— Вината не беше само ваша — каза тя неохотно. — Мисля, че аз бях провокативна.

— До известна степен — съгласи се той сухо, върховете на пръстите му се плъзнаха зад ухото ѝ до сатенения край на линията на

косата. — Трябва да ви предупредя, че съгласието на майка ми за споразумението не е безусловно. Ако я притискате прекалено много, тя ще се заинати. Затова ви съветвам да се опитате да се държите добре в нейно присъствие.

— Как да се държа? — попита Лилиан, като си даваше сметка за нежното изследване на неговите пръсти. Ако сестра ѝ не се върнеше скоро, помисли си тя замаяно, Уестклиф щеше да я целуне. Нещо, което тя искаше толкова силно, че устните ѝ започнаха да треперят.

Той се усмихна на въпроса ѝ.

— Ами, какво и да правите, недейте... — Той внезапно спря, оглеждайки се наоколо, сякаш усетил нечие приближаване. Лилиан не можа да чуе нищо, освен шумоленето на бриза, който минаваше през клоните на дърветата и търкаляше опадалите листа по павираната с плочи алея. Но точно в този момент един строен, гъвкав силует проряза мозайката от факелни светлини и сенки, и блясъкът на златисто руса коса показа, че посетителят е Сейнт Винсънт. Уестклиф издърпа ръката си от Лилиан. Чувственото очарование бе прекъснато и тя усети как приливът на топлина започна да се оттича.

Крачките на Сейнт Винсънт бяха дълги, но отпуснати, той бе пъхнал небрежно ръце в джобовете на самото си. Той се усмихна при вида на двойката на пейката, погледът му се спря върху лицето на Лилиан.

Нямаше съмнение, че този забележително красив мъж с лице на паднал ангел и очи с цвят на утринно небе изпълваше сънищата на много жени. И бе проклет от много мъже рогоносци.

Лилиан си помисли, че това е странно приятелство, местейки очи от Уестклиф към Сейнт Винсънт. Графът, с неговия праволинеен, принципен характер със сигурност не одобряваше склонностите на своя приятел. Но в този случай може би тъкмо техните различия засилваха приятелството им, вместо да го подкопаят.

Сейнт Винсънт спря пред тях и довери:

— Щях да ви открия по-скоро, но бях нападнат от цял рояк черни пеперуди на червени петна. — Гласът му се понижи до заговорнически шепот: — Не искам да тревожа никого от вас, но трябваше да ви предупредя... канят се да сервират пудинг от бъбреци.

— Мога да се справя с това — каза унило Лилиан. — Имам трудности само с животни, сервирани в естествено състояние.

— Разбира се, че ще се справите, скъпа. Ние сме варвари, по-голямата част от нас, и вие бяхте напълно права да се ужасявате от телешките глави. Аз също не ги обичам. Всъщност, рядко консумирам говеждо, под каквато и да е форма.

— Значи сте вегетарианец? — попита Лилиан, чувайки доста често напоследък думата. По темата за вегетарианската система на хранене се водеха много дискусии, диетата бе популяризирана от едно болнично дружество в Рамсгейт.

Сейнт Винсът отвърна с ослепителна усмивка.

— Не, сладката ми, аз съм канибал.

— Сейнт Винсът — изръмжа предупредително Уестклиф, виждайки объркването на Лилиан.

Виконтът се усмихна без всякакво разкаяние.

— Хубаво стана, че дойдох, мис Бауман. Знаете ли, че не сте в безопасност с Уестклиф.

— Нима? — Лилиан се сви вътрешно, когато си помисли, че той никога не би направил този нагъл коментар, ако знаеше интимната размяна на остроумия между нея и графа. Тя не посмя да погледне към Уестклиф, но усети спокойствието на мъжкото тяло, толкова близо до нейното.

— Всъщност, не — увери я Сейнт Винсът. — Това е най-моралният и почтен мъж, който прави лошите неща насаме. Докато с такива като мен, публично заклеявявани, не можете да бъдете в сигурни ръце. Хайде, по-добре се върнете в салона за хранене, аз ще ви придружа. Само Господ знае какъв лъстив план се върти в главата на графа.

Като се подсмиваше, Лилиан стана от пейката, наслаждавайки се на вида на раздразнения граф. Той изгледа приятеля си леко намръщено, когато най-накрая също се изправи.

Лилиан взе протегнатата ръка на Сейнт Винсът, питайки се защо си бе дал труда да дойде тук. Възможно ли беше да проявява някакъв интерес към нея? Сигурно не. Знаеше се, че неомъжените девойки никога не са били част от романтичната история на Сейнт Винсът, а Лилиан очевидно не бе от жените, които би преследвал за афера. Но беше забавно да се окаже в компанията на двама мъже, единият от тях най-желаният партньор за кревата в Англия, а другият най-добрата партия за женитба. Тя не се сдържа и се засмя при

мисълта колко много момичета бяха готови да извършат убийство, само и само да са на нейно място в момента.

Сейнт Винсът я поведе със себе си.

— Доколкото си спомням — отбеляза той, — нашият приятел Уестклиф ви забрани да яздите конете му, но не спомена нищо за разходка с карета. Какво ще кажете да ме придружите на една обиколка из околността утре сутринта?

Докато обмисляше поканата, Лилиан си позволи да не отговори веднага, очакваше, че Уестклиф може да иска да каже нещо по въпроса. Естествено, че го направи.

— Мис Бауман ще бъде заета утре сутрин — долетя резкият глас на графа зад тях.

Лилиан отвори уста да се сопне, но Сейнт Винсът ѝ хвърли кос поглед, когато отвори вратата, предупреждавайки я дяволито да му позволи да се справи с нещата.

— Заета с какво? — попита той.

— Тя и сестра ѝ имат среща с графинята.

— А, с онзи великолепен стар дракон — припя Сейнт Винсът, като преведе Лилиан през вратата. — Покрай графинята и аз винаги съм се прославял. Нека предложи един малък съвет — тя обича да я ласкаят, макар да се преструва в обратното. Няколко похвални слова и тя ще направи всичко, каквото поискате.

Лилиан погледна през рамо към Уестклиф.

— Вярно ли е, милорд мой?

— Не знам, тъй като никога не съм си давал труда да я лаская.

— Уестклиф гледа на ласкателството и на омайването като загуба на време — поясни Сейнт Винсът.

— И аз го забелязах.

Сейнт Винсът се засмя.

— Тогава ще уредя обиколка с карета за вдругиден. Така става ли?

— Да, благодаря.

— Отлично — кимна той, добавяйки безцеремонно: — Освен ако ти, Уестклиф, нямаш някои други претенции към графика на мис Бауман.

— Никакви — каза равнодушно Уестклиф.

Разбира се, че не, помисли си Лилиан с внезапна враждебност. Очевидно Уестклиф не проявяваше никакво желание за нейната компания, освен ако не се налагаше да спести на гостите си гледката как тя повръща на масата.

Те се присъединиха към Дейзи, която вдигна вежди при вида на Сейнт Винсът и попита меко:

— Вие пък откъде се взехте?

— Ако майка ми беше жива, можехте да я попитате — отвърна той любезно. — Но се съмнявам, че щеше да знае.

— Сейнт Винсът — озъби се Уестклиф за втори път тази вечер. — Това са невинни момичета.

— Така ли? Колко интригуващо. Много добре, ще опитам по-благоприлично... Какви теми могат да се обсъждат с невинни момичета?

— Едва ли има такива — каза Дейзи навъсено, карайки го да се разсмее.

Преди да се върнат в салона за хранене, Лилиан спря и попита Уестклиф:

— По кое време трябва да посетя графинята утре? И къде?

Погледът му беше непроницаем и хладен. Лилиан нямаше как да не забележи, че настроението му се бе развалило в момента, в който Сейнт Винсът я бе поканил на разходка с карета. Но защо му бе неприятно? Беше смешно да подозира, че ревнува, тъй като тя бе последната жена на света, към която би проявил персонален интерес. Единственото логично обяснение беше, че се страхува, че Сейнт Винсът може да се опита да я прелъсти, а той не иска да се занимава с неприятностите, които биха последвали.

— В десет часа в гостната на Марсдън — отвърна той.

— Боя се, че не знам коя е тази стая...

— Малцина я знаят. Тя е на втория етаж, запазена само за семейна употреба от семейство Марсдън.

— О... — Тя се взря в тъмните му очи, благодарна и объркана. Той беше мил към нея, и все пак техните отношения — и при най-голямо въображение — не можеха да се нарекат приятелство. Искаше й се да може да се отърве от нарастващото си любопитство към него. Беше много по-лесно, когато бе в състояние да мисли за него като за самотнителен сноб. Но той бе далеч по-сложен, отколкото

първоначално си бе мислила, разкривайки хумор, чувствителност и изненадваща съпричастност.

— Милорд — каза тя, впримчена в погледа му. — Аз... предполагам, че трябва да ви благодаря за...

— Да влизаме — прекъсна я той любезно, явно нетърпелив да се освободи от присъствието ѝ. — Забавихме се достатъчно.

— Нервна ли си? — прошепна Дейзи на следващата сутрин, когато тя и Лилиан последваха майка им до вратата на гостната на Марсдън. Въпреки че Мерседес не беше специално поканена на среща с графинята, тя бе твърдо решена да се включи в посещението.

— Не — отвърна Лилиан. — Сигурна съм, че няма от какво да се страхуваме, стига да си държим устата затворена.

— Чух, че мразела американците.

— Жалко — каза сухо Лилиан, — тъй като двете ѝ дъщери са омъжени за американци.

— Тихо, вие двете — прошепна Мерседес. Облечена в сребристосива рокля с голяма диамантена брошка на шията, тя сви ръката си в юмрук и почука на вратата. Отвътре не се чу звук. Дейзи и Лилиан се спогледаха с вдигнати вежди, питайки се дали графинята все пак не е решила да не ги приеме. Като се намръщи, Мерседес почука още по-силно.

Този път през махагоновата врата проникна язвителен глас.

— Престанете с това проклето блъскане и влезте!

Приемайки покорни изражения, Бауман влязоха в стаята. Беше малка, но хубава гостна, стените бяха покрити със сини тапети на цветчета, имаше цяла редица прозорци, които разкриваха гледка към градината долу. Графиня Уестклиф беше седнала на едно канапе под прозореца, около шията ѝ блестяха няколко реда редки черни перли, пръстите и китките ѝ бяха отрупани с бижута. В контраст със сребрилата ѝ коса веждите ѝ бяха тъмни и гъсти, разположени безкомпромисно ниско над очите. В чертите и тялото ѝ нямаше нищо ангелско; лицето ѝ бе кръгло, фигурата ѝ клонеше към пълна. Лилиан си помисли, че лорд Уестклиф сигурно е наследил външността на баща си, тъй като имаше малка прилика между него и майка му.

— Очаквах само две — каза графинята и хвърли неодобрителен поглед към Мерседес. Акцентът ѝ бе ясен и остър като бяла глазура върху торта за чай. — Защо има три?

— Ваша светлост — започна Мерседес с мазна усмивка, покланяйки се в неумел реверанс. — Първо ми позволете да кажа колко дълбоко господин Бауман и аз оценяваме вашето благоволение към моите две ангелчета...

— Само към херцогиня може да се обръщате с „Ваша светлост“ — каза графинята, тъгълчетата на устата ѝ бяха обърнати надолу, сякаш от прекомерно силна гравитация. — Това преднамерена подигравка ли е?

— О, не Ваша... да, милостива лейди — каза Мерседес и лицето ѝ преbledня. — Това не беше подигравка. Съвсем не! Исках само да...

— Ще говоря насаме с дъщерите ви — каза властно графинята. — Вие можете да се върнете точно след два часа да ги вземете.

— Да, милостива лейди! — Мерседес изхвърча от стаята.

Прочиствайки гърлото си, за да потисне неудържимия смях, Лилиан погледна към Дейзи, която също се бореше да сдържи смеха си, виждайки майка си отпратена толкова бързо.

— Какъв неприятен шум — отбеляза графинята, като се намръщи при покашлянето на Лилиан. — Любезно ви моля да не го повтаряте.

— Да, милостива госпожо — отвърна Лилиан с възможно най-голямо смирение.

— Можете да се приближите към мен — изкомандва графинята, като премести очи от едната към другата, когато се подчиниха. — Наблюдавах ви последната вечер и станах свидетел на истински каталог на непристойно поведение. Казаха ми, че трябва да играя ролята на ваш поръчител за сезона, което потвърждава мнението ми, че синът ми е решил да затрудни живота ми колкото е възможно повече. Да поръчителствам на две нетактични американки! Предупреждавам ви, ако не се вслушвате във всяка казана от мен дума, няма да си дам почивка, докато не видя всяка от вас омъжена за някой фалшив континентален аристократ и не ви изпратя да гниете в най-затъntenите краища на Европа.

Лилиан беше силно впечатлена. Колкото до заплахата, биваше си я. Като хвърли крадешком поглед към Дейзи, тя видя, че сестра ѝ е станала сериозна.

— Седнете — нареди графинята.

Те се подчиниха с възможно най-голямата скорост, заемайки столовете, които тя им показа с махване на ръката. Като се пресегна към малката масичка до канапето, графинята взе един документ, буквално покрит с бележки, изписани с кобалтово мастило.

— Направих списък — информира ги тя, използвайки едната си ръка да сложи малки очила на носа си — на грешките, които направихте по време на последната вечеря. Ще ги разгледаме точка по точка.

— Как може списъкът да е толкова дълъг? — попита Дейзи невярваща. — Вечерята трая само четири часа — колко грешки е възможно да сме направили за това време?

Като ги изгледа ледено над ръба на очилата си, графинята разгъна листа. Той се започна да се отваря като акордеон... и се отваряше... и се отваряше... докато краят му не достигна до пода.

— По дяволите — прошепна Лилиан.

Чувайки ругатнята, графинята се намръщи и веждите ѝ оформиха тъмна права линия.

— Ако бе останало още място на листа — информира тя Лилиан, — щях да добавя и тази ругатня също.

Лилиан потисна една въздишка и потъна в стола си.

— Седнете изправени, ако обичате — каза графинята. — Една дама никога не бива да докосва с гръб облегалката на стола. А сега да започнем с встъплението. И двете показват осъдителния навик да се ръкувате. Това кара човек да изглежда безвкусно нетърпелив да се подмаже. Приетото правило е да не се ръкуваме, а само да се поклоним, когато ни представят, освен ако представянето е между две млади дами. И тъй като сме на темата за поклоните: никога не трябва да се покланяте на джентълмен, на когото не сте били представени, дори и да го познавате по лице. Не бива да се покланяте и на джентълмен, който се обръща към вас с някакъв коментар в къщата на ваш общ приятел, или на джентълмен, с когото сте разговаряли случайно. Кратка вербална размяна не означава познанство и поради това не се отбелязва с поклон.

— Ами ако джентълменът ви е направил някаква услуга? — попита Дейзи. — Вдигнал е паднала ръкавица или нещо такова.

— Изразявате благодарността си в момента, но в бъдеще не му се покланяте, тъй като не е било установено истинско познанство.

— Това звучи малко неблагодарно — направи коментар Дейзи.
Графинята я игнорира.

— А сега да преминем на вечерята. След първата ви чаша с вино не бива да молите за друга. Когато домакинът подава декантера с вино на гостите си по време на вечеря, това е за джентълмените, а не за дамите. — Тя погледна Лилиан. — Снощи ви чух да молите да ви напълнят отново чашата, мис Бауман. Много невъзпитано.

— Но лорд Уестклиф я допълни, без да каже и дума — възрази Лилиан.

— Само за да не привлече повече нежелано внимание върху вас.

— Но защо... — Гласът на Лилиан заглъхна, когато видя строгото изражение на графинята. В този момент осъзна, че ако започне да иска обяснение по всяка точка от етикета, няма да стигне целият следобед.

Графинята започна да обяснява условностите на масата за хранене, включително правилния начин за рязане на аспержи и начина за ядене на пъдпъдък и гълъб.

— ... пудингите трябва да се ядат с вилица, а не с лъжица — говореше тя — и за мое неудоволствие забелязах как използвате ножове при кюфтетата. — Тя ги погледна изразително, сякаш очакваше да се спаружат от срам. — Всички кюфтета, пирожки и други подобни храни се ядат само с вилица и никога с помощта на нож. — Като млъкна, тя погледна списъка, за да намери докъде е стигнала. Птичите ѝ очи се присвиха до цепки, когато прочете следващата точка. — А сега — продължи тя като се взря многозначително в Лилиан, — що се касае до темата за телешките глави...

Лилиан простена, покри очите си с ръка и се плъзна надолу в стола си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Свикналите с обичайната целеустремена походка на Уестклиф, щяха да бъдат повече от изненадани, ако видеха бавното му шляене от кабинета до гостната на горния етаж. В ръката си той държеше едно писмо, чието съдържание занимаваше съзнанието му от няколко минути. Но колкото и значима да бе новината, тя не беше напълно отговорна за замечтаното му настроение.

Макар да му се искаше да го отрече, Маркус беше изпълнен с предчувствие при мисълта, че ще види Лилиан Бауман... и силно се интересуваше от това как се е държала с майка му. Графинята щеше да направи на кайма всяко средностатистическо момиче, но той подозираше, че Лилиан няма да се предаде лесно.

Лилиан. Заради нея се мъчеше да възстанови самоконтрола си като момче, което се щуреше да вдигне кутия с разпилени кибритени клечки. Той имаше вродено недоверие към чувствата, особено към своите, и дълбока неприязън към всеки, който заплашваше неговото достойнство. Родословието Марсдън бе мрачно... поколения надути мъже, заети със сериозни грижи. Собственият баща на Маркърс, старият граф, рядко се усмихваше. Когато го правеше, то обикновено предшестващо нещо много неприятно. Старият граф се бе посветил на това да изтрие всеки намек за лекомислие или хумор в единствения си син, и макар да не бе успял напълно, той бе оставил силно влияние. Съществуването на Маркърс беше моделирано от безмилостни очаквания и задължения — и последното нещо, от което той се нуждаеше, беше разсеяност. Особено във формата на непокорно момиче.

Лилиан Бауман не беше от жените, които Маркърс би помислил да ухажва. Не можеше да си представи Лилиан да живее щастливо в средите на британската аристокрация. Нейната непочтителност и индивидуалност никога не биха ѝ позволили да се влее гладко в света на Маркърс. Нещо повече, смяташе се, че тъй като двете му сестри са

омъжени за американци, той задължително трябва да се ожени за англичанка, за да запази чистотата на рода.

Маркърс винаги бе знаел, че ще се ожени един ден за някоя от безбройните млади жени, появяващи се всеки сезон, всички толкова подобни една на друга, че нямаше никакво значение коя е избрал. Всяка от тези срамежливи, изискани госпожици щеше да е подходяща за неговите цели и все пак до този момент не се бе заинтересувал от тях. Докато Лилиан Бауман бе привлякла вниманието му от първия миг, в който я бе видял. Нямаше логично обяснение за това. Лилиан не беше най-красивата жена от познатите му, нито пък особено изискана. Беше с остър език и вироглавата й натура бе далеч по-подходяща за мъж, вместо за жена.

Той знаеше, че двамата с Лилиан са прекалено волеви, че характерите им са несъвместими. Конфликтът между тях по време на прескачането на препятствия беше идеален пример защо един съюз между тях е невъзможен. Но това не променяше факта, че искаше Лилиан Бауман повече от всяка друга жена. Нейната свежест, нейната необичайност го привличаха, въпреки че се бореше против изкушенията, които тя предлагаше. Беше започнал да я сънува нощем, как играе и се бори с нея, как влиза в топлото й, мятащо се тяло, докато тя крещи от удоволствие. Имаше и други сънища, двамата с нея лежат в чувствена неподвижност, слели пулсиращи тела... плуват в реката, голото й тяло се плъзга срещу неговото, косата й се влачи като на русалка по гърдите и раменете му. Или как я обладава в полето сякаш е селянка, как се търкаля с нея по затоплената от слънцето трева.

Маркърс никога не бе чувствал паренето на неизразходвана страст толкова силно, както сега. Имаше много жени, които биха желали да удовлетворят нуждите му. Единственото, което трябваше да направи, бяха няколко прошепнати думи и дискретно почукване по вратата на спалнята. Но му се виждаше погрешно да използва една жена като заместител на друга, която не можеше да има.

Като се изкачи до семейната гостна, той спря пред полуотворената врата, когато чу майка си да мъмри сестрите Бауман. Недоволството й изглежда се бе фокусирало върху навика на сестрите да разговарят със слугите, които им поднасят ястията.

— Но защо да не благодаря на човек, който ме обслужва? — чу той Лилиан да пита искрено объркана. — Не е ли любезно да кажеш „благодаря“?

— Не бива да благодарите на слуга повече, отколкото на кон, че ви е позволил да го яздите, или на маса, че издържа чиниите, които са сложени върху нея.

— Да, но ние не обсъждаме животни или неодушевени предмети, нали? Слугата е човек.

— Не — каза студено графинята. — Слугата е слуга.

— Слугата е човек — инатливо каза Лилиан.

Възрастната жена отвърна с раздразнение:

— Каквото и да мислите за един слуга, не трябва да му благодарите на вечеря. Слугите не очакват, нито пък желаят такова благоволение, и ако настоявате да ги поставите в неудобно положение да отговарят на вашите коментари, ще си помислят лошо за вас... както всички останали. Не ме обиждайте с този поглед, мис Бауман! Вие идвате от заможно семейство — сигурно имате слуги в резиденцията си в Ню Йорк.

— Да — наперено отвърна Лилиан, — но ние говорим с нашите.

Маркърс се хвана, че потиска внезапен изблик на смях. Рядко му се бе случвало да чуе някой да посмее да възрази на графинята. Той почука леко на вратата, влезе в стаята, прекъсвайки потенциално отровна размяна на думи. Лилиан се изви в стола си, за да погледне към него. Безупречната ѝ кожа с цвят на слонова кост беше порозовяла на страните. Сложно увитата ѝ плитка, забодена високо на главата, би трябвало да я прави да изглежда по-възрастна, но вместо това тя подчертаваше нейната младост. Въпреки че стоеше неподвижно в стола си, сякаш около нея въздухът бе зареден с нетърпение, тя му приличаше на ученичка, която няма търпение да избяга от час и да изтича навън.

— Добър ден — любезно поздрави Маркърс. — Вярвам, че дискусиата ви върви добре?

Лилиан го изглежда многозначително.

Като прикри усмивката си, той се поклонил официално на майка си.

— Милостива госпожо, пристигна писмо от Америка.

Майка му го изгледа разтревожено, без да отговори, макар да знаеше, че писмото трябва да е от Ейлин.

Инатлива кучка, помисли си Маркъс и в гърдите му се надигна студено раздражение. Графинята никога нямаше да прости на дъщеря си, че се е омъжила за човек от по-ниско потекло. Съпругът на Ейлин, МакКена, някога беше слуга, работейки за семейството като коняр. Още младеж, МакКена бе заминал за Америка да търси късмета си и се бе върнал в Англия като богат индустриалец. Според графинята, обаче, успехът на МакКена никога не можеше да изкупи обикновения му произход, и заради това тя се беше противопоставяла яростно на брака между МакКена и нейната дъщеря. Очевидното щастие на Ейлин не означаваше нищо за графинята, която бе развила лицемерието до форма на изкуство. Ако Ейлин бе имала просто афера с МакКена, графинята нямаше да си помисли нищо за това. Но на превръщането ѝ в негова съпруга се гледаше като на безпardonна обида.

— Помислих си, че веднага ще искате да научите какво пише — продължи Маркъс като се приближи и ѝ подаде писмото.

Видя как лицето на майка му се стегна. Ръцете ѝ останаха неподвижни в скута, а очите ѝ бяха студени и изпълнени с гняв. Маркъс изпита злобна радост, принуждавайки я да се сблъска с един факт, който тя толкова очевидно искаше да пренебрегне.

— Защо не ми кажеш новините? — подкани го тя с рязък глас. — Очевидно е, че няма да си тръгнеш, докато не го направиш.

— Много добре. — Той пхна писмото в джоба си. — Поздравления, госпожо — вече сте баба. Лейди Ейлин е родила здраво момче на име Джон МакКена Втори. — Той си позволи лек сарказъм в тона, когато добави: — Сигурен съм, че с облекчение ще научите, че тя и бебето са напълно добре.

С периферията на зрението си видя как сестрите Бауман разменят озадачени погледи, явно учудени от враждебността, изпълнила въздуха.

— Колко мило, че нашия бивш коняр е станал баща на кръстено на него момче — отвърна кисело графинята. — Това ще е първото от много хлапета, сигурна съм. За съжаление, още няма наследници на графската титла... което смятам, че е твоя отговорност. Ела и ми събщи новината, че скоро ще се жениш, Уестклиф, и аз ще бъда доволна. Дотогава не виждам особени причини за поздравления.

Макар да не показа емоции при безсърдечната реакция на майка си за детето на Ейлин, да не споменаваме вбесяващото подхвърляне за очакванията ѝ за наследник, Маркъс едва се сдържа да не отвърне с грубост. Потънал в мрачно настроение, той усети напрегнатия поглед на Лилиан.

Тя го гледаше проницателно, странна усмивка докосваше устните ѝ. Маркъс изви вежда и попита сардонично:

— Нещо май ви е смешно, мис Бауман?

— Да — промърмори тя. — Тъкмо си мислех, че е чудно, че не сте се втурнали навън да се ожените за първото селско момиче, което можете да намерите.

— Неуместна шега! — възкликна графинята.

Маркъс се усмихна на дързостта на момичето и стягането в гърдите му се охлаби.

— Мислите ли, че трябва да го направя? — попита той сериозно, сякаш въпросът заслужаваше да се обмисли.

— О, да — увери го Лилиан с дяволити искрици в очите. — Марсдънови могат да използват малко свежа кръв. Според мен семейството е застрашено от прекомерно възпитание.

— Прекомерно възпитание? — повтори Маркъс, който в този миг не желаше нищо друго, освен да ѝ се нахвърли и да я отнесе някъде. — Откъде това впечатление, мис Бауман?

— О, не знам... — каза тя лениво. — Може би от прекомерната важност, която придавате на това дали човек трябва да използва вилица, или лъжица при яденето на пудинг.

— Добрите маниери не са единствената компетентност на аристокрацията, мис Бауман. — Дори на самия себе си Маркъс прозвуча малко помпозно.

— Според мен, милорд, прекаленото занимание с маниери и ритуали е несъмнена индикация, че някой разполага с прекалено много време.

Маркъс се усмихна на наглостта ѝ.

— Подмолно, но въпреки това разумно — замислено произнесе той. — Не съм сигурен, че бих възразил.

— Не окуражавай безочливостта ѝ, Уестклиф — предупреди графинята.

— Много добре... ще ви оставя на вашите Сизифовски занимания.

— Какво означава това? — чу той Дейзи да пита.

Лилиан отвърна, докато усмихнатият ѝ поглед остана закован в Маркус.

— Изглежда си пропуснала един от много важните уроци от гръцката митология, скъпа. Сизиф бе една душа в Хадес, прокълнатата да върши едно и също отново и отново... да търкаля един голям камък нагоре по планината, който се изтърколва надолу точно преди да е стигнал върха.

— Тогава ако графинята е Сизиф — заключи Дейзи, — предполагам, че ние сме...

— Камъкът — каза кратко лейди Уестклиф, карайки двете момичета да се разсмеят.

— Да продължим с инструкциите, госпожо. — Лилиан обърна цялото си внимание към възрастната жена, когато Маркът се поклонил и напуснал стаята. — Ще се опитаме да не ви обезсърчаваме по пътя надолу.

* * *

През останалата част от следобеда Лилиан изпадна в меланхолия. Както Дейзи бе изтъкнала, напътствията от графинята едва ли можеха да се нарекат тоник за душата, но депресията на Лилиан изглежда бе породена от по-дълбока причина, отколкото прекарването на няколко часа в компанията на една жлъчна старица. Беше свързано с казаното от лорд Уестклиф, след като влезе в гостната на Марсдън със съобщение за новородения си племенник. Уестклиф изглеждаше доволен от новината и съвсем не изненадан от злобната реакция на майка си. Последвалите враждебни реплики бяха впечатлили Лилиан — не че е важно, а че е необходимо — Уестклиф да се ожени за „жена със синя кръв“, както графинята се беше изразила.

Жена със синя кръв... такава, която знае как да яде кюфтета и никога не би помислила да благодари на слугата, че ѝ ги е сервирал. Такава, която никога не прави грешката да прекоси стаята, за да говори с джентълмен, а стои хрисимо и чака той да се приближи до нея.

Годеницата на Уестклиф трябваше да бъде изящно английско цвете с пепеляворуса коса, розова устни и спокоен темперамент. От висшата класа, помисли си Лилиан с нотка на неприязън към непознатата. Защо толкова я вълнуваше, че Уестклиф е предопределен да се ожени за момиче, което ще влезе безупречно в неговото общество?

Като се намръщи, тя си спомни начина, по който графът я бе докоснал предишната вечер. Лека милувка, но напълно неподходяща, идваща от мъж, който нямаше никакви намерения към нея. И въпреки това той не изглеждаше, че може да се спре. Дължи се на парфюма, помисли си тя мрачно. Беше си представяла как ще измъчва Уестклиф, как той ще бъде привлечен от нея въпреки нежеланието си. А в замяна то бе рикоширало върху нея по най-неприятен начин. Тя беше тази, която се измъчваше. Всеки път, когато Уестклиф я погледнеше, докоснеше, усмихнеше ѝ се, това провокираше в нея непознато преди чувство. Болезнен копнеж, който я караше да желае невъзможни неща.

Всеки би казал, че това е невъзможна двойка, Уестклиф и Лилиан... особено като се имаше предвид неговата отговорност да създаде чистокръвен наследник. Имаше други мъже с титли, които не можеха да си позволят да бъдат така селективни като Уестклиф, мъже, чиито наследени ресурси се бяха стопили и заради това се нуждаеха от нейното богатство. С инструкциите от графинята Лилиан щеше да си намери някой приемлив кандидат, да се омъжи за него и да приключи с безкрайния процес на търсене на съпруг. Но... една нова мисъл я осени — светът на британската аристокрация беше доста малък и тя със сигурност щеше да се сблъсква с Уестклиф и неговата английска съпруга отново и отново...

Копнежът се изостри и премина в ревност. Лилиан знаеше, че Уестклиф няма никога да е щастлив с жената, за която е определен да се ожени. Той щеше да се измори от съпруга, която можеше да тормози. А неизменното спокойствие щеше да му досади до смърт. Уестклиф се нуждаеше от някоя, която щеше да представлява предизвикателство за него и да го интригува. Някоя, която можеше да достигне до сърдечния, човечен мъж, скрит под пластове аристократично самообладание. Някоя, която да го ядосва, да го дразни и да го кара да се смее.

— Някоя като мен — прошепна отчаяно Лилиан.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

За вечерта се изискваше официална бална рокля. Беше приятна вечер, суха и прохладна, редиците високи прозорци бяха отворени, за да пропускат въздуха отвън. Полилеите пръскаха светлина над покрития с паркет под като блестящи дъждовни капчици. Оркестровата музика се носеше жизнерадостно, създавайки отличен фон за клюките и смеха на гостите.

Лилиан не посмя да приеме чаша пунш, страхувайки се, че той може да капне на кремавата ѝ сатенена рокля. Лишената от гарнитури пола падаше на лъскави гънки до пода, докато тясната талия бе пристегната с колосана лента от подобен сатен. Единствената украса върху роклята беше изкусен орнамент от бляскави мъниста на бордюра на облото деколте на корсажа ѝ. Когато подръпна бялата ръкавица върху ръката си, тя улови погледа на лорд Уестклиф от другия край на стаята. Той беше загадъчен и впечатляващ във вечерното си облекло, бялата му вратовръзка бе така изгладена, че ръбовете ѝ приличаха на острие на нож.

Както обикновено, около него се бяха събрали група мъже и жени. Една от жените, русокоса красавица с пищна фигура, се наведе към него, прошепвайки нещо, което предизвика слаба усмивка върху устните му. Той невъзмутимо обходи с очи сцената, информирайки се за присъстващите... докато не забеляза Лилиан. Погледът му се спря на нея преценяващо. Тя усети присъствието му толкова осезаемо, че петнайсетте ярда, които ги деляха, сякаш не съществуваха. Кимна му леко.

— Какво има? — прошепна Дейзи, като застана до нея. — Изглеждаш много разсеяна.

Лилиан отвърна със слаба усмивка.

— Опитвам се да си спомня всичко, което графинята ни каза — излъга тя — и да го държа в съзнанието си. Особено правилата за поклоните. Ако някой ми се поклони, трябва да извикам и да изтичам в обратната посока.

— Ужасявам се да не направя грешка — призна Дейзи. — Беше много по-лесно, преди да осъзная колко много неща съм правила погрешно. Ще съм много по-щастлива да стоя на сигурно до стената тази вечер. — Те погледнаха едновременно редицата от полукръгли ниши покрай една стена, всяка заобиколена от тънки пиластри и снабдена с малки, тапицирани с кадифе пейки. Еви седеше сама в най-далечната ниша. Розовата ѝ рокля бе несъвместима с червената ѝ коса и тя държеше главата си надолу, докато отпиваше крадешком от една чаша с пунш; всичко в позата ѝ издаваше неохота да говори с когото и да било. — О, това няма да стане — каза Дейзи. — Хайде, нека измъкнем бедното момиче от онзи ъгъл и да го накараме да дойде с нас.

Лилиан се усмихна и се приготви да придружи сестра си.

— Добър вечер, мис Бауман — чу тя дълбок глас в ухото си.

Като мигаше смутено, обърна се и видя лорд Уестклиф, който бе прекосил стаята с изненадваща скорост.

— Милорд?

Уестклиф се поклонил над ръката ѝ и след това поздрави Дейзи. Погледът му се върна към Лилиан. Когато заговори, светлината от полилеите заблестя в тъмните му къдрици и подчерта дръзките линии на чертите му.

— Виждам, че сте оцелели след срещата с майка ми.

Лилиан се усмихна.

— По-правилно би било да се каже, лорде, че тя оцеля след срещата с нас.

— Беше очевидно, че графинята се забавляваше неимоверно много. Тя рядко се среща с млади жени, които не си глътват езика в нейно присъствие.

— Щом не съм си глътнала езика във ваше присъствие, тогава едва ли бих го направила пред нея.

Уестклиф се ухили на това и отклони поглед, две малки бръчки се врязаха между веждите му, сякаш размишляваше над някакъв труден проблем. След пауза, която изглеждаше безкрайно дълга, вниманието му се върна отново към Лилиан.

— Мис Бауман...

— Да?

— Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен?

Лилиан спря да диша, да се движи и се замисли.

Уестклиф никога преди не я бе канил да танцува, въпреки многобройните случаи, в които трябваше да прояви джентълменска любезност. Това бе една от многото причини, поради които го мразеше: знаеше, че той се възприема като нещо по-висше, а нейният чар е прекалено незначителен, за да заслужава да му се обръща внимание. И в своите най-злобни фантазии си бе представяла момент като този, когато той ще я покани на танц, а тя ще му отвърне със смазващ отказ. Вместо това тя стоеше смутено, загубила способността си да говори.

— Ще ме извините ли — чу тя Дейзи да казва весело. — Трябва да отиде при Еви... — И тя се отдалечи с възможно най-голямата скорост.

Лилиан си пое неравно дъх.

— Това да не би да е тест, измислен от графинята? — попита тя. — Да види дали съм си запомнила урока?

Уестклиф се засмя. Като се окопити, Лилиан забеляза, че хората ги гледат, явно се питаха какво толкова е казала, че да го развесели.

— Не — прошепна той, — по-скоро аз се подлагам на тест, за да видя дали... — Той сякаш забрави какво говореше, когато се вгледа в очите ѝ. — Един валс? — попита любезно.

Съмнявайки се в собствения си отговор, Лилиан поклати глава:

— Аз мисля... мисля, че това ще бъде грешка. Благодаря ви, но...

— Страхливка.

Лилиан си спомни момента, когато беше изригнала със същите думи към него...

— Не виждам защо трябва да танцувате с мен сега, при положение, че не сте го правили преди.

Изявлението разкриваше повече, отколкото бе възнамерявала. Тя прокле несдържания си език, докато колебливия му поглед минаваше по лицето ѝ.

— Исках го — изненада я шепотът му. — Но сякаш винаги имаше основателна причина да не го направя.

— Защо...

— Освен това — прекъсна я Уестклиф, посягайки към облечената ѝ в ръкавица ръка, — едва ли има смисъл да питам, когато

отказът ви беше предрешен. — Той сръчно притисна ръката ѝ към ръката си и я поведе към множеството двойки в центъра на залата.

— Това не беше предрешен отговор.

Уестклиф я изгледа скептично.

— Казвате, че бихте приели?

— Може би.

— Съмнявам се.

— Сега го направих, нали?

— Трябваше. Беше дълг на честта.

Тя не се сдържа и се разсмя.

— За какво, лорде?

— За телешката глава — напомни ѝ той кратко.

— Е, ако не бяхте сервирали подобно нещо, не бих се нуждала от спасяване.

— Нямаше да се нуждаете от спасяване, ако нямате такъв слаб стомах.

— Не бива да споменавате телесни части пред една дама — каза тя целомъдрено. — Така каза майка ви.

Уестклиф се усмихна.

— Приемам забележката.

Забавлявайки се от препирнята, Лилиан му се усмихна в отговор. Но усмивката ѝ избледня, когато оркестърът поде бавен валс и Уестклиф я обърна към себе си. Сърцето ѝ започна да бие силно. Когато погледна облечената в ръкавица ръка, която той ѝ протягаше, не можа да се застави да я поеме. Не можеше да му позволи да я държи пред всички... страхуваше се от това какво ще разкрие лицето ѝ.

След миг чу ниския му глас:

— Поемете ръката ми.

Замаяна, тя осъзна, че се подчинява и треперещите ѝ пръсти се допряха до неговите.

Последва ново мълчание и след това мекият му глас:

— Сложете другата си ръка на рамото ми.

Ръката ѝ бавно се вдигна към твърдото му рамо.

— А сега ме погледнете — нареди шепнешком той.

Миглите ѝ потрепнаха. Сърцето ѝ направи един силен удар, когато се взря в тъмните му като кафе очи, пълни с тъмна топлина. Уестклиф задържа погледа ѝ и я поведе в танца, използвайки

инерцията на първото завъртане, за да я притисне по-близо към себе си. Те скоро се изгубиха сред танцуващите, като се носеха с ленивата грация на лястовица в полет. Както можеше да очаква, Уестклиф водеше уверено и не позволяваше погрешна стъпка.

Беше прекалено лесно. Беше перфектно, както нищо друго в живота ѝ досега, телата им се движеха в хармония, сякаш бяха танцували заедно стотици пъти. Господи боже, той можеше да танцува. Водеше я в стъпки, които никога преди не бе опитвала, въртеше я в обратна посока и всичко бе толкова естествено и без усилия, че тя се засмя. Чувстваше се безтегловна в ръцете му, носеше се гладко в параметрите на уверените му, елегантни движения. Полата ѝ докосваше краката му, увиваше се около тях и се отдалечаваше с ритмични повторения.

Претъпканата бална зала сякаш изчезна и тя имаше чувството, че танцуват сами, далече, на някакво усамотено място. С ясно съзнание за тялото му, за дъха му, който докосваше страните ѝ, Лилиан се унесе в странно бленуване... фантазия, в която Маркъс, лорд Уестклиф, я пренася на горния етаж след валса и я съблича, слага я на леглото си. И я целува навсякъде, както веднъж бе прошепнал... люби я и я държи, докато тя заспи. Лилиан никога преди не бе желала подобна интимност с мъж.

— Маркъс... — произнесе тя отсъстващо, опитвайки името му върху езика си. Той я погледна разтревожено. Използването на първото име на някого бе нещо много лично, прекалено интимно, освен ако хората не бяха женени или близки родственици. Усмивайки се смутено, Лилиан се опита да прозвучи небрежно: — Харесвам това име. Не е често срещано в наши дни. На баща си ли сте кръстен?

— Не, на вуйчо си. На брата на майка ми.

— Доволен ли сте, че носите неговото име?

— Всяко име би било подходящо, стига да не е това на баща ми.

— Мразехте ли го?

Уестклиф поклати глава.

— Нещо по-лошо.

— Какво може да е по-лошо от омразата?

— Безразличието.

Тя го изгледа с неприкрито любопитство.

— А графинята? — осмели се да попита. — И към нея ли сте безразличен?

Едното ъгълче на устата му се повдигна нагоре в полуусмивка.

— Гледам на майка си като на застаряваща тигрица — на която зъбите и ноктите са притъпени, но която все още е способна да навреди. Затова се опитвам да провеждам всички разговори с нея на безопасна дистанция.

Лилян го изгледа с престорен укор:

— И все пак ме хвърлихте в клетката с нея тази сутрин!

— Знаех, че и вие имате зъби и нокти. — Уестклиф се ухили на изражението ѝ. — Това беше комплимент.

— Радвам се, че ми го казахте — отвърна тя сухо. — Иначе можеше да не разбере.

За нейно неудоволствие валсът свърши с една последна сладостно протяжна нота на цигулка. Сред танцувалите до момента двойки, които напускаха дансинга, и другите, идващи на тяхно място, Уестклиф спря рязко. Продължаваше да я държи, осъзна тя объркана, и направи нерешителна стъпка назад. Ръката му инстинктивно се стегна около талията ѝ и пръстите му се впиха в плътта ѝ в несъзнателен опит да я задържат. Удивена от реакцията му и това какво означава, Лилян сдържа дъх.

Уестклиф явно осъзна импулсивността си и се застави да я пусне. И все пак тя почувства силата на излъчващото се от него желание като топлината, която се носи от обхваната от пожар гора. Беше ужасяваща мисъл — докато нейните чувства към него бяха истински, то неговите по всяка вероятност се дължаха на аромата на парфюма. Би дала всичко да не е до такава степен привлечена от него, при положение, че резултатът можеше да е само разочарование или дори разбито сърце.

— Бях права, нали? — попита тя дрезгаво, неспособна да го погледне. — Беше грешка да танцуваме заедно.

Уестклиф изчака достатъчно дълго, преди да отговори, което я накара да си помисли, че той ще премълчи.

— Да — отвърна накрая. Единствената сричка прозвуча грубо поради неопределената емоция.

Защото той не можеше да си позволи да я има. Защото той знаеше, както и тя, че обвързването щеше да е катастрофа.

Внезапно Лилиан усети, че не може да издържа до него.

— В такъв случай предполагам, че този валс ще е нашият пръв и последен танц — каза тя безгрижно. — Приятна вечер, лорде, и ви благодаря за...

— Лилиан — чу го да прошепва.

Тя се извърна от него и се отдалечи с лека усмивка, докато нежните косъмчета на врата ѝ настръхнаха.

* * *

Останалата част от вечерта щеше да е пълна скръб за Лилиан, ако не беше навременно появилото се спасение във формата на Себастиан, лорд Сейнт Винсът. Той се появи до нея, преди тя да успее да се присъедини към Еви и Дейзи, които седяха заедно на една пейка.

— Колко грациозна танцьорка сте, мис Бауман.

Бидейки с Уестклиф, изглеждаше неловко да погледне нагоре към мъж, толкова по-висок от нея. Сейнт Винсът я гледаше втрещено с обещание за греховни забавления, на които ѝ бе трудно да устои. Енигматичната му усмивка можеше да е отправена към приятел или враг с еднаква лекота. Лилиан отпусна погледа си надолу към леко разхлабения възел на вратовръзката му. Имаше намек за безпорядък в дрехите му, сякаш се бе облякъл прекалено набързо след напускането на леглото на любовница... и се канеше да се върне там скоро.

В отговор на непринудения му комплимент Лилиан се усмихна и сви рамене, спомняйки си прекалено късно съвета на графинята: дамите никога не свиват рамене.

— Ако аз изглеждам грациозна, лорде, то е заради уменията на графа, а не заради моите.

— Прекалено сте скромна, сладурче. Виждал съм Уестклиф да танцува с други жени и ефектът не е бивал същият. Трябва да сте изгладили различията си с него доста добре. Сега приятели ли сте?

Въпросът беше безобиден, но Лилиан усети неговата многозначителност. Тя отвърна предпазливо, докато наблюдаваше как лорд Уестклиф придружава една дама с кестенява коса до масата със закуски. Жената грееше от очевидно удоволствие при проявения

интерес от страна на графа. Жилото на ревността бодна сърцето на Лилиан.

— Не знам, лорде — каза тя. — Възможно е вашата дефиниция за приятелство да не съвпада с моята.

— Умно момиче. — Очите му бяха като сини диаманти, бледи, и с безкрайно много фасетки. — Хайде, нека ви съпровожда до масата със закуски, и ще сравним дефинициите си.

— Не, благодаря — неохотно отвърна Лилиан, въпреки че я мъчеше жажда. За свое собствено успокоение трябваше да избягва близостта на Уестклиф.

Проследявайки погледа ѝ, Сейнт Винсът видя графа в компанията на кестенявата дама.

— Може би наистина е по-добре да не ходим — съгласи се той с нехаен тон. — Несъмнено на Уестклиф няма да му е приятно да ви види в моята компания. Все пак той ме предупреди да стоя далеч от вас.

— Предупредил ви е? — намръщи се Лилиан. — Защо?

— Не иска да бъдете компрометирана или да ви бъде навредено по друг начин от общуването с мен. — Виконтът ѝ хвърли изкусителен поглед. — Нали разбирате, репутацията ми...

— Уестклиф няма право да решава с кого да общувам — промърмори Лилиан, обхваната от гняв. — Най-високомерният, горделив... иска ми се да... — Тя спря и се опита да овладее надигащите се емоции. — Жадна съм — обяви кратко. — Искам да отида до масата за закуски. С вас.

— Щом настоявате — съгласи се благо Сейнт Винсът. — Какво да бъде? Вода? Лимонада? Пунш или...

— Шампанско — дойде непреклонният ѝ отговор.

— Каквото желаете. — Той я съпроводи до дългата маса, заобиколена от редица гости. Лилиан никога не бе изпитвала по-чисто задоволство от момента, в който Уестклиф забеляза, че е в компанията на Сейнт Винсът. Линията на устата му се втвърди и той я изгледа с присвити очи. Усмивайки се предизвикателно, тя пое чаша с изстудено шампанско от Сейнт Винсът и я изпи на едри, неподобаващи за една дама, глътки.

— Не толкова бързо, сладурче — чу Сейнт Винсът да шепне. — Шампанското ще отиде право в главата ви.

— Искам още едно — отвърна Лилиан, като оттегли вниманието си от Уестклиф и се обърна към Сейнт Винсът.

— Да. След няколко минути. Изглеждате малко зачервена. Ефектът е очарователен, но мисля, че засега ви е достатъчно. Искате ли да танцувате?

— С удоволствие. — Оставяйки празната чаша върху подноса на един слуга, Лилиан се взря в Сейнт Винсът с преднамерено заслепяваща усмивка. — Колко интересно. След като една година непрекъснато подпирях стената, получих две покани за танц в една вечер. Питам се защо.

— Ами... — Сейнт Винсът я поведе бавно към тълпата танцуващи. — Аз съм порочен мъж, който понякога е просто мил. И търсех мило момиче, което понякога да е малко порочно.

— И сега намерихте такава? — засмя се Лилиан.

— Ще видим.

— Какво планирахте да правите, след като намерите момичето?

В очите му се мерна объркване. Той изглеждаше като мъж, способен на всичко... А в настоящото й безразсъдно настроение точно това й се искаше.

— Ще ви кажа — прошепна Сейнт Винсът. — По-късно.

Танцуването с виконта бе съвсем различно преживяване в сравнение с танцуването с Уестклиф. Нямаше чувство за изключителна физическа хармония, за движение без мислене... но Сейнт Винсът беше грациозен и умел, и докато се носеха из залата, пускаше предизвикателни коментари, които я караха да се смее. И я държеше със самоувереност, която въпреки почтителното притискане, говореше за богат опит с женското тяло.

— Доколко репутацията ви е заслужена? — осмели се тя да го попита.

— Само наполовина... поради което заслужавам най-голямо порицание.

Лилиан го изгледа озадачено.

— Как е възможно мъж като вас да е приятел с лорд Уестклиф? Толкова сте различни.

— Познаваме се от осемгодишни. И какъвто е инат, Уестклиф отказва да приеме, че съм изгубена кауза.

— Защо да сте изгубена кауза?

— Повярвайте ми, не бихте искали да знаете отговора. — Той прекъсна началото на следващия ѝ въпрос, като прошепна: — Валсът свършва. А там една жена, близо до позлатения бордюр, ни гледа много подозрително. Да не би да е майка ви? Позволете ми да ви отведа при нея.

Лилиан поклати глава.

— Сега по-добре ми правете компания. Повярвайте ми... не искате да се познавате с майка ми.

— Разбира се, че искам. Ако тя е като вас, със сигурност ще е очарователна.

— Ако е като мен, умолявам ви да проявите благоприличие да запазите мнението си за себе си.

— Не се страхувайте — посъветва я той лениво, отвеждайки я от дансинга. — Никога не се запознавам с жена, която не харесвам.

— Това е последният път, когато ще направите такова изявление — предрече тя мрачно.

Когато придружи Лилиан до групата клюкарстващи жени, включващи и майка ѝ, Сейнт Винсът каза:

— Ще я поканя да дойде с нас на разходката с карета утре сутрин, тъй като крайно се нуждаете от придружителка.

— Не е нужно да имам такава — възрази Лилиан. — Мъжете и жените могат да излизат да се разхождат без придружителки, стига каретата да не е закрыта, и те да не ходят по-далече от...

— Трябва ви придружителка — повтори той настоятелно, което я накара внезапно да се изчерви и да се засрами.

Мислейки си, че погледът му не може да означава това, което тя си мисли, че означава, Лилиан се засмя треперливо.

— Иначе какво... — Тя се опита да измисли нещо дръзко, което да каже. — Иначе ще ме компрометирате?

Усмивката му, както всичко друго в него, беше лукава и лишена от припряност.

— Нещо такава.

В дъното на гърлото си Лилиан усети странно, но приятно гъделичкане, сякаш беше преглътнала лъжица меласа. Сейнт Винсът не се държеше изобщо като съблазнителите, които изпълваха романите за благородници, толкова обичани от Дейзи. Онези подли герои, с техните тежки мустаци и развратни погледи, бяха склонни да излъжат

за нечестивите си намерения, докато не настъпеше моментът, когато нападаха девствената героиня и се хвърляха върху нея. Сейнт Винсът, напротив, изглеждаше категорично решен да я предпази от себе си и тя не можеше изобщо да си го представи да се напруга достатъчно, за да принуди някое момиче да стори нещо против волята си.

Когато Лилиан запозна Сейнт Винсът и майка си, тя видя мигновената пресметливост в очите на Мерседес. Мерседес гледаше на всеки приемлив мъж от аристокрацията, независимо от възрастта, външния му вид или репутацията, като на потенциална плячка. Тя нямаше да се спре пред нищо, за да осигури всяка от дъщерите ѝ да се омъжи за човек с титла, и за нея нямаше никакво значение дали мъжът е млад и красив, или стар и изкуфял. Възложила да направят частен доклад за почти всеки изтъкнат благородник в Англия, Мерседес бе запомнила стотици страници с финансови данни за британската аристокрация. Когато се обърна към елегантния виконт, изправен пред нея, човек почти можеше да я види как прелиства изобилната информация в съзнанието си.

Беше забележително, обаче, как в хода на следващите няколко минути Мерседес се отпусна в очарователното присъствие на Сейнт Винсът. Той успя да я склони за разходката с карета, шегуваше се с нея и я ласкаеше, изслушваше мнението ѝ с такова внимание, че скоро Мерседес започна да се черви и да хихика като девойче. Лилиан никога досега не бе виждала майка си да се държи така с друг мъж. Бързо стана очевидно, че докато Уестклиф правеше Мерседес нервна, Сейнт Винсът имаше върху нея обратния ефект. Той притежаваше уникалната способност да накара една жена — всяка жена, както изглежда — да се чувства привлекателна. Беше по-изискан от повечето американски мъже, но все пак по-сърдечен и по-достъпен от английските. Неговото очарование бе толкова непреодолимо, че за известно време Лилиан забрави да оглежда залата, търсейки с очи Уестклиф.

Сейнт Винсът взе ръката на Мерседес в своята, наведе се над нея и прошепна:

— До утре, тогава.

— До утре — повтори тя омаяна, и внезапно Лилиан си представи как трябва да е изглеждала майка ѝ в младостта си, преди

разочарованието да я накара да закоравее. Няколко жени ги заобиколиха и тя заговори с тях.

Сейнт Винсът наведе златната си глава и прошепна в ухото на Лилиан:

— Имате ли желание за онази втора чаша шампанско сега?

Лилиан кимна, поглъщайки приятната смесица от аромати, които се носеха около него, дъх на скъп одеколон, намек за сапун за бръснене и чистата, напомняща карамфил есенция на неговата кожа.

— Тук? — попита той меко. — Или в градината?

Осъзнавайки, че иска да я отвлече със себе си за няколко минути, Лилиан усети предупредителна тръпка. Сама със Сейнт Винсът в градината... несъмнено провалът на мнозина лековерни момичета бе започвал по този начин. Докато обмисляше предложението, погледът ѝ обходи залата и тя видя Уестклиф да взема в обятията си една жена. И да танцува с нея точно така, както беше танцувал с Лилиан. Вечно недостижимият Уестклиф, помисли си и я изпълни гняв. Искаше развлечение. И успокоение. А едрият, красив мъж пред нея явно беше готов да ѝ ги даде.

— В градината — каза тя.

— Тогава ще се срещнем там след десет минути. Има един фонтан с русалка, точно зад...

— Знам къде е.

— Ако не успеете да се измъкнете...

— Ще успея — увери го тя с насилена усмивка.

Сейнт Винсът спря и я огледа с пронизателен, но странно състрадателен поглед.

— Мога да ви накарам да се почувствате по-добре, сладурче — прошепна той.

— Можете ли? — попита тя равно; не искаше емоциите да накарат страните ѝ да пламнат като макове.

Обещаващ блясък се появи в ясните му очи и той отвърна с леко кимване, преди да си тръгне.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като си осигури подкрепата на Дейзи и Еви, които да я прикриват, Лилиан излезе от балната зала с тях под претекст да освежат вида си. Според набързо скалпения им план, двете момичета щяха да чакат на задната тераса, докато Лилиан е със Сейнт Винсът в градината. После всички щяха да се върнат в залата и да уверят Мерседес, че са били заедно през цялото време.

— Н-напълно ли си сигурна, че е безопасно да се срещаш насаме с лорд Сейнт Винсът? — попита Еви, когато тръгнаха към коридора.

— Повече от всичко — уверено отвърна Лилиан. — О, той може да опита някоя волност, но това не е най-важното, нали? Освен това искам да видя дали моят парфюм действа върху него.

— Той не действа на всекиго — каза Дейзи мрачно. — Поне не и когато аз го нося.

Лилиан погледна Еви.

— Ами ти, скъпа? Имаш ли някакъв късмет?

Вместо нея отвърна Дейзи:

— Еви не позволява на никого да се приближи достатъчно до нея, за да разбере.

— Е, ще дам възможност на Сейнт Винсът да вдиша достатъчно дълго от него. Господ знае, че този парфюм трябва да има някакъв ефект върху един прочут женкар.

— Но ако някой ви види...

— Никой няма да ни види — прекъсна я нетърпеливо Лилиан. — Ако в Англия има мъж, по-опитен от лорд Сейнт Винсът, бих искала да знам кой е.

— По-добре бъди внимателна — предупреди я Дейзи. — Тайните срещи са опасно нещо. Чела съм много и знам, че от тях не излиза нищо добро.

— Това ще е съвсем кратка среща — увери я Лилиан.

— Четвърт час най-много. — Какво толкова може да се случи за това време?

— От о-онова, което казва Анабел — обади се мрачно Еви, — доста неща.

— Къде е Анабел? — попита Лилиан, осъзнала, че не я е виждала до този момент.

— Не се чувстваше много добре, бедната — каза Дейзи. — Изглеждаше малко пребледняла около устата. Страхувам се, че нещо от храната може да не ѝ е понесло.

Лилиан направи физиономия и потрепери.

— Несъмнено е нещо, свързано със змиорки, с телешки джолани или с пилешки крака...

Дейзи ѝ се ухили.

— Недей, че ще ти прилошее. Във всеки случай, господин Хънт се грижи за нея.

Те излязоха през френските врати и отидоха на покритата с плочки тераса. Дейзи се обърна и размаха шеговито пръст към Лилиан.

— Ако се забавиш повече от четвърт час, двете с Еви ще дойдем да те търсим.

— Няма да се бавя. — Тя им намигна и се усмихна на разтревоженото лице на Еви. — Добре ще съм, скъпа. Помисли си само за всичките интересни неща, които ще мога да ви разкажа, когато се върна!

— Т-точно от това се с-страхувам — отвърна Еви.

Лилиан вдигна краищата на полата си и се спусна по страничното стълбище към терасираната градина, мина покрай един от живите плетове, които образуваха непробиваеми стени около пониските нива. Осветената от факли градина преливаше от цветовете и мирисите на есента... златен и бакърен листак, гъсти бордюри с рози и далии, цъфтящи треви и лехи с прясна слама, която придаваше на въздуха приятна пикантност.

Чувайки приветливия плисък на фонтана с русалката, Лилиан последва каменната пътека до малка павирана площадка, осветена от една-единствена факла. Зад фонтана се мярна движение... един човек, не, двама души, плътно притиснати, седнали на една от каменните пейки около фонтана. Тя потисна изненадания си вик и се дръпна в прикритието на живия плет. Лорд Сейнт Винсът ѝ беше казал да го чака тук... но сигурно мъжът на пейката не беше той... нали?

Озадачена, Лилиан се промъкна леко напред, за да надникне зад ъгъла на плета.

Бързо стана ясно, че двойката е така заета в любовната си игра, че нямаше да забележат дори стадо слонове. Светлокестенявата коса на жената беше пусната свободно, вълнистите къдрици се спускаха в отвореното пространство на гърба на разкопчаната ѝ рокля. Слабите ѝ бледи ръце бяха прегърнали мъжа и тя издиша на пресекулки, когато той смъкна ръкава на корсажа ѝ и целуна бялата извивка на рамото ѝ. Вдигайки главата си, той се взря в нея със замаян, обхванат от страст поглед, преди да се наведе и да вземе устата ѝ в своята. Внезапно Лилиан позна двойката... бяха лейди Оливия и съпругът ѝ, господин Шоу. Ужасена и любопитна, тя се дръпна назад точно когато господин Шоу плъзна ръка в процепа на роклята на съпругата си. Това бе най-интимната сцена, на която Лилиан някога бе ставала свидетел.

И най-интимните звуци, които някога бе чувала... тихи стонове и любовни думи, и необясним смях от господин Шоу, от който пръстите на краката на Лилиан се свиха. Лицето ѝ пламтеше, когато се опита безшумно да се отдалечи от площадката. Не знаеше къде да отиде, нито какво да прави, при положение, че мястото за собственото ѝ рандеву бе вече заето. Беше странно чувство, да наблюдава нежността, която съществуваше между семейство Шоу. Любов в брака. Лилиан никога не бе дръзвала да се надява на подобно нещо за себе си.

Едър силует се появи пред нея. Като се приближи бавно, той плъзна ръка зад вкочанените ѝ рамене и притисна чаша изстудено шампанско в пръстите ѝ.

— Милорд? — прошепна Лилиан.

Тихият шепот на Сейнт Винсът погъделичка ухото ѝ.

— Елате с мен.

Тя с готовност се остави да я поведе по една тъмна пътека, която стигаше до друга площадка с тежка каменна маса по средата. Отвъд поляната имаше крушова горичка и тя изпълваше въздуха с аромата на узрели плодове. Сейнт Винсът сложи ръката си върху раменете на Лилиан.

— Да спрем ли тук?

Тя кимна и се подпря на масата, неспособна да го погледне, докато пиеше шампанското си. Мисълта за интимната сцена между семейство Шоу я накара да се изчерви още по-силно.

— Ето, вече не се чувствате неудобно, нали? — В гласа на Сейнт Винсънт се долови весела нотка. — Това, че сте видели малко... о, хайде, това не беше нищо. — Той беше свалил ръкавиците си — тя усети върховете на пръстите му да се пъхат под брадичката ѝ, леко повдигайки лицето ѝ нагоре. — Каква руменина — прошепна той. — Мили боже, бях забравил какво е да бъдеш невинен. Съмнявам се, че някога съм бил.

Виконтът беше хипнотизиращ на светлината на факлите. Сенките се бяха притаили нежно под очертаните му скули. Гъстите, вълнисти кичури на косата му имаха бронзово-златистия цвят на антична византийска икона.

— Те са женени, все пак — продължи той, като я хвана за кръста и я повдигна да седне върху масата.

— О, аз... аз не ги осъждам — успя да произнесе Лилиан, пресушавайки шампанското. — Всъщност, мислех си за това какви късметлии са. Те изглеждат много щастливи заедно. И като се има предвид неприязънта на графинята към американците, съм изненадана, че на лейди Оливия е било позволено да се омъжи за мистър Шоу.

— Това е благодарение на Уестклиф. Беше твърдо решен да не позволи лицемерните възгледи на майка му да застанат на пътя на щастието на неговата сестра. Предвид собственото ѝ скандално минало, графинята няма право да не одобрява избора на дъщеря си за кого да се омъжи.

— Графинята е имала скандално минало?

— Боже мой, да. Привидното ѝ благочестие крие много разгул. Ето защо двамата с нея се разбираме така добре. Аз съм от типа мъже, с каквито е имала афери на млади години.

Празната чаша едва не падна от пръстите на Лилиан. Тя остави крехкото стъкло настрана и погледна Сейнт Винсънт с явна изненада.

— Изобщо не прилича на жена, която би имала афери.

— Никога ли не сте забелязали липсата на семейна прилика между Уестклиф и лейди Оливия? Графът и сестра му лейди Ейлин са законни, но всички знаят, че лейди Оливия не е.

— О!

— Но човек едва ли може да обвинява графинята за нейните изневери — продължи небрежно Сейнт Винсънт, — като се има предвид за кого е била омъжена.

Темата за стария граф беше от тези, които силно интересуваха Лилиан. Той беше мистериозна фигура, и от тези, които никога нямаше желание да дискутира.

— Лорд Уестклиф веднъж ми каза, че баща му е бил тиранин — каза тя, надявайки се, че това ще накара Сейнт Винсът да разкрие повече.

— Така ли? — Очите на Сейнт Винсът заблестяха от изненада. — Странно е. Уестклиф никога не споменава баща си пред никого.

— А бил ли е наистина такъв? Тиранин, имам предвид?

— Не — меко каза Сейнт Винсът. — Да го наречеш тиранин би било крайно мило, тъй като намеква, че човек осъзнава до известна степен жестокостта си. Старият граф беше истински дявол. Знам само за част от неговите зверства... и нямам желание да науча повече. — Като се облегна назад върху ръцете си, Сейнт Винсът продължи замислено: — Съмнявам се, че много хора биха оцелели при възпитателния стил на Марсдън, който варираше от любезно пренебрежение до крайна враждебност. — Той наклони глава, лицето му бе скрито в сянката. — През по-голямата част от живота си съм наблюдавал как Уестклиф се бори да не стане това, което баща му иска от него да стане. Но той носи бремето на тежки очаквания... и това предопределя личните му избори много по-често, отколкото неговите желания.

— Лични избори като...

Той я погледна направо.

— За кого ще се ожени, например.

Лилиан разбра веднага, което я накара да обмисли внимателно думите си.

— Не е нужно да ме предупреждавате за това — произнесе накрая. — Отлично знам, че лорд Уестклиф никога не би си помислил да ухажва някоя като мен.

— О, той си го мисли — слиса я Сейнт Винсът.

Сърцето на Лилиан спря.

— Откъде знаете? Споменава ли ви е нещо?

— Не. Но е очевидно, че ви желае. Когато сте наблизо, не може да откъсне очи от вас. А когато двамата с вас танцувахме, той изглеждаше сякаш иска да ме прободне с най-близкия остър предмет. Обаче...

— Обаче... — подтикна го Лилиан.

— Когато Уестклиф най-накрая тръгне да се жени, ще направи конвенционален избор... отстъпчива английска булка, която няма да има никакви изисквания към него.

Разбира се. Лилиан никога не си беше мислила друго. Но понякога истината беше трудна за преглъщане. И което бе най-влюдяващо — нямаше нищо, за което основателно можеше да скърби. Не бе имала никога нещо, та да го загуби. Уестклиф никога не бе давал обещание, нито пък бе изрекъл и една дума за обич. Няколко целувки и един валс не бяха достатъчни за един провален романс.

Защо, тогава, се чувстваше толкова ужасно?

Изучавайки мигновената промяна в изражението ѝ, Сейнт Винсът се усмихна съчувствено.

— Ще мине, сладурче — прошепна той. — Винаги минава. — След което се наведе и устата му се допря до косата ѝ, след което устните му достигнаха до нежната кожа на слепоочието ѝ.

Лилиан остана неподвижна, знаеше, че ако парфюмът ѝ прояви магията си върху него, това със сигурност ще е сега. При това близко разстояние нямаше начин той да може да се изплъзне от ефекта му. Но когато той се дръпна назад, тя видя, че е спокоен и сдържан. В изражението му нямаше нищо, което да показва бурната страст, която Уестклиф беше проявил към нея. По дяволите, помисли си тя с отчаяние. Каква полза от парфюм, който привлича само неправилните мъже?

— Милорд — каза тя тихо, — искали ли сте някога жена, която не бихте могли да имате?

— Все още не. Но човек винаги може да се надява.

Тя реагира с озадачена усмивка.

— Надявате се да се влюбите някой ден в някоя, която не можете да имате? Защо?

— Ще е интересно преживяване.

— Както и падането от скала — каза тя сардонично. — Но си мисля, че човек би предпочел да научи за това от нечий чужд опит.

Сейнт Винсът се засмя, скочи от масата и се обърна към нея.

— Може би сте права. По-добре да се върнем до къщата, моя умна, малка приятелко, преди отсъствието ви да е станало прекалено очевидно.

— Но... — Лилиан осъзна, че антрактът в градината явно нямаше да се състои от друго, освен от една разходка и кратък разговор. — Това ли е всичко? — избъбри тя. — Няма ли да... — Гласът ѝ секна.

Сейнт Винсът подпря ръце на масата от двете страни на хълбоците ѝ, без да я докосва. Усмивката му беше едва доловима и сърдечна.

— Предполагам, че говорите за авансите, които се предполага, че е трябвало да направя? — Той наклони преднамерено бавно глава, докато дъхът му докосна челото ѝ. — Реших да изчакам и да оставя да се почувдим още малко.

Лилиан унило се запита дали не я намира за непривлекателна. За бога, според репутацията му, той трябваше да тича подир всяка фуста. Независимо дали наистина искаше той да я целуне, или не, беше ужасно да бъде отхвърлена от още един мъж. Два отказа за една вечер — това бе малко трудно за тщеславието на всекиго.

— Но вие обещахте да ме накарате да се почувствам по-добре — възрази тя и се зачерви от срам, когато чу умолителните нотки в собствения си глас.

Сейнт Винсът се засмя тихо.

— Е, ако ще се оплаквате... Ето ви нещо, над което да помислите.

Лицето му се сведе над нейното и пръстите му обхванаха челюстта ѝ. Очите на Лилиан се затвориха и тя усети копринения натиск на устните му, които се движеха по нейните със завладяваща лекота. Устата му се понесе с бавно, нетърпеливо търсене, като спираше по-решително при всяко бръсване, докато устните ѝ се разтвориха за него. Тъкмо бе започнала да поема екзотичното обещание на целувката му, когато тя спря. Дезориентирана и задъхана, Лилиан прие подкрепата на ръцете му върху раменете си, докато се съвземе достатъчно, за да седи, без да падне от масата.

Наистина нещо, над което да мисли.

След като ѝ помогна да слезе на земята, двамата със Сейнт Винсът минаха през градината, докато стигнаха до поредицата от тераси, водещи към задния балкон. Те спряха до живия плет. Лунната светлина очерта профила му в сребристо, когато погледна към вдигнатото ѝ нагоре лице.

— Благодаря ви — прошепна той.

За целувката ли ѝ благодареше? Лилиан кимна несигурно, мислейки си, че може би е тъкмо обратното. Въпреки че образът на Уестклиф още витаеше в дъното на съзнанието ѝ, тя не се чувстваше толкова безрадостна, колкото беше в балната зала.

— Няма да забравите за утрешната ни разходка с карета, нали? — попита Сейнт Винсът и прокара пръсти по дължината на облечената ѝ в ръкавица ръка, докато стигна до голата ѝ част.

Лилиан поклати глава.

Сейнт Винсът се намръщи с престорена загриженост:

— Да не съм ви лишил от способност за говорене? — попита той и се засмя, когато тя кимна. — Не мърдайте тогава, ще ви помогна да си я върнете. — Главата му бързо се наведе и той притисна една целувка към устата ѝ, което изпрати горещи тръпки по цялото ѝ тяло. Дългите му пръсти обхванаха страните ѝ, когато я погледна въпросително: — Така по-добре ли е? Нека ви чуя да казвате нещо.

Тя не се сдържа и се засмя.

— Лека нощ — дойде благодарният ѝ шепот.

— Лека нощ — каза той със странна усмивка и я обърна с гръб към себе си. — Първо вие влезте.

Лилиан се съмняваше, че на земята има друг по-привлекателен мъж от Себастиан, лорд Сейнт Винсът, когато се стараше да бъде очарователен, както направи тази сутрин. Настоявайки да вземат и Дейзи на разходката, той посрещна трите Бауман във фойето с букет рози за Мерседес. Придружи ги навън до черната лакирана двуколка, кимна на коняря и екипажът потегли гладко по чакълестата алея.

Сейнт Винсът седна на седалката до Лилиан и се зае да разпитва трите жени за живота им в Ню Йорк. Беше минало много време, осъзна Лилиан, откакто тя и Дейзи бяха обсъждали родното си място с някого. Едва ли някой в лондонското общество даваше и пет пари за Ню Йорк, или пък какво се случва там. Но лорд Сейнт Винсът се оказа благодарен слушател, докато се нижеха история след история.

Те с готовност му разказаха за редицата от каменни постройки на Пето авеню и за зимния сезон в Сентрал парк, когато езерото на Петдесет и девета улица замръзва, и за седмичните карнавали, които се организираха, и как понякога отнемаше половин час, за да пресечеш

Бродуей авеню заради безкрайната върволица от омнибуси и конски каруци. А също и за сладоледения салон на Бродуей и Франклин, където се осмеляваха да сервираат на млади дами, които не бяха придружени от мъже.

Сейнт Винсът изглеждаше развеселен от описанията на прекомерностите на Манхатънвил; партито, на което веднъж бяха присъствали, когато балната зала била пълна с триста оранжерийни орхидеи и манията за диаманти, която започнала с откриването на нови мини в Южна Африка, в резултат на което всички от възрастни до най-малки били покрити с бляскави скъпоценни камъни. И, разбира се, за простата заповед, давана на всеки декоратор: „Повече“. Повече златни украси, повече джунджурии, повече боя и декоративни тъкани, докато всяка стая се напълни от пода до тавана.

В началото Лилиан чувстваше по-скоро носталгия, когато говореше за яркия живот, който някога бе водила. Но докато двуколката минаваше покрай акри златни нивя, готови за жътва, и тъмни гори, изпълнени с див живот, тя осъзна нещо изненадващо. Онова в действителност беше празно съществуване, с безкрайно преследване на мода и развлечения. А лондонското общество изглеждаше малко по-добро. Никога не се бе замисляла, че място като Хемпшир ще ѝ хареса, но... човек може да живее истински тук, помисли си тя с копнеж и тъга. Живот, който би могла да живее пълноценно, вместо да трябва винаги да се пита за непознатото бъдеще.

Не съзнавайки, че е млъкнала, тя се взираше разсеяно в отминаващия пейзаж, когато шепотът на Сейнт Винсът я върна в настоящето.

— Пак ли изгубихте способността си за говорене?

Тя погледна светлите му, усмихващи се очи, и кимна.

— Знам едно отлично лекарство — каза ѝ той и тя се засмя смутено.

* * *

Отпочинала и в добро настроение след разходката с лорд Сейнт Винсът, Лилиан слушаше с половин ухо бръцоловенето на майка си

за това каква добра партия е виконтът, когато влязоха в стаята ѝ.

— Ще трябва да научим повече за него, разбира се; ще трябва да погледна бележките в доклада за нашите благородници, да видя дали няма нещо, което съм забравила. Ако паметта не ме лъже, обаче, той е притежател на скромно състояние, а обноските и потеклото му са доста добре...

— На твое място не бих била толкова ентузиасирана от идеята да имам лорд Сейнт Винсът за зет — каза Лилиан на Мерседес. — Той е несериозен с жените, майко. Подозирам, че идеята за брак не го привлича изобщо.

— Досега — възрази Мерседес и се намръщи, което придаде лисичи вид на физиономията ѝ. — Но все някога ще се ожени.

— Дали? — Лилиан не беше убедена. — Ако е така, съмнявам се, че ще се придържа към конвенционалните възгледи за брака. Верността, на първо място.

Мерседес отиде до близкия прозорец и погледна навън с измъчено изражение. Деликатните ѝ, почти мършави пръсти, дръпнаха тежките копринени пискюли на завесите.

— Всички съпрузи са неверни по един или друг начин.

Лилиан и Дейзи се спогледаха с вдигнати вежди.

— Татко не е — отвърна бързо Лилиан.

Мерседес отвърна със смях, който прозвуча като пропукване на сухи листа под краката.

— Не е ли, скъпа? Може би ми е останал верен физически... човек никога не може да е сигурен в тези неща. Но работата му се оказва по-ревнива и взискателна метреса, отколкото може да е една съперница от плът и кръв. Всичките му мечти са инвестирани в онези сгради, служители и закони, които го поглъщат до степен да изключи всичко друго. Ако се състезавах със смъртна жена, можех да го преживея лесно, знаейки, че страстта умира, и че красотата не трае вечно. Но неговата компания никога няма да умре или да се разболее — тя ще надживее всички ни. Ако съпругът ти проявява интерес и внимание към теб и година, това ще е повече, отколкото аз някога съм имала.

Лилиан винаги бе знаела състоянието на нещата между родителите си — тяхната липса на интерес един към друг едва ли можеше да е по-явна. Но това бе първият път, когато Мерседес го

изричаше с думи, и горчивината в тона ѝ накара Лилиан да примигне от жал.

— Аз няма да се омъжа за такъв мъж — каза тя.

— Илюзиите не са за момиче на твоите години. Когато бях на двайсет и четири, бях родила вече две деца. Време ти е да се омъжиш. И независимо от това кой е съпругът ти и каква репутация има, не трябва да го молиш да дава обещания, които може да наруши.

— Тогава да приема, че той може да се държи както си иска и да се отнася към мен както намери за добре, само защото е благородник? — сопна се Лилиан.

— Точно така — каза мрачно Мерседес. — След инвестицията, която баща ти направи... дрехите, хотелските сметки и всички останали разходи... ти нямаш избор, и двете нямате, освен да се омъжите за аристократ. Нещо повече, аз няма да се върна в Ню Йорк провалена и да стана за смях, защото дъщерите ми не са успели да се омъжат за благородници. — Тя се дръпна рязко от прозореца и излезе от стаята, прекалено заета със собствените си гневни мисли, за да се сети да заключи вратата.

Дейзи заговори първа.

— Означава ли това, че тя иска да се омъжиш за лорд Сейнт Винсът?

Лилиан се засмя безрадостно.

— Не я е грижа дали ще се омъжа за потенциален похотлив убиец, стига само да е със синя кръв.

Дейзи въздъхна и отиде при нея, като се обърна с гръб.

— Помогни ми с роклята и корсета, става ли?

— Какво ще правиш?

— Ще съблека тези проклети неща и ще почета роман, а след това ще подремна.

— Искаш да спиш? — вдигна вежди Лилиан; сестра ѝ никога досега не бе проявявала желание за сън посред бял ден.

— Да. — Друсането в каретата ми причини главоболие, а след това мама довърши работата с всичките тези приказки за брак с аристократ. — Крехките рамене на Дейзи бяха сковани в корсета на роклята ѝ. — Изглежда се разбираш доста добре с лорд Сейнт Винсът. Какво наистина мислиш за него?

Лилиан внимателно издърпа поредицата от малки гайки за облечените в цвят слонова кост копчета.

— Забавен е — каза тя. — И привлекателен. Изкушавах се от мисълта да го отхвърля като празноглав негодник... но понякога виждам следи на нещо под повърхността... — Тя спря, затруднявайки се да облече мисълта си в думи.

— Да, разбирам. — Гласът на Дейзи беше заглушен, когато тя се наведе да издърпа надолу по бедрата си деликатния муселин. — А на мен не ми харесва.

— Не ти ли харесва? — попита изненадана Лилиан. — Но ти се държа много дружелюбно с него сутринта.

— Човек не може да не е дружелюбен с него — призна Дейзи. — Той притежава това качество, за което говорят хипнотизаторите. Животински магнетизъм, така го наричат. Вродена сила, с която привлича хората към себе си.

Лилиан се усмихна и поклати глава.

— Четеш прекалено много списания скъпа.

— Ами, лорд Сейнт Винсът, независимо от неговия магнетизъм, изглежда е от хората, мотивирани изцяло от собствения си интерес, и заради това не му вярвам. — Като провеси съблечената рокля на един стол, Дейзи дръпна решително корсета си и въздъхна с облекчение, когато освободи от него изящното си тяло. Ако имаше момиче, което да не се нуждаеше от корсет, това бе Дейзи. Но просто не беше подходящо за една дама да излиза без такъв. Дейзи нетърпеливо го пусна на пода, взе една книга от нощното шкафче и се качи на матрака. — Имам списания, ако искаш ти също почети.

— Не, благодаря. Прекалено съм неспокойна, за да чета, а със сигурност не бих могла да спя. — Лилиан хвърли несигурен поглед към откренатата врата. — Съмнявам се, че майка ще забележи, ако се измъкна за разходка в градината. Тя ще се рови в докладите за благородници поне още два часа.

Отговор от Дейзи не дойде, тя беше потънала вече в романа. Като се усмихна на съсредоточеното лице на сестра си, Лилиан тихо напусна стаята и тръгна към слугинския вход в дъното на коридора.

Вече навън, тя пое по една пътека, успоредна на безукорно подстригания жив плет, по която не беше минавала друг път. Градините на имението с тяхното подчертано внимание към структура

и форма сигурно изглеждаха красиви през зимата, помисли си тя. След един лек сняг живите плетове, топиарите и статуите навярно бяха като покрити с глазура на коледна торта, докато обезлистените букви дървета грижливо поддържаха леда и снега в клоните си. Сега, обаче, зимата изглеждаше на години разстояние от тази червено-кафява септемврийска градина.

Тя отмина една масивна оранжерия, през която човек можеше да види корита с разсад на салати и контейнери с екзотични зеленчуци. Двама мъже разговаряха пред вратата, единият от тях беше приклепнал пред редица дървени корита, пълни с грудки на гулии. Лилиан разпозна в единия от по-възрастните мъже главния градинар. Напредвайки по пътеката покрай оранжерията, нямаше как да не забележи, че мъжът на земята, облечен в груби панталони и проста бяла риза без жилетка, има изключително атлетична форма, позата му караше дрехите му да се опъват отзад по най-отвлечащ вниманието начин. Той беше взел една от грудките и я оглеждаше критично, когато осъзна, че някой се приближава към него.

Мъжът стана и се обърна към нея. *Уестклиф*, помисли си Лилиан и вътрешностите ѝ се сплетоха на възел от вълнение. Той следеше всичко в имението си със същата педантична грижа. Дори на най-обикновената гулия не ѝ се позволяваше да живее в удобна посредственост.

Тази версия на Уестклиф тя предпочиташе пред всички други — рядко виждана версия, в която той бе разрошен, отпуснат и очарователен в тъмната си мъжественост. Разкопчаната яка на ризата му разкриваше горния край на къдрави косъмчета. Панталоните му висяха хлабаво на жилавия кръст, поддържани от тиранти, които очертаваха твърдата линия на раменете му. Ако лорд Сейнт Винсът притежаваше животински магнетизъм, Уестклиф не бе нищо по-малко от магнит, който притежаваше такава сила на привличане, че тя усети цялото ѝ тяло да изтръпва от нея. Искаше ѝ се да отиде при него в същата тази секунда, да му позволи да я сложи на земята с груби, чувствени целувки и нетърпеливи ласки. Вместо това, обаче, Лилиан кимна бързо с брадичка на поздрава му и ускори крачка по пътеката.

За нейно облекчение той не направи опит да я последва и пулсът ѝ скоро се успокои до обичайния си ритъм. Като се оглеждаше наоколо, тя стигна до стена, почти изцяло скрита от висок жив плет и

водопад от бръшлян. Изглежда тази секция от градината бе напълно оградена от крепостни стени. Изпълнена с любопитство, Лилиан продължи покрай живия плет, но не можа да открие вход към частния вътрешния двор.

— Трябва да има врата — промърмори тя гласно. Отдръпна се назад и се взря в стената пред нея, опитвайки се да намери проход в сред бръшляна. Нищо. Пробва пак, отиде до стената и заопипва, прокарвайки ръце по закритата от листа част.

В този момент зад нея се чу сподавен кикот и тя се обърна бързо.

Уестклиф все пак бе решил да я последва. Като небрежна отстъпка към облеклото си, той бе добавил тъмна жилетка, но ризата му още бе разкопчана около шията, а прашните му панталони бяха виждали и подобри времена. Той тръгна към нея с небрежна походка и лека усмивка на устните.

— Трябваше да се досетя, че ще се опитате да намерите път към скритата градина.

Лилиан усещаше неестествено остро тихото чуруликане на птиците и мекия шепот на бриза през бръшляна. Заковал поглед в нея, Уестклиф се приближаваше... още малко, още малко, докато телата им почти се докоснаха. Ароматът му стигна до ноздрите ѝ, възхитителната смесица от затоплена от слънцето мъжка кожа и необикновената суха сладост, която толкова ѝ харесваше. Той бавно обви ръка около нея и дъхът ѝ спря в гърлото, когато тя се сви в шумолящия бръшлян. В този миг до слуха ѝ достигна металическо изщракване на ключалка.

— Малко по-наляво и щяхте да я откриете — каза той меко.

Тя се обърна неவிждащо в сгвката на ръката му и го видя как избутва назад бръшляна и отваря вратата.

— Хайде — побутна я Уестклиф с ръка на кръста ѝ, след което я последва в градината.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От устните ѝ се откъсна неопределено възклицание, когато съзря правоъгълна ливада, заобиколена от всички страни от пеперудена градина. Покрай всяка стена имаше широк цветен бордюр, изобилие от диви цветя, покрити от нежни, пърхащи крила. Единствената мебел в градината беше кръгла пейка в центъра, от която можеше да се наблюдава всяка част от градината. Нежният аромат на нагрети от слънцето цветя стигна до ноздрите ѝ, замайвайки я със сладостта си.

— Това е Дворът на пеперудите — каза Уестклиф, като затвори вратата. Гласът му прозвуча като кадифена милувка за ушите ѝ. — Цветята са били засадени най-вероятно, за да ги привличат.

Лилиан се усмихна замечтано, докато гледаше малките, нетърпеливи телца да кръжат над хелиотропа и невена.

— Как се казват тези? Оранжевата и черната.

Уестклиф се приближи и застана до нея.

— Нарисуваните дами.

— Как се наричат група пеперуди? Рояк?

— Да, обикновено. Но аз предпочитам по-нова вариация — калейдоскоп от пеперуди.

— Калейдоскоп... това са някакви оптични инструменти, нали? Чувала съм за тях, но никога не съм имала шанса да видя.

— Имам калейдоскоп в библиотеката. Ако искате, ще ви го покажа по-късно.

Слънчевата светлина блестеше в черната му коса и придаваше бронзово сияние на кожата му. Погледът на Лилиан се насочи към силната линия на шията му и тя внезапно осъзна силата на това тяло, съдържаната мускулна мощ, която я бе очаровала още първия път, когато го видя. Какво ли е чувството да бъде обгърната от тази сила?

— Колко хубаво мирише лавандулата — опита се тя да отвлече мислите си от опасната посока, която бяха взели. — Някой ден искам да отида в Прованс, да се разходя по някоя от лавандуловите пътеки

през лятото. Казват, че края на насажденията не се вижда и полето прилича на син океан. Представяте ли си колко е красиво?

Уестклиф поклати леко глава, вперил очи в нея.

Тя отиде до един стрък лавандула и докосна малките синьо-виолетови цветчета, след което допря пръсти до шията си.

— Етеричното масло се екстрахира като прокарават пара през растенията и извличат течността. Нужни са петстотин паунда лавандулов цвят, за да се произведат само няколко ценни унции масло.

— Изглеждате доста запозната с темата.

Устните на Лилиан се изкривиха.

— Проявявам силен интерес към ароматите. Всъщност, бих могла да помагам много на баща си в компанията му, ако ми бъде позволено. Но съм жена и затова единствената ми цел е да се омъжа сполучливо. — Тя отиде до края на излъчващата нежен мирис леха с диви цветя.

Уестклиф я последва, застава точно зад нея.

— Което ме подсеща, че е нужно да обсъдим един въпрос.

— О?

— Напоследък сте често със Сейнт Винсът.

— Да, така е.

— Той не е подходяща компания за вас.

— Приятел ви е, нали?

— Да... поради което знам на какво е способен.

— Предупреждавате ме да стоя далеч от него?

— Което ще бъде за вас подтик да направите тъкмо обратното... не. Само настоятелно ви съветвам да не бъдете наивна.

— Мога да се справя със Сейнт Винсът.

— Сигурен съм, че го вярвате. — В тона му прозвуча нотка на раздражение. — Очевидно е, че нямате нито опита, нито зрелостта да се защитите срещу неговите домогвания.

— Досега вие сте единственият, срещу когото трябваше да се защитавам — сопна се Лилиан, като се обърна към него. Установи със задоволство, че ударът е попаднал право в целта, карайки страните му леко да порозовеят.

— Ако Сейнт Винсът още не се е възползвал от вас — отвърна той с опасна благост, — то е само защото чака сгодния момент. И

въпреки напмпаното ви мнение за собствените ви способности — или може би тъкмо заради това — вие сте лесна мишена за съблазняване.

— Напмпано? — изсумтя Лилиан обидено. — Ще ви покажа, че съм достатъчно опитна, за да бъда хваната, без да се усетя, от който и да е мъж, включително Сейнт Винсът. — За нейно раздражение Уестклиф сякаш призна, че е прекалил, и тъмните му очи заблестяха.

— Значи съм сбъркал, тогава. От начина, по който се целувате, предположих... — Той умишлено не довърши изречението, пускайки стръв, на която тя беше безсилна да устои.

— Какво имате предвид под „начина, по който се целувам“? Да не би да намеквате, че има нещо погрешно? Нещо, което не ви харесва? Нещо, което не би трябвало да...

— Не... — Пръстите му докоснаха устата ѝ, карайки я да замлъкне. — Целувките ви бяха много... — Той се поколеба, сякаш правилната дума му убягваше, а после вниманието му се фокусира върху плюшената повърхност на устните ѝ. — Сладки — прошепна той след известно време и пръстите му се плъзнаха под брадичката ѝ. При това леко докосване трябва да бе усетил силното напрегане на шийните ѝ мускули. — Но отговорът ви не бе това, което бих очаквал от една опитна жена.

Палецът му разтърка долната ѝ устна, отделяйки я от горната. Лилиан се изпълни с войнственост като спящо коте, което току-що е било събудено с гъделичкащо перо. Тя се стегна, когато почувства ръката му зад гърба си.

— Какво... какво повече се предполагаше, че трябва да направя? Какво може да сте очаквали, което аз не съм... — Тя спря и си пое рязко дъх, когато пръстите му последваха извивката на челюстта ѝ и обхванаха лицето ѝ от двете страни.

— Да ви покажа ли?

Тя по рефлекс го блъсна в гърдите, за да се освободи от хватката му. Но със същия успех можеше да се опита да премести каменна стена.

— Уестклиф...

— Вие несъмнено се нуждаете от възпитател. — Топлият му дъх докосна устните ѝ, докато говореше. — Не мърдайте.

Осъзнала, че ѝ се подиграва, Лилиан натисна по-силно и в същия миг ръцете ѝ се оказаха извити зад гърба с изненадваща лекота. Тя

заекна възмутено, когато устата му покри нейната и бе мигновено парализирана от изблик на силно чувство, което прониза всички мускули на тялото ѝ, докато бе накарана да спре като детска дървена кукла на конци.

Сгушена в прегръдката му, притисната срещу твърдата повърхност на неговите гърди, тя усети как дъхът ѝ излиза на дълбоки и неравни тласъци. Миглите ѝ се сведоха, слънчевата светлина проникваше под крехката преграда на клепачите. Езикът му направи опит да проникне, разтапяща интимност, която изпрати тръпки по кожата ѝ. Усетил движението, той започна да я утешава с дълги милувки по гърба, докато устата му си играеше с нейната. Лилиан се дръпна рязко назад, но той обхвана тила ѝ.

— Не — прошепна. — Не се дърпайте. Отворете се за мен. Отворете... — Устата му беше отново върху нейната, убеждаваща и твърда. Разбирайки постепенно какво иска от нея, тя позволи на езика си да докосне неговия.

Почувства силата на реакцията му, неотложната нужда, която го заливаше, въпреки че остана внимателен, докато я изследваше с целувки. Не можа да се сдържи да ме го докосне, едната ѝ ръка запърха срещу стегнатите мускули на гърба му, другата се вдигна към шията му. Загорялата му от слънцето кожа беше гладка и топла като току-що изгладен сатен. Тя провери ускорения пулс и ямичката между ключиците, след това спусна пръсти към тъмните косъмчета в отвора на ризата му.

Уестклиф вдигна топлите си ръце към лицето ѝ, обхвана страните ѝ, когато се съсредоточи върху устата, вземайки я с алчни, ограбващи душата целувки, докато тя не можеше повече да издържа. Когато коленете ѝ омекнаха, усети как ръцете му обхващат тялото ѝ отново. Той свлече слабото ѝ тяло върху килима от трева под тях. Легнал наполовина през нея, кракът му се подпря в събраната купчина на полата ѝ и той подпърна твърдата си ръка под тила ѝ. Устата му потърси нейната и този път тя не се отвърна засрамено от неспокойното му търсене, а я отвори напълно за него. Светът отвъд скритата градина изчезна за нея. Съществуваше единствено това място, това ъгълче от рая, слънчево и тихо, ослепително с неземните си цветове. Смесените аромати на лавандула и топла мъжка кожа бяха навсякъде около нея... прекалено възхитителни... прекалено

завладяващи... Тя лениво обгърна шията му, след това ръцете ѝ се плъзнаха в гъстите къдрици на косата му.

В този момент усети серия от подръпвания по роклята си отпред, но остана да лежи неподвижна под умелите движения на ръцете му, изтръпнала от болка за докосванията му. Той се наведе над нея, разкопча корсета ѝ и я освободи от непоносимия затвор от дантели и банели. Лилиан не можеше да диша нито достатъчно дълбоко, нито достатъчно бързо, дробовете ѝ се бореха в отчаяна нужда за кислород. Сгърчи се, опитвайки се да се освободи от ограниченията на дрехите, но той я успокои с тих шепот, когато разтвори краищата на корсета ѝ и дръпна тънката панделка на долната ѝ риза.

Бледите извивки на гърдите ѝ се разкриха за слънцето и за тъмния бадемов поглед на мъжа, който я държеше. Той гледаше плиткото ѝ дишане, розовите пъпки на зърната ѝ. Устата му мина леко по кожата ѝ, спусна се по стегнатото хълмче на гърдата и се отвори за деликатното връхче.

От гърлото ѝ се откъсна звук на удоволствие, докато лежеше под него. Върхът на езика му обхождаше в кръг зърното, провокирайки го до непоносима чувствителност. Ръцете ѝ се впиха в мускулите му. Страстта тлееше и се разгаряше все по-силно, докато тя се задъхваше и се опитваше да се отскубне от него.

Дишането ѝ напомняше накъсани хлипове, когато я целуна отново по устата. Тялото ѝ, изпълнено с непознато пулсиране и ритми, сякаш вече не бе нейното.

— Уестклиф... — Устата ѝ несигурно премина по наболата брада по страните му, по ръба на челюстта, и се върна отново върху меките устни. Когато целувката свърши, тя извърна лице настрани и попита задъхано: — Какво искате?

— Не ме питайте за това. — Устните му се приближиха до ухото ѝ и езикът му погали малката вдлъбнатина под нежната заобленост. — Отговорът... — Чувайки, че дишането ѝ се е ускорило, той се спря до ухото ѝ, обходи ръбчето с езика си и гризна гънката. — Отговорът е опасен — успя да произнесе накрая.

Тя обви ръце около шията му и накара устата му да се върне върху нейната в неприкрита целувка.

— Лилиан — каза той несигурно, — кажете ми да не ви докосвам. Кажете ми да престана. Кажете ми...

Тя го целуна отново, алчно поглъщайки топлината и аромата на устата му. Пламъкът между тях лумна с нова сила и целувките му станаха по-твърди, по-агресивни, докато изблик на агонизираща нужда не напрани крайниците ѝ тежки и безсилни. Тя усети как полата и се повдига нагоре, топлината на слънцето проникваше през тънкия лен на долните гащи. Тежестта на ръката му се спусна до коляното ѝ, дланта покри заоблената капачка. След миг ръката му се премести нагоре. Той не и даде възможност да протестира, устата му превзе нейната с нетърпеливи целувки, докато пръстите му минаваха по гладката линия на крака ѝ.

Тя трепна, когато той стигна до подпухналата, нежна плът между бедрата ѝ, очертавайки я през тънкия плат. По крайниците, по гърдите и лицето ѝ плъзна червенина, а петите ѝ се забиха в пръстта, когато се издигна в безпомощна дъга срещу ръката му. Той я галеше успокояващо. Мисълта за това как може да усети до кожата си тези силни, леко груби пръсти, я накара да простене от желание. След мъчение, което сякаш продължи цяла вечност, той провря пръсти под дантеления отвор на бельото ѝ. От устните ѝ се откъсна възбуден стон, когато усети как дългите му пръсти преминават през копринените тъмни къдрици. Галеше я с деликатна ленивост, сякаш си играеше с венчелистчетата на полуотворена роза. Показалецът му докосна малкото връхче, което пламна от възбуда и всички рационални мисли изчезнаха. Намери мястото, където бе съсредоточено цялото ѝ удоволствие, и започна да я гали ритмично, като обикаляше деликатно, карайки я да се извива от отчаяние.

Желаеше го, независимо от последствията. Искаше да бъде негова, и дори болката, която щеше да дойде с това. Но с внезапна бруталност тежестта на тялото му се вдигна от нея и Лилиан бе оставена объркана и дезориентирана върху тревата.

— Милорд? — попита тя задъхано, опитвайки се да се изправи до седнало положение сред разбърканите си дрехи.

Той седеше наблизко, прегърнал коленете си. С някакво мъчително чувство, близко до отчаяние, тя видя, че той отново се владее напълно, докато тя продължаваше да трепери от глава до пети.

Гласът му беше студен и равен.

— Вие доказайте правотата ми, Лилиан. Щом мъж, когото дори не харесвате, може да ви докара до това състояние, колко ли по-лесно

би било тогава за Сейнт Винсът?

Тя се взираше с разширени очи в него, сякаш я беше ударил през лицето.

Преходът от топло желание до това да се почувстваш върховна глупачка, не беше приятен.

Опустошителната интимност между тях не беше нищо, освен урок, който да демонстрира нейната неопитност. Беше използвал тази възможност, за да я сложи на мястото ѝ. Явно не бе достатъчно добра нито за брак, нито за креват. Искаше ѝ се да умре. Унижена, тя се изправи, притиснала разкопчаната си рокля, и го изгледа с омраза.

— Това тепърва ще се види. Ще се наложи да ви сравня двамата. И тогава, ако ме помолите учтиво, ще ви кажа дали той...

Уестклиф се хвърли към нея с изненадваща бързина, като я събори на тревата и затисна главата ѝ между ръцете си.

— Стойте далеч от него — дойде предупреждението му. — Той не може да ви има.

— Защо не? — поиска да знае Лилиан, докато се опитваше да се измъкне. — И за него ли не съм достатъчно добра? С долен произход...

— Прекалено сте добра за него. И той ще е първият, който ще го признае.

— Харесвам го много повече, защото не покрива вашите високи стандарти!

— Лилиан... не мърдайте, по дяволите... Лилиан, погледнете ме!
— Уестклиф изчака, докато тя се укроти под него. — Не искам да ви виждам наранена.

— Хрумвало ли ви е, арогантен идиот такъв, че човекът, който ме наранява най-много, може да сте вие?

Сега бе негов ред да се свие като ударен. Той я гледаше безизразно, макар че тя почти чуваше как пъргавия му мозък прехвърля един подир друг възможните изводи от необмисленото ѝ изявление.

— Махнете се от мен! — каза сърдито Лилиан.

Той се надигна и пръстите му докоснаха краищата на корсета ѝ.

— Позволете да ви закопчая. Не можете да се върнете в къщата полуоблечена.

— Разбира се — изсмя се тя безпомощно, — трябва да спазваме благоприличие. — Затвори очи и усети как той оправя дрехите ѝ, как връзва долната ѝ риза и закопчава с опитни ръце корсета.

Когато най-после я пусна, тя скочи от земята като уплашена кошута и изтича към изхода на скритата градина. За свое безкрайно унижение, не можа да намери вратата, скрита от гъстия бръшлян. Затърси слепешком и си счупи два нокътя, докато се опитваше да открие бравата.

Уестклиф се появи зад нея, сложи ръце на кръста ѝ и осуети опитите ѝ да се освободи от него. Придърпа я към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Ядосана сте, защото започнах да ви любя, или защото не довърших?

Лилиан облиза пресъхналите си устни.

— Ядосана съм, лицемер такъв, защото дори не можете да измислите какво да правите с мен. — Тя подчерта коментара с рязко забиване на лакътя си в ребрата му.

Ударът явно нямаше ефект върху него. С подигравателна, показна любезност той я пусна и се пресегна да отвори вратата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като Лилиан избяга от Двора на пеперудите, Маркърс се опита да успокои страстта си. Почти бе изгубил самоконтрол с Лилиан, почти я бе обладал на земята като безмозъчен негодник. Само някакъв миниатюрен проблясък на разум, слаб като пламъче на свещ в буря, го бе възпрял да не я насили. Едно невинно момиче, дъщеря на един от гостите му... Боже мили, беше полудял.

Вървеше бавно из градината и се опитваше да анализира ситуация, в която никога не бе очаквал да попадне. Като си помисли, че само преди няколко месеца се беше подигравал на Саймън Хънт за прекомерната му страст към Анабел Пейтън. Не беше разбирал тази обсебия, никога досега не бе чувствал нейната смазваща сила. Той не виждаше как ще се освободи от нея. Волята му сякаш бе напълно отделена от разума.

Не можеше да се познае в реакциите си към Лилиан. Никой не го бе правил толкова чувствителен към всичко, толкова жив, сякаш самото й присъствие засилваше способността на сетивата му. Тя го очароваше. Караше го да се смее. Възбуждаше го. Само ако можеше да легне с нея и да намери облекчение за този безкраен копнеж. И все пак рационалната част от съзнанието му изтъкваше, че преценката на майка му за момичетата Бауман е вярна. „Може и да успеем да постигнем малко изкуствен блясък — беше казала графинята, — но моето влияние определено ще е по-скоро повърхностно. Нито едно от тези момичета не е достатъчно възприемчиво, за да се промени значително. Особено по-голямата. Човек може да направи лейди от нея толкова, колкото да превърне фалшиво злато в истинско. Тя е решена да не се променя“.

Странно, но точно това привличаше Маркърс към нея. Нейната първична жизненост, безкомпромисната й индивидуалност му действаше като зимен полъх в задушна стая. Но не беше почтено от негова страна, не беше честно да продължава да ухажва Лилиан, когато бе очевидно, че нищо не може да излезе от това. Независимо колко

щеше да е трудно, трябваше да я остави на мира, както го беше помолила.

Решението би трябвало да го успокои, но не стана така.

Замислен, той излезе от градината и тръгна към къщата, забелязвайки против желанието си, че изключителните гледки наоколо изглеждат мътни и сиви, сякаш ги гледаше през мръсно стъкло. Вътре атмосферата на къщата му се видя спарена и тъмна. Имаше чувството, че никога повече няма да може да изпита истинско удоволствие. Проклинайки се за сантименталните мисли, Маркърс се насочи към частния си кабинет, макар да бе крайно наложително да смени дрехите си. Той мина през отворената врата и видя Саймън Хънт, седнал на бюрото, да разгръща купчина юридически документи.

Хънт вдигна очи и се усмихна, след което понечи да стане от стола.

— Не — възпря го Маркърс с ръка. — Исках само да погледна сутрешните доставки.

— Изглеждаш в отвратително настроение — отбеляза Хънт, сядайки обратно. — Ако е заради договорите за леярната, току-що писах на нашия адвокат...

— Не е това. — Маркърс взе едно писмо, счупи печата и го погледна, установявайки, че е някаква покана.

Хънт го наблюдаваше замислено. След миг попита:

— Да не би разговорите с Томас Бауман да са зациклили?

Маркърс поклати глава.

— Той изглежда склонен да приеме предложението за франчайз, което му отправих. Не предвиждам никакви проблеми при сключването на договор.

— Тогава да не е нещо, свързано с мис Бауман?

— Защо питаш? — попита предпазливо Уестклиф.

Хънт отговори със сардоничен поглед, сякаш отговорът бе прекалено очевиден, за да се нуждае от обяснение.

Маркърс бавно се отпусна в стола от другата страна на бюрото. Хънт изчака търпеливо и мълчанието му го окуражи. Макар приятелят му да бе винаги благонадежден камертон в бизнеса и социалните дела, Маркърс никога не бе обсъждал с него лични проблеми. Проблеми на останалите — да. Но собствените не.

— Не е логично за мен да я желая — каза той най-накрая, като фокусира погледа си върху единия от прозорците със стъклописи. — Това ще е истински фарс. Човек не би си представил по-неподходяща двойка.

— А-а. И както казваше преди: „бракът е прекалено важно нещо, за да се решава от непостоянни чувства“.

Маркърс го изгледа намръщено.

— Споменавал ли съм някога колко ми е неприятен навикът ти да ми навираш собствените ми думи в лицето?

Хънт се засмя.

— Защо? Защото не искаш да приемеш собствения си съвет? Изкушавам се да посоча, Уестклиф, че ако бях послушал твоите съвети по отношение на Анабел, това щеше да е най-голямата грешка в живота ми.

— По онова време тя не беше разумен избор — промърмори Маркърс. — Много по-късно стана ясно, че те заслужава.

— Но сега ще признаеш, че съм взел правилното решение.

— Да. Не виждам обаче каква връзка има това с моето положение.

— Искам да ти обърна внимание на това, че може би инстинктите ти би трябвало да играят някаква роля в решението ти за кого ще се ожениш.

Маркърс бе искрено засегнат от предложението. Той изгледа Саймън Хънт така, сякаш беше луд.

— Боже мили, човече, каква е ролята на интелекта, ако не да ни предпазва от глупостта да действваме по инстинкт?

— Ти разчиташ на инстинкта си през цялото време — укори го Хънт.

— Не и когато става дума за решения с последици за цял живот. И въпреки, че мис Бауман ме привлича, различията между нас накрая ще ни накарат и двамата да страдаме.

— Разбирам различията ви — каза Хънт тихо. Когато погледите им се срещнаха, нещо в очите му напомни на Маркърс, че Хънт бе син на месар, излязъл от средната класа и направил състояние от нищо. — Повярвай ми, разбирам предизвикателствата, с които ще се сблъска мис Бауман в подобна позиция. Но ако тя иска да ги приеме? Ако иска да се промени?

— Не може.

— Предварително си решил, че не може да се адаптира. Не трябва ли да ѝ се даде шанс да опита?

— По дяволите, Хънт, не е нужно да ми играеш ролята на адвокат на дявола.

— Искаш да се съгласявам безропотно? — подигравателно попита Хънт. — Може би ще трябва да си потърсиш някой съветник от собствената си класа.

— Това няма нищо общо с класата — сопна се Маркъс, възмутен от намека, че възраженията му срещу Лилиан са само от снобизъм.

— Не — съгласи се хладно Хънт, като стана от бюрото. — Това е празен спор. Мисля, че има друга причина, заради която си решил да не я преследваш. Нещо, което не ми признаваш и не признаваш може би и пред себе си. — Той отиде до вратата и спря, като изгледа Маркъс с пронизателен поглед. — Докато ти размишляваш, обаче, трябва да имаш предвид, че интересът на Сейнт Винсът към нея е повече от временна прищявка.

Твърдението веднага привлече вниманието на Маркъс.

— Глупости. Сейнт Винсът никога не е проявявал интерес към жена отвъд границите на леглото.

— Може и така да е, но наскоро бях информиран от надежден източник, че баща му разпродава всичко, което не е наследствено. Години безразборно харчене и глупави инвестиции са опразнили фамилната хазна — и на Сейнт Винсът скоро ще му бъде отнет полагаемия му се годишен пай. Той се нуждае от пари. А очевидното желание на Бауман за зет благородник едва ли му е убягнало. — Хънт си позволи точно премерена пауза, преди да добави: — Независимо дали мис Бауман е подходяща, или неподходяща за съпруга на благородник, тя може като нищо да се омъжи за Сейнт Винсът. И ако стане, той ще си получи накрая титлата, а тя ще стане херцогиня. За неин късмет Сейнт Винсът явно не се безпокои дали е подходяща за позицията.

Маркъс го изгледа разгневено.

— Ще говоря с Томас Бауман — изръмжа той. — След като му разкажа за миналото на Сейнт Винсът, той ще прекрати ухажването.

— Разбира се... ако си мислиш, че ще те послуша. Защото аз предполагам, че няма да го направи. Херцог за зет, дори и без едно

пени, не е лоша плячка за един фабрикант на сапун от Ню Йорк.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За всеки, който искаше да забележи, беше съвсем очевидно през последните две седмици от домашното парти в Стоуни крос парк, че лорд Уестклиф и мис Лилиан Бауман правят опити да избягват колкото е възможно компанията си. Беше също така очевидно, че лорд Сейнт Винсът ѝ партнира все по-често на танците, пикниците и водните партита, които оживяваха приятните есенни дни в Хемпшир.

Лилиан и Дейзи прекараха няколко сутрини в компанията на графиня Уестклиф, която ги поучаваше, инструктиреше и се опитваше да им внуши правилата на аристокрацията. Аристократите никога не проявяваха ентузиазъм, а по-скоро неангажиран интерес. Аристократите разчитаха на изтънчени модуляции на гласа, за да предадат смисъла. Аристократите биха казали „връзка“ или „родственик“, вместо „роднина“. Те също така предпочитаха фразата „бъди добър“, вместо „би ли“. Нещо повече, беше задължително една аристократка никога да не се изразява директно, а да намеква елегантно това, което има предвид.

Ако графинята предпочиташе изобщо едната сестра пред другата, то това определено беше Дейзи, която проявяваше далеч по-голяма възприемчивост към старомодния код на аристократично поведение. Лилиан, от друга страна, правеше малки усилия да скрие презрението си към съществуващите социални правила, които според нея бяха напълно безсмислени. Защо имаше значение дали някой ще плъзне бутилка портвайн през масата или просто ще я подаде, стига портвайнът да стигне до дестинацията си? Защо имаше толкова много забранени за обсъждане теми, независимо че други, които не представляваха интерес за нея, трябваше да бъдат предъвквани отново и отново? Защо бе по-добре да върви с бавна, вместо с енергична походка, и защо една лейди трябва да повтаря като папагал мнението на джентълмена, вместо да изрази своето собствено?

Тя намираще голямо облекчение в компанията на лорд Сейнт Винсът, който изглежда не даваше пет пари за нейните маниери или

за това какви думи използва. Той се забавляваше от нейната искреност и беше несъмнено непочтителен. Дори собственият му баща, херцогът на Кингсдъм, не беше пощаден от подигравките на Сейнт Винсът. Херцогът бил нямал представа как да сложи прах за миене на зъби на четката си, или да си закачи тирантите, тъй като тази работа винаги се правела от слугата му. На Лилиан ѝ се виждаше смешна идеята за подобно разглежено съществуване, което караше Сейнт Винсът да размишлява с престолен ужас за примитивния живот, който тя трябва да е водила в Америка — да живее в къща, идентифицирана с ужасен номер на вратата или да трябва сама да реши косата си и сама да си връзва обувките.

Сейнт Винсът беше най-забавният мъж, който Лилиан някога бе срещала. Под слоевете копринена изтънченост, обаче, имаше строгост и непробиваемост, каквито би могъл да притежава само много студен човек. Или може би изключително предпазлив. Във всеки случай, Лилиан усещаше интуитивно, че каквато и душа да се криеше в това елегантно създание, тя никога нямаше да разбере. Виконтът беше красив и загадъчен като сфинкс.

— Сейнт Винсът се нуждае от брак с богата жена — оповести един следобед Анабел, докато приятелките седяха под едно дърво и рисуваха с молив и водни бои.

— Според господин Хънт, бащата на лорд Сейнт Винсът, херцогът, скоро ще го лиши от ежегодния дял, тъй като почти не са останали пари. Боя се, че е останало малко, което Сейнт Винсът да наследи.

— Какво се случва, когато парите свършат? — попита Дейзи, докато моливът ѝ се движеше пъргаво по хартията, нахвърляйки пейзажа. — Сейнт Винсът ще продаде ли някои от имотите и земята си, когато стане херцог?

— Зависи — отвърна Анабел, взе едно листо и се загледа в деликатните жилки на кехлибарената му повърхност.

— Ако по-голямата част от имотите, които наследява, е наследническа, тогава не. Но няма опасност да стане бедняк — има много семейства, които ще го компенсират хубаво, ако се съгласи да се ожени за дъщерите им.

— Моето, например — каза сардонично Лилиан.

Анабел я изгледа внимателно, когато прошепна:

— Скъпа... лорд Сейнт Винсът споменавал ли ти е нещо за намеренията си?

— Нито думица.

— А опитвал ли се е някога да...

— Божичко, не.

— Тогава възнамерява да се ожени за теб — каза с разстройваща увереност Анабел. — Ако само си играеше, той щеше да се опита да те компрометира досега.

Мълчанието, което последва, беше нарушено от сухото шумолене на листата над главите им, и драскането на неуморния молив на Дейзи.

— К-какво ще правиш, ако лорд Сейнт Винсът ти предложи? — попита Еви, като погледна към Лилиан над ръба на дървената си кутия с водни бои, половината от която служеше като триножник, който тя крепеше върху скута си.

Без да мисли, Лилиан започна да скубе тревата под себе си. Внезапно осъзнала, че припряността ѝ напомня твърде много на Мерседес, която имаше нервиращия навик да дърпа и да къса неща, тя спря и изхвърли тревата.

— Ще приема, разбира се — каза тя. Другите три момичета я погледнаха с лека изненада. — Защо да не приема? — продължи оправдателно. — Давате ли си сметка колко херцози има? Според маминия доклад за аристократите в цяла Великобритания те са само двайсет и девет.

— Но лорд Сейнт Винсът е безсрамен фустогонец — каза Анабел. — Не мога да си представя, че като негова съпруга би толерирала такова поведение.

— Всички съпрузи са неверни по един или друг начин. — Лилиан се опита да звучи нехайно, но нещо в тона ѝ прозвуча предизвикателно и грубо.

Сините очи на Анабел се изпълниха със състрадание.

— Не го вярвам.

— Следващият сезон дори не е започнал — изтъкна Дейзи, — и сега, когато графинята ни обучава, ще имаме по-голям късмет от миналата година. Не е необходимо да се омъжваш за лорд Сейнт Винсът, ако не искаш — независимо какво казва майка.

— Искам да се омъжа за него. — Лилиан усети как устата ѝ се стяга в инатлива черта. — Всъщност, ще живея за мига, в който Сейнт Винсънт и аз бъдем поканени на вечеря като херцога и херцогинята на Кингстън... вечеря, давана от Уестклиф... и аз ще бъда ескортирана до балната зала преди него, тъй като титлата на моя съпруг е по-висока от неговата. Ще накарам Уестклиф да съжالياва. Ще го накарам да иска... — Тя млъкна рязко, осъзнавайки, че тонът ѝ е прекалено остър и издава прекалено много. След малко изправи гърба си и се загледа в някаква далечна точка в пейзажа; тялото ѝ трепна, когато усети малката ръка на Дейзи да ляга между плешките ѝ.

— Може би тогава няма да те интересува повече — прошепна Дейзи.

— Може би — съгласи се Лилиан глухо.

* * *

Следващия следобед завари къщата почти празна от гости, тъй като по-голямата част от джентълмените бяха отишли на местните конни надбягвания да залагат, да пият и да пушат на воля. Дамите бяха закарани с редица карети до селото, където щеше да се организира традиционен фестивал с гостуваща група от Лондон. Нетърпеливи да се поразсеят с някоя лека комедия и с музика, жените напуснаха имението вкупом. Колкото и Анабел, Еви и Дейзи да убеждаваха Лилиан да отиде с тях, тя отказваше. Остарелите номера на неколцина пътуващи артисти не можеха да я привлекат. Не искаше да се насилва да се смее. Искаше просто да се разхожда навън сама... да върви мили наред, докато се измори толкова, че да не може да мисли за нищо. Тя излезе в задната градина и се отправи по пътеката, която водеше към фонтана с русалката, стоящ като бижу в средата на поляната. Близкият жив плет бе покрит с глициния от единия до другия край. Лилиан седна на края на фонтана и се загледа в пенестата вода. Не осъзна, че някой приближава, докато не чу тих глас откъм пътеката.

— Какъв късмет, че ви открих на първото място, на което погледнах.

Тя вдигна очи и се усмихна, когато съзря лорд Сейнт Винсънт. Златисто-кехлибарената му коса сякаш беше попила слънчевата

светлина. Тенът му беше несъмнено англосаксонски, но драматичните линии на скулите, разположени почти като на тигър, и чувствената пълнота на широката му уста, му придаваха необикновено екзотичен вид.

— Няма ли да ходите на конните надбягвания? — попита Лилиан.

— След малко. Но исках първо да говоря с вас. — Сейнт Винсът погледна мястото до нея. — Може ли?

— Но ние сме сами — каза тя. — А вие досега винаги сте настоявали да сме с придружителка.

— Днес промених мнението си.

— О! — Усмивката ѝ беше леко несигурна. — В такъв случай, заповядайте, седнете. — Тя се изчерви, като се сети, че това е точно мястото, където беше видяла лейди Оливия и мистър Шоу да се прегръщат страстно. От блясъка в очите на Сейнт Винсът беше ясно, че той също си спомня.

— С идването на уикенда — каза той — домашното парти ще приключи... и тогава се прибираме в Лондон.

— Сигурно сте нетърпелив да се върнете към забавленията на градския живот — отбеляза Лилиан. — За женкар като вас поведението ви беше изненадващо кротко.

— Дори ние, разгулните женкари, се нуждаем понякога от ваканция. Постоянният разврат доскучава.

Лилиан се усмихна.

— Женкар или не, приятелството ви през последните дни ми беше много приятно, лорде. — Когато думите се изплъзнаха от устните ѝ, тя с изненада установи, че са верни.

— Значи гледате на мен като на приятел? — каза той меко. — Това е добре.

— Защо?

— Защото бих искал да продължавам да ви виждам.

Сърцето ѝ забърза. Въпреки, че коментарът не бе неочакван, тя все пак не беше подготвена.

— В Лондон ли?

— Където и да сте. Това приемливо ли е за вас?

— Ами, разбира се, това... аз... да.

Когато я погледна с тези очи на паднал ангел и се усмихна, Лилиан бе принудена да се съгласи с преценката на Дейзи за животинския му магнетизъм. Той изглеждаше като мъж, роден за грях... мъж, който можеше да направи греха да е толкова забавен, че човек да не се замисли изобщо за цената, която ще плати след това.

Сейнт Винсът се пресегна бавно към нея, пръстите му се плъзнаха от раменете към шията ѝ.

— Лилиан, любов моя. Ще помоля баща ви за разрешение да ви ухажвам.

Тя си пое неравно дъх срещу галещите му ръце.

— Аз не съм единствената свободна наследница, която можете да ухажвате.

Палците му погалиха хлътнатините на страните ѝ и тъмните му мигли се сведоха.

— Не — отвърна той честно. — Но сте най-интересната. Повечето жени не са, нали разбирате. Поне не и извън леглото. — Той се наведе още по-близо, докато горещият му шепот опари устните ѝ. — Смяя да кажа, че вие ще сте интересна и в леглото.

Е, това беше, помисли си замаяно Лилиан, дългоочакваният аванс... след което мислите ѝ се размътиха, когато устата му мина по нейната в нежна ласка. Целуна я, сякаш беше първият мъж, измислил целувката, с ленива опитност, която я съблазняваше малко по малко. Дори с ограничения си опит тя усещаше, че целувката беше по-скоро технична, отколкото емоционална, но шокираните ѝ сетива сякаш не се интересуваха, докато той изтръгваше безпомощен отговор от нея с всяко нежно движение на устата си. Изграждаше удоволствието ѝ пласт след пласт, без да бърза, докато тя се задъха срещу устните му и извърна глава настрана.

Пръстите му минаха по горещите ѝ бузи и той нежно притисна главата ѝ към рамото си.

— Не съм ухажвал никого досега — прошепна той. — Не и с благородни цели, във всеки случай.

— Справяте се доста добре за начинаещ.

Той се засмя и се отдръпна от нея, а погледът му премина по пламналото ѝ лице.

— Хубава сте. И очарователна.

И богата, добави тя наум. Но той свърши отлична работа, убеждавайки я, че не я желае само по финансови причини. Тя го оценяваше. С насилена усмивка се загледа в загадъчния, но очарователен мъж, който можеше да ѝ стане съпруг. Ваша светлост, помисли си тя. Така щеше да се обръща към нея Уестклиф, след като Сейнт Винсът получи титлата. Първо щеше да бъде лейди Сейнт Винсът, а след това херцогиня на Кингстън. Щеше да е по-високо в социално отношение от Уестклиф и никога нямаше да му позволи да го забрави. Наша светлост, повтори си тя, успокоявайки се от сричките. Ваша светлост...

След като Сейнт Винсът я остави, за да отиде на надбягванията, Лилиан се върна в къщата. Фактът, че бъдещето ѝ най-после започна да придобива форма, трябваше да ѝ донесе облекчение, но вместо това бе изпълнена с мрачна решителност. Влезе в къщата, която беше спокойна и тиха. След като през изминалите няколко седмици я бе виждала пълна с хора, беше странно да мине през пустото фоайе. Коридорите бяха тихи, тишината бе нарушавана само от някой слуга.

Спирайки пред библиотеката, тя надникна в голямата стая. По изключение нямаше никого. Тя пристъпи в стаята с нейния двуетажен таван и рафтовете, събрали повече от десет хиляди тома. Въздухът беше пълен с приятната миризма на веленова хартия и кожа. Малкото незаето от книги пространство беше изпълнено с рамкирани карти и гравюри. Хрумна ѝ да си намери книга, томче с поезия или някой лек роман. Но по кожените гръбчета бе трудно да прецени къде точно са романите.

Докато минаваше покрай рафтовете, Лилиан откри поредици исторически съчинения. Следваха атласите, подир тях математически текстове, които сигурно биха излекували и най-тежките случаи на безсъние. Тя стигна до една ниша с бюфет. Върху него стоеше голям сребърен поднос с колекция от изкусителни бутилки и декантери. Най-красивата бутилка, направена от стъкло, отлято във формата на листа, беше пълна до средата с безцветна течност. Вниманието ѝ бе привлечено от една круша вътре.

Като вдигна бутилката, Лилиан я разгледа внимателно и леко разклати течността, крушата се вдигна и се обърна при движението. Идеално узряла златна круша. Това трябва да беше някаква eau-de-vie, както французите я наричаха... „вода на живота“, безцветно бренди,

дестилирано от грозде, сливи или бъзов плод. И круши, както изглежда.

Лилиан се изкуши да опита интригуващата течност, но дамите никога не пиеха силни питиета. Особено сами в библиотеката. Ако някой я завареше, щеше да изглежда наистина много лошо. От друга страна... всички джентълмени бяха на конните надбягвания, жените се бяха изнесли в селото, а повечето слуги имаха почивен ден.

Тя погледна към вратата, а след това към възбуждащата напитка. Стенният часовник тиктакаше настойчиво в тишината. Внезапно гласът на лорд Сейнт Винсът прозвуча в главата ѝ: „Ще помоля баща ви за разрешение да ви ухажвам“.

— О, по дяволите — промърмори тя и се наведе да потърси чаша в някое от долните чекмеджета на бюфета.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Милорд.

При гласа на иконома Маркърс вдигна очи от бюрото си леко намръщен. През последните два часа беше работил над предложенията за промяна в един списък от предложения, които трябваше да бъдат представени пред Парламента по-късно през годината от един комитет, в който се бе съгласил да членува. Ако предложенията се приемеха, това щеше да доведе до съществено подобрене на къщите, улиците и дренирането на земята в Лондон и съседните райони.

— Да, Солтър — каза той рязко, раздразнен, че го прекъсват. Но старият семеен иконом знаеше добре, че не бива да го безпокои, освен ако няма основателна причина.

— Има проблем, милорд, за който — сигурен съм, — бихте искали да бъдете информирани.

— Какъв проблем?

— Свързан е с един от гостите, милорд.

— Е? — поиска да знае Маркърс, раздразнен от нерешителността на иконома. — Кой е той? И какво прави?

— Боя се, че това е „тя“, милорд. Един от слугите ме информира, че е видял мис Бауман в библиотеката и тя... не е била добре.

Маркърс се изправя толкова рязко, че столът едва не се преобърна.

— Коя мис Бауман?

— Не знам, милорд.

— Какво имаш предвид под „не е добре“? Има ли някой с нея?

— Не мисля, милорд.

— Наранена ли е? Болна ли е?

Солтър го погледна с леко измъчено изражение.

— Нито едното, нито другото, милорд. Просто... не е добре.

Решил да не губи време с други въпроси, Маркърс излезе от стаята, проклинайки тихо, и се насочи към библиотеката с едри крачки. Какво, по дяволите, можеше да се е случило на Лилиан или на сестра ѝ? Внезапно го обхвана безпокойство.

Докато бързаше по коридора, през съзнанието му преминаха какви ли не нелепи мисли. Колко празна изглеждаше къщата, когато нямаше в нея гости, с безкрайния си паркет и многобройните стаи. Внушителна, древна къща с безлична атмосфера на хотел. Къща като тази имаше нужда от щастливите викове на деца, които се носят по коридорите, от разхвърляни по пода играчки и скърцащи звуци на цигулка, идващи от музикалната стая. От петна по стените и пиене на чай с лепкави торти с мармалад, и обръчи за игра, търкалящи се по задната тераса.

Досега никога не беше гледал на идеята за брак другояче, освен като на необходимо задължение за продължаване на рода Марсдън. Но напоследък му бе хрумнало, че бъдещето му би могло да е много по-различно от миналото му. Можеше да постави ново начало — шанс да създаде семейство, за каквото никога преди не бе дръзвал да мечтае. Изненада се, когато осъзна колко много го иска — и не просто с коя да е жена. Не с жена, която бе срещал или за която бе чувал... а може би точно с пълната противоположност на това, което трябваше да желае.

Ръцете му се свиха в юмруци и той ускори крачка. Отне му сякаш цяла вечност, за да стигне до библиотеката. Когато прекрачи прага, сърцето му биеше бясно в гърдите... ритъм, който не се дължеше на нищо друго, освен на паника. Онова, което видя, го накара да спре по средата на стаята.

Лилиан стоеше пред един рафт с книги, заобиколена на пода от друга купчина. Тя издърпваше редките томове от местата им един по един, поглеждаше ги с озадачено мръщене и ги хвърляше небрежно зад себе си. Изглеждаше странно апатична, сякаш се движеше под вода. И косата ѝ се беше измъкнала от фуркетите. Нямаше вид на болна.

Всъщност, изглеждаше...

Осъзнала присъствието му, Лилиан погледна през рамото си с изкривена усмивка.

— А, вие ли сте... — каза тя завалено и вниманието ѝ се върна отново към рафтовете. — Не мога да намеря нищо. Всички книги са скучни до смърт...

Маркърс се приближи до нея, а тя продължи да бърби и да прехвърля книгите.

— Не тази... нито тази... о, не, не, не, тази даже не е на английски.

Паниката на Маркърс премина рязко в гняв, последван бързо от весело настроение. По дяволите. Ако бе искал допълнително доказателство, че Лилиан Бауман е крайно неподходяща за него, то стоеше пред него. Съпругата на един Марсдън не биваше никога да се промъква в библиотеката и да пие, докато станеше — както майка му би се изразила — „леко отвратена“. Вглеждайки се в сънливите й тъмни очи и зачервено лице, Маркърс коригира фразата. Лилиан не беше отвратена. Тя беше объркана и се олюляваше на несигурните си крака, с две думи беше потресаващо пияна.

Във въздуха полетяха още книги, едната едва не закачи ухото му.

— Може би мога да помогна — предложи любезно Маркърс, спирайки до нея. — Ако ми кажете какво търсите.

— Нещо романтично. Нещо с щастлив край. Краят винаги трябва да е щастлив, нали?

Маркърс се пресегна към косата й, палецът му се плъзна по лъскавата къдрица. Той никога не се беше смятал за човек, който обича докосванията, но беше невъзможно да се сдържи и да не я докосва, когато е близо до нея. Удоволствието, което получаваше от най-простия контакт с нея подпалваше всичките му нерви.

— Невинаги — отвърна той на въпроса й.

Лилиан се засмя бълбукащо.

— Колко английско. Колко много обичате да се измъчвате вие с тези ваши присвити... присвити... — Тя хвърли поглед към книгата в ръцете си, отвлечена за миг от лъскавата й корица, и довърши разсеяно: — Горни устни.

— Не обичаме да се измъчваме.

— Напротив, обичате. А най-накрая се измъквате, за да не би случайно да си позволите да се зарадвате на нещо.

Маркърс вече бе свикнал с уникалната смесица от страст и наслада, която тя винаги успяваше да възбуди у него.

— Няма нищо лошо в това човек да се наслаждава в уединение.

Лилиан свали книгата и се обърна към него. Рязкото движение я накара да се олюлее и тя се подпря на рафта, макар че той я задържа. Лекоскосените й очи блестяха като диаманти, пръснати върху кафяво кадифе.

— Това няма нищо общо с уединението — информира го тя. — Истината е, че вие не искате да бъдете щастлив, за... — хлъцна леко тя

— ... защото това ще подрони достойнството ви. Бедният Уестклиф...
— Тя го изгледа съчувствено.

В този момент достойнството беше последното нещо в ума му. Той подпря ръце на рафта от двете ѝ страни, заключвайки я в полукръг. Когато усети полъха на дъха ѝ, поклати глава и промърмори:

— Милата ми... какво сте пили?

— О-о... — Тя се провря под ръката му и се наклони към бюфета. — Ще ви покажа... чудесно, чудесно нещо... ето това. — И с триумфален жест дръпна една почти празна бутилка бренди от края на бюфета за гърлото. — Вижте какво е направил някой... сложил е круша вътре! Не е ли находчиво? — Като допря бутилката до лицето си, тя изгледа с присвити очи затворения плод. — В началото не ми хареса много. Но след известно време стана по-добре. — Предполагам, че... — ново хълцане — е придобит вкус.

— Изглежда сте успели да го придобиете — отбеляза Маркърс, следвайки я.

— Няма да кажете на никого, нали?

— Не — обеща той мрачно. — Но се боя, че независимо от това ще разберат. Освен ако не успеете да изтрезнеете през следващите два-три часа, преди да са се върнали. Лилиан, ангел мой... колко имаше в бутилката, когато започнахте?

Тя сложи пръста си на една трета от височината.

— Тук беше, когато започнах. Така мисля. Или може би тук. — Тя се намръщи тъжно. — А сега вътре остана само крушата. — Тя разклати бутилката и плодът се удари с плясък в дъното. — Искам да я изям.

— Тя не е предназначена за ядене. А само за аро... Лилиан, дайте ми проклетото нещо.

— Ще я изям. — Тя се дръпна от него и залитна, когато разлюля бутилката с нарастваща решителност. — Само ако можех да я извадя...

— Не можете. Невъзможно е.

— Невъзможно? — наклони тя подигравателно лице. — Имате слуги, които са в състояние да извадят мозъка от телешка глава, а не могат да извадят една малка круша от бутилка? Съмнявам се. Изпратете за някого... само подсвирнете и... о, забравих. Вие не можете да свирите с уста. — Тя се фокусира върху него, очите ѝ се присвиха, когато погледна към устата му. — Това е най-глупавото

нещо, което някога съм чувала. Всеки може да свири. Ще ви науча. Веднага. Свийте устни. Ето така. Свийте... виждате ли?

Маркъс я хвана за ръцете и тя се олюля пред него. Вперил очи в нейните възхитителни устни, той усети в сърцето му да нахлува мигновена топлина, която заливаше и отнасяше разядените бариери. Боже небесни, той се беше изморил да се бори с желанието си към нея.

Беше изтощително да се съпротивляваш срещу нещо толкова съкрушително. Като да се опитваш да не дишаш.

Лилиан се взря в него със сериозно изражение, очевидно объркана от отказа му да се подчини.

— Не, не, не така. Ето така. — Бутилката тупна на килима. Тя вдигна ръка към устата му и се опита да нагласи устните му с пръсти. — Подпрете езика си на ръба на долните зъби и... всичко зависи от езика, наистина. Ако езикът ви е подвижен, ще бъдете много, много добър... — Тя прекъсна временно, когато той покри устата ѝ с кратка, плякосваща целувка... — в свиренето с уста. Милорд, не мога да говоря, когато... — Той допря устата си отново до нейната, поглъщайки сладкия ѝ дъх на бренди.

Тя се подпря на него безсилна, пръстите ѝ се плъзнаха в косата му. Вълна от чувствена, неотложна нужда премина през него, когато целувката се задълбочи в напълно непреодолим импулс. Споменът за разговора им в тайната градина го бе преследвал дни наред... нежната ѝ кожа под ръцете му, изкусителната сила на краката ѝ. Искаше да я почувства обвита около него, ръцете ѝ да се впиват в гърба му, коленете ѝ да се стегнат около хълбоците му... копринената и влажна ласка на нейното тяло, когато влезе в нея.

Като отдръпна главата си назад, Лилиан го изгледа с учудени очи, устните ѝ бяха мокри и зачервени. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по твърдите очертания на скулите му. Той наведе глава, притискайки челюст към бледата ѝ длан.

— Лилиан, опитвах се да ви оставя на мира. Но не мога да го правя повече. През изминалите две седмици трябваше да се възпирам стотици пъти да не дойда при вас. Независимо колко често си повтарях, че сте най-неподходящата... — Той млъкна, когато тя присви очи внезапно и протегна шия да погледне към пода. — Независимо какво... Лилиан, слушате ли ме? Какво, по дяволите, търсите?

— Крушата. Изпуснах я и... о, ето я там. — Тя се откъсна от него и се подпря на колене и ръце, пъхайки се под стола. Накрая измъкна бутилката от бренди, седна на пода и я сложи в скута си.

— Лилиан, забравете проклетата круша.

— Как са я сложили вътре! — Тя пъкна пръст в гърлото на бутилката. — Не виждам как нещо толкова голямо може да влезе в толкова малка дупка.

Маркът затвори очи срещу импулса вбесяваща страст и гласът му пропука, когато отвърна:

— Те... те... пъкат я директно на дървото. Плодът расте... вътре... — Той отвори очи и видя пръстът ѝ да влиза по-навътре в гърлото на бутилката. — Расте... насили се той да продължи... — докато плодът узрее.

Лилиан изглеждаше впечатлена от информацията.

— Така ли? Това е най-изобретателното, най-изобретателното... круша в... о, не.

— Какво?

— Пръстът ми се заклеци.

Лилиан започна да се опитва да го измъкне от гърлото на бутилката.

— Не мога.

— Просто дръпнете.

— Боли. Пулсира.

— Дръпнете по-силно.

— Не мога! Трябва ми нещо, за да го направи по-хлъзгав. Имате ли наблизо някакъв лубрикант?

— Не.

— Съвсем нищо ли?

— Колкото и да ви се вижда чудно, досега никога не сме използвали лубриканти в библиотеката.

Лилиан се намръщи.

— Преди да започнете да критикувате, Уестклиф, бих искала да изтъкна, че аз със сигурност не съм първият човек, заклецил пръста си в бутилка. Това се случва непрекъснато на хората.

— Нима? Сигурно говорите за американците. Защото никога не съм виждал англичанин да направи подобно нещо. Дори и объркан.

— Аз не съм объркана, аз съм само... къде отивате?

— Стойте тук — промърмори той и напусна стаята. Когато излезе в коридора, видя една прислужница да отива до купчина с парцали и кофи за чистене. Жената замръзна, уплашена от намръщеното му лице. Маркърс се опита да си спомни името й. — Меги — отсечено произнесе той. — Меги си, нали?

— Да, милорд — отвърна тя покорно, свеждайки очи.

— Имаш ли някакъв сапун и лак в тази купчина?

— Да, сър. Икономката ми каза да лърсна столовете в стаята за билиард...

— От какво е направен? — прекърсна я той, докато се чудеше дали има някакви разяждащи съставки. Виждайки нарастващото й удивление, поясни: — Лакът, Меги.

Очите й се разшириха: господарят й проявяваше интерес към такова обикновено нещо.

— Пчелен восък — каза тя несигурно. — Лимонов сок и една-две капки олио.

— И това е всичко?

— Да, милорд.

— Добре. Дайте ми го.

Прислужницата бързо отиде до купчината, извади малко бурканче с жълтеникава смес и му го подаде.

— Милорд, ако желаете да изчистя нещо...

— Това е всичко, Меги. Благодаря.

Тя кимна любезно и остана да гледа след него, сякаш беше изгубил разсъдърка си.

Маркърс се върна в библиотеката и видя Лилиан да лежи по гръб върху килима. Първата му мисъл беше, че сигурно се е унесла, но когато приближи, я видя да държи дълъг цилиндър от дърво и да гледа с присвити очи през единия му край.

— Намерих го — възкликна тя триумфално. — Калейдоскопа. М-много е интересен. Но не чак толкова, колкото очаквах.

Той мълчаливо протегна ръка, взе инструмента от нея и й даде да погледне от другата страна.

Тя ахна от изумление.

— О, колко е хубаво... Как работи това нещо?

— Единият край е запълнен с парченца посребрено стъркло, разположени по определен начин, и когато... — Гласът му замря,

когато тя обърна калейдоскопа към него.

— Милорд — произнесе тя важно, докато го гледаше през цилиндъра, — вие имате три... триста очи. — Тя се разтrese от смях и изпусна калейдоскопа.

Маркърс се отпусна на колене до нея и каза кратко:

— Дайте ми ръката си. Не, не тази. Другата, с бутилката.

Тя остана да лежи по гръб, докато той намаза едно парче восък върху откритата част на пръста ѝ и започна да разтърква восъка. Затоплен от ръката му, ароматният восък започна да изпуска силен дърх на лимон и Лилиан вдиша с удоволствие.

— О, харесва ми.

— Можете ли да го измъркнете сега?

— Още не.

Маркърс продължи да разтърква мазния восък по пръста ѝ и гърлото на бутилката. Лилиан се отпусна, сякаш беше доволна да лежи неподвижно и да го гледа.

Той се наведе над нея, устоявайки на порива да скочи върху простряното ѝ тяло и да я зацелува безразсъдно.

— Имате ли нещо против да ми кажете защо сте пили крушово бренди по обяд?

— Защото не можах да отворя шерито.

Устните му се изкривиха.

— Искан да кажа защо изобщо сте пили?

— О! Ами, чувствах се малко... напрегната. И си помислих, че това може да ми помогне да се отпусна.

Маркърс разтърка ръката ѝ с нежни движения.

— И защо бяхте напрегната?

Лилиан извърна лице от него.

— Не искам да говоря за това.

— Хм.

Тя го погледна отново, беше с присвити очи.

— Какво имахте предвид с това „хм“?

— Нищо.

— Имаште нещо предвид. Това не беше обикновено „хм“. Беше неодобрително „хм“.

— Просто разсъждавах.

— Познайте — предизвика го тя. — Хайде, дайте ми едно предположение.

— Мисля, че е нещо, свързано със Сейнт Винсът. — От сянката, която премина по лицето ѝ, видя, че е уцелил. — Кажете ми какво се е случило.

— Знаете ли — произнесе тя сънено, игнорирайки въпроса му, — вие не сте и наполовина толкова красив, колкото лорд Сейнт Винсът.

— Каква изненада — каза той сухо.

— Но по някаква причина — продължи тя, — никога не съм искала да го целуна по начина, по който целувам вас. — Беше добре, че е затворила очите си, защото иначе щеше да види изражението му и може би нямаше да продължи. — Има нещо във вас, което ме кара да се чувствам ужасно порочна. Карате ме да искам да правя шокиращи неща. Може би защото сте толкова безупречен. Вратовръзката ви никога не е изкривена, а обувките са винаги лъснати. Ризата ви е толкова добре колосана. Понякога, когато ви погледна, ми се иска да скъсам всичките ви копчета. Или да хвърля панталоните ви в огъня. — Тя се засмя безпомощно. — Толкова често съм се питала... имате ли гъдел, лорде?

— Не — грубо отвърна Маркъс и сърцето му заби силно под колосаната риза. Остро желание обзе плътта му, тялото му жадуваше да плякоса стройната жена, просната пред него. Блокираното му чувство за чест възрази, че не е от мъжете, които биха се възползвали от една пияна жена, за да спят с нея. Тя беше безпомощна. Беше девствена. И той никога не би си позволил да се възползва от нея в това състояние...

— Получи се! — Лилиан вдигна победоносно ръка. — Пръстът ми се измъкна. — Устните ѝ се извиха в страстна усмивка. — Защо се мръщите? — Като се опитваше да се изправи, тя се подпря на раменете му. — Тази малка бръчка между веждите ви ме кара да искам да... — Гласът ѝ заглъхна, когато тя впери очи в челото му.

— Какво? — прошепна Маркъс и самоконтролът му напълно се изпари.

Все още подпирайки се на раменете му, Лилиан застана на колене.

— Да направя това. — Устните ѝ се притиснаха между двете му вежди.

Маркът затвори очи и простена отчаяно. Желаше я. Не само за да спи с нея — макар че в момента това бе най-доминиращата мисъл, — но също така и по други начини. Не можеше да го отрича цял живот, щеше да сравнява всяка друга жена с нея. Усмивката ѝ, острият ѝ език, характерът ѝ, заразителният ѝ смях, тялото и духът ѝ, всичко в нея го привличаше и възбуждаше. Тя беше независима, волева, упорита... качества, които повечето мъже не желаеха в съпругите си. Фактът, че той ги желаше, беше толкова неоспорим, колкото и неочакван.

Имаше само два начина да се справи със ситуацията. Можеше или да продължи да се опитва да я избягва, което до този момент беше грандиозен провал, или просто да се предаде. Да се предаде... знаейки, че тя никога няма да бъде спокойната, правилна съпруга, която винаги си бе представял, че ще има. Женейки се за нея, щеше да отхвърли съдба, предписана му още преди да бъде роден.

Никога нямаше да е напълно сигурен какво да очаква от Лилиан. Тя щеше да се държи по начини, които невинаги щеше да разбира, щеше да го захапва като полуопитомено животинче, когато се опиташе да я контролира. Тя беше създание със силни емоции и още по-силна воля. Те щяха да се карат. Тя никога нямаше да му позволи да се успокои, да се почувства прекалено удобно.

Мили боже, това ли наистина бе бъдещето, което искаше?

Да. Да. Да.

Свивайки се в меката извивка на бузата ѝ, Маркът усети горещия ѝ дъх на бренди по лицето си. Щеше да я обладае. Той плъзна двете си ръце около главата ѝ и нагласи устата ѝ срещу своята. Тя отвърна на целувката с не девичи ентусиазъм, толкова сладко и пламенно, че той почти се усмихна. Но усмивката се изгуби в сочните фрикции на устните им.

Харесваше му начина, по който му отвърещаше, наслаждавайки се на устата му със страст, равна на неговата. Той я отпусна на пода и изследва устата ѝ с дълбоки, чувствени милувки на езика. Полата ѝ се насъбра между тях, възпрепятствайки опитите им да се притиснат поплътно. Лилиан се изви като котка и успя да провери ръцете си под сакото му. Дватамата се търкулнаха бавно на пода, първо той беше отгоре, после тя, без да ги е грижа, стига телата им да са преплетени.

Тя беше слаба, но силна, крайниците ѝ се увиваха около него, ръцете ѝ нетърпеливо се движеха по гърба му. Маркърс никога не бе преживявал такава силна възбуда в живота си, всяка клетка в тялото му беше пропита с топлина. Трябваше да я има. Трябваше да я усеща, да я целува, да я гали, да всмуква всеки милиметър от нея.

Търкулнаха се отново и когато кракът на един стол се заби в гърба му, той за миг възвърна разума си. Осъзна, че се любят в една от най-често посещаваните стаи в къщата.

Това не трябваше да се случва. Като изруга, той вдигна Лилиан със себе. Меката ѝ уста потърси неговата, но той се възпротиви с несигурен смях.

— Лилиан... — Гласът му беше дрезгав. — Елате с мен.

— Къде? — попита тя немощно.

— Горе.

Той усети внезапното напрегане на гърба ѝ, когато тя разбра намеренията му. Брендито беше помело забраните, но не беше откраднало разсъдъка ѝ. Във всеки случай, не напълно.

Тя вдигна лекия си, горещ пръст до бузата му, вперила поглед в неговия.

— В леглото ви? — прошепна тя. Когато той кимна леко, тя се наведе напред и произнесе срещу устата му: — О, да...

Той потърси подпухналите ѝ от целувки устни със своите. Беше толкова сладка...

Дишането му стана накъсано и той я притисна по-силно към себе си. Двамата залитнаха и Маркърс подпря ръце на един близък рафт, за да запази равновесие. Не можеше да я целува по-дълбоко. Нуждаеше се от много повече. Искеше повече от кожата ѝ, аромата ѝ, бързия ѝ пулс под езика му, косата ѝ, увита около пръстите му. Нуждаеше се от гъвкавото ѝ и извито голо тяло под неговото, от драскащите ѝ нокти по гърба му, от тръпката ѝ във върховния миг, когато мускулите ѝ се стегнат около него. Искеше да я вземе бързо, бавно, грубо, нежно... по безброй начини, с неизмерима страст.

Някак си успя да вдигне глава и да каже пресипнало:

— Сложете ръце около врата ми.

Когато тя се подчини, той я вдигна и я понесе.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако това бе сън, помисли си Лилиан няколко минути по-късно, той се случваше с изумителна яснота. Сън, да... хвана се тя за идеята. Насън човек можеше да прави всичко, което иска. Там нямаше правила, нямаше задължения... само удоволствие. О, удоволствието... Маркъс съблича нея и себе си, докато дрехите им се смесят в купчина на пода, Маркъс я вдига на едно широко легло с меки като облаци възглавници, покрити с хлъзгави бели чаршафи. Това определено бе сън, защото хората правят любов само на тъмно, а следобедното слънце изпълваше стаята.

Маркъс беше до нея, наведен над нея, устата му си играеше с нейната в толкова мързеливи и дълги целувки, че тя не можеше да каже кога свършва едната и започва другата. Дългото му голо тяло се притискаше към нейното, стряскащо в своята сила, плътта му беше като стомана под нейните изследващи ръце. Твърдо, и все пак сатенено, и трескаво топло... тялото му беше едно откровение. Косъмчетата на гърдите му гъделичкаха голите ѝ гърди, когато се движеше над нея. Той предяви претенции към всеки инч от нея с бавни, еротично-поклоннически целувки и нежности.

Струваше ѝ се, че ароматът му... и нейният собствен, всъщност — се променят в топлината на желанието, придобивайки солен привкус, който обагряше всеки дъх с еротичен парфюм. Тя зарови лице в шията му, вдишвайки ненаситно. Маркъс... този Маркъс от съня не беше резервиран английски джентълмен, а нежен, дързък непознат, който я шокираше с интимностите, които изискваше. Обръщайки я по корем, той мина нежно със зъби по дължината на гръбнака ѝ, езикът му намираще места по гърба ѝ, които я караха да се вие от изненадващо удоволствие. Топлината на ръката му я погали по дупето. Когато усети пръста му да проучва тайния процеп между бедрата ѝ, тя издаде безпомощен звук и започна да се надига от матрака.

Маркъс я натисна надолу с тих шепот, раздели къдриците и вкара единия си пръст в нея, като галеше деликатната плът. Тя лежеше,

заровила пламналото си лице в снежнобелите чаршафи, стенойки от удоволствие. Той я яхна. Копринената тежест на члена му докосна вътрешността на краката ѝ, докато ръката му си играеше между бедрата ѝ; докосването беше леко. Прекалено леко. Тя искаше повече... искаше всичко. Сърцето ѝ препусна и тя стисна чаршафите във влажните си юмруци. Изпълни я странно напрежение, което я караше да се извива под силното му мускулесто тяло.

Задъханите ѝ викове сякаш му правеха удоволствие. Той я търкулна по гръб, очите му блестяха с тъмен огън.

— Лилиан — прошепна срещу треперещата ѝ уста, — ангел мой, моя любов... боли ли ви тук? — Пръстът му я погали отвътре. — Това сладко, празно местенце... искате ли да го запълня?

— Да — изхлипа тя и се изви, за да се притисне още към него. — Да... Маркърс, да...

— Веднага. — Той прокара езика си по стегнатото ѝ зърно. След това започна да се спуска по-надолу, по-надолу, още по-надолу, докато...

Дъхът ѝ секна от изумление, когато ръцете му разтворите бедрата ѝ и влажната хладина на езика му нахлу между тях. Не е възможно, не е възможно, мислеше си тя замаяно, дори когато езикът му проникна още по-навътре в нея, карайки я да вика. Той не спираше.

Съсредоточи се върху малкото връхче, намирайки ритъм, който изпрати див огън през цялото ѝ тяло, след това спря, за да опита сложните гънки, докато тя стенеше под езика му.

— Маркърс — чуваше се да шепне на пресекулки отново и отново, сякаш името му беше еротично заклинание. — Маркърс... — Треперещите ѝ ръце се спуснаха до главата му, когато се опита да го вдигне по-нагоре, да избута устата му там, където се нуждаеше от нея. Ако можеше да намери думите, щеше да го умолява. Внезапно устата му се плъзна нагоре и започна да я смуче безмилостно. Тя издаде дрезгав вик, когато тежката вълна на екстаза я заля, преобръщайки и заливайки сетивата ѝ.

Маркърс се надигна над нея и я взе в ръцете си, устата му беше топла, когато целуна влажните ѝ страни. Лилиан го държеше здраво, дъхът ѝ излизаше на силни и бързи тласъци.

Но това още не беше достатъчно. Тя искаше цялото му тяло, душата му вътре в себе си.

Протегна ръка непохватно, докосна неогъваемия му член и го насочи към влажната долчинка между бедрата си.

— Лилиан... — Очите му бяха като разтопен обсидиан. — Ако направим това, трябва да сте наясно, че то ще промени нещата. Ще трябва да...

— Сега — прекъсна го тя дрезгаво. — Елате в мен. Сега. — Прокара пръсти по дължината на члена му до подутото връхче и като се сгуши в силната му шия, лекичко го ухапа. В този миг той я натисна назад по гръб, тялото му се наведе над нейното. Разтвори краката ѝ. Тя усети щипец натиск между бедрата и мускулите ѝ се стегнаха срещу инвазията.

Маркъс пъкна ръка между телата им и намери пулсиращото връхче, пръстите му разпалиха ново желание в чувствителната ѝ плът и тя се вдигна нагоре. С всяко издигане на хълбоците чувстваше настойчивата му твърдост да се притиска по-дълбоко и да я разтяга. После той натисна с пълна сила и потъна в нея. Задъхана от болка и изненада, тя остана неподвижна, със забити в гладкия му гръб ръце. Плътта ѝ пулсираше силно около него, болезнено разтегната, и нямаше да се отпусне лесно въпреки желанието ѝ да го приеме. Като ѝ шепнеше да се успокои, той остана неподвижен в нея с безкрайно внимание, опитвайки се да не я нарани.

Лилиан погледна в нежните му тъмни очи. Погледите им се срещнаха и тя почувства как тялото ѝ се отпуска, как цялото съпротивление постепенно изчезва. Ръката му се провря под дупето ѝ и я повдигна, и той се задвижи в предпазлив ритъм.

— Наред ли е всичко? — чу го да прошепва.

Вместо отговор тя простена и обви ръце около врата му. Главата ѝ се отпусна назад и усети как я целува по шията, докато тялото ѝ се отвори напълно за хлъзгавото и горещо нахълтване. Тя започна да се гърчи от болка на удоволствие и това сякаш увеличи насладата му. Чертите му се стегнаха от възбуда.

— Лилиан — каза той и я стисна още по-здраво отзад. — Боже мили, не мога... Лилиан... — Очите му се затвориха и той простена, когато достигна собствения си климакс, членът му пулсираше осезаемо в нея.

След това, когато се опита да се измъкне от нея, тя го хвана и прошепна:

— Не. Още не, моля...

Търкулнаха се настрани, без да отделят тела един от друг. Тя не искаше да го пусне, прехвърли крак през хълбока му, докато пръстите му минаваха по гърба ѝ и сякаш я наелектризираха.

— Маркърс — прошепна тя. — Това е сън... нали?

Усети го да се усмихва сънено срещу бузата ѝ.

— Да спим — каза той и я целуна.

Когато отвори отново очи, следобедната светлина беше отслабнала и небето зад прозореца беше станало лавандулово. Устните на Маркърс преминаха леко от бузата до челюстта ѝ, а ръката му, която бе проврял под раменете ѝ, я повдигна в полуседнало положение. Дезориентирана, тя вдъхна познатата миризма. Устата ѝ бе пресъхнала, а гърлото я смъдеше, и когато се опита да говори, гласът ѝ излезе като крякане.

— Жадна съм.

Ръбът на кристалната чаша се притисна към устните ѝ и тя отпи с благодарност.

Течността беше студена и ароматизирана с лимон и мед.

— Още?

Лилян погледна мъжа, който я държеше. Беше напълно облечен, косата му бе старателно сресана, цветът на лицето му бе свеж от скорошното измиване. Тя почувства езика си дебел и сух.

— Сънувах... о, сънувах...

Но изведнъж ѝ стана ясно, че това не е било сън. Въпреки че Уестклиф бе облечен, тя бе гола в леглото му, покрита само с чаршаф.

— О, боже — прошепна, изненадана и уплашена, когато осъзна какво е направила. Главата ѝ пулсираше. Тя притисна болезнените си слепоочия с пръсти.

Уестклиф сложи един поднос на леглото и наля втора чаша от освежаващата напитка.

— Боли ли ви главата? — попита той. — Помислих си, че ще е така. Ето. — Той ѝ подаде тънко книжно пликче и тя отвори крайчеца му с треперещи пръсти. След това наклони назад глава, изсипа прахчето в гърлото си и отпи глътка от подсладената течност. Чаршафът се смъкна до кръста ѝ. Тя пламна от унижение и я издърпа нагоре рязко. Макар Уестклиф да се въздържа и да не каза нищо, тя видя от изражението му, че е малко късно за скромност.

Затвори очи и изпъшка.

Уестклиф взе чашата от нея, помогна ѝ да легне на възглавницата и я изчака да се съвземе, докато е в състояние да го погледне отново. Усмихна ѝ се и погали пламналите ѝ страни с opakото на дланта си. Лилиан се намръщи — искаше ѝ се да не изглежда чак толкова доволен от себе си.

— Милорд...

— Не още. Ще говорим, след като се погрижа за вас. — Той вдигна чаршафа от тялото ѝ, разкривайки всеки милиметър от кожата ѝ.

— Недейте!

Игнорирайки я, Уестклиф се засуети край нощното шкафче и наля кипяща вода в една купа.

След това натопи кърпа във водата, изстиска я и седна до Лилиан. Тя осъзна какво възнамерява да прави и отблъсна ръката му. Приковавайки я с ироничен поглед, той каза:

— Ако се каните да се правите на срамежлива в този момент...

— Хубаво. — Лилиан се изчерви, легна обратно и затвори очи. — Само... да приключваме с това.

Горещата кърпа се притисна между бедрата ѝ, карайки я да трепне в отговор.

— Спокойно — прошепна той, като бършеше чувствителната плът с внимателни движения. — Съжалявам. Знам, че боли. Не мърдайте.

Лилиан сложи ръка върху очите си, прекалено унижена да гледа как той слага друга влажна кърпа върху интимните ѝ части.

— Помага ли? — чу го да пита. Тя кимна сковано, неспособна да издаде звук. Уестклиф заговори отново, в гласа му се усещаха весели нотки. — Не бих очаквал такава срамежливост от момиче, което лудува навън по долни гащи. Защо криете очите си?

— Защото не мога да ви гледам, докато вие ме гледате — каза тя жаловито и той се засмя.

Свали компреса и го освежи с нова порция вряла вода.

Лилиан погледна изпод пръстите си, когато той допря успокояващия горещ компрес между краката ѝ за пореден път.

— Трябва да сте извикали прислужник — каза тя. — Той... или тя... видяха ли нещо? Знае ли някой, че съм с вас?

— Само камериерът ми. А той е наясно, че не трябва да казва и думица за моите...

Когато го видя да се колебае, очевидно търсейки правилната дума, Лилиан произнесе напрегнато:

— Подвизи?

— Това не беше подвиг.

— Грешка, тогава.

— Както и да го наречете, фактът е, че трябва да се справим със ситуацията по подходящ начин.

Прозвуча ѝ зловещо. Тя свали ръка от очите си точно тогава, когато Уестклиф издърпа кърпата, по която се виждаше кръв. Нейната кръв. Стомахът ѝ се сви и сърцето ѝ ускори ритъма си. Всяка млада жена знаеше, че когато спи с мъж извън брака, е развалена. Думата „развалена“ носеше такова чувство за неотвратимост... сякаш тя щеше да си остане развалена завинаги. Като банана на дъното на купата с плодове.

— Единственото, което трябва да направим, е да не позволяваме никой да разбере — каза тя предпазливо. — Ще се преструваме, че нищо не се е случило.

Уестклиф издърпа чаршафа до раменете ѝ и се наведе над нея, подпрял ръце от двете ѝ страни.

— Лилиан. Ние спяхме заедно. Това не е нещо, за което можем да престанем да мислим.

Обхвана я внезапна паника.

— Аз мога. А щом аз мога, значи и вие...

— Възползвах се от вас — каза той, правейки възможно най-неуспешния опит да изглежда разкаян. — Действията ми бяха непростими. Но ситуацията, такава, каквата е...

— Аз ви прощавам — каза бързо Лилиан. — Ето, всичко е уредено. Къде са ми дрехите?

— ... Единственото разрешение за нас е да се оженим.

Предложение от граф Уестклиф?

Всяка неомъжена жена в Англия, чувайки тези думи от този мъж, би се разплакала от благодарност. Но това ѝ се струваше напълно погрешно. Уестклиф не ѝ предлагаше, защото наистина го иска, нито защото тя е жената, която желае повече от всички други. Предлагаше ѝ от задължение.

Тя побърза да се изправи в леглото.

— Милорд — попита спокойно, — има ли друга причина, освен факта, че сме спали заедно, която да ви кара да ми предложите?

— Очевидно сте привлекателна... интелигентна... несъмнено ще родите здрави деца... а и ще е от полза за съюза между нашите семейства...

Лилиан забеляза дрехите си, които бяха старателно преметнати през облегалката на един стол до печката, и стана от леглото.

— Трябва да се облека. — Тя примига, когато краката ѝ докоснаха пода.

— Ще ви помогна — спусна се Уестклиф към стола.

Тя остана до леглото, косата ѝ се спускаше върху гърдите и надолу към кръста. Уестклиф ѝ донесе дрехите и ги сложи на леглото, плъзгайки поглед по нея.

— Колко сте хубава — прошепна той. Докосна голите ѝ рамене и прокара пръсти надолу по лактите ѝ. — Съжалявам, че трябваше да ви причиня болка — допълни той меко. — Няма да ви боли толкова следващия път. Не искам да се страхувате от това... или от мен. Надявам се ще повярвате, че...

— Да се страхувам от вас! — каза тя, без да мисли. — Боже мили, никога не бих се страхувала.

Уестклиф я погледна и бавна усмивка премина по лицето му.

— Да, не бихте — съгласи се той. — Щяхте да се изхрачите в лицето и на дявола, ако ви ухажваше.

Неспособна да прецени дали коментарът е ласкателен, или критичен, Лилиан размърда рамене, за да се освободи от него. Тя се пресегна към дрехите си и започна да се облича.

— Не искам да се омъжа за вас. — Това не беше истина, разбира се. Но не можеше да игнорира чувството, че това не би трябвало да стане по такъв начин... че тя не бива да приема предложение за брак, продиктувано единствено от чувство за дълг.

— Нямате избор — произнесе той зад нея.

— Разбира се, че имам. Смея да кажа, че лорд Сейнт Винсът ще ме приеме, въпреки че не съм девствена. А и да не го направи, родителите ми едва ли ще ме изхвърлят на улицата. Сигурна съм, че ще изпитате облекчение да разберете, че ви освобождавам от всякакво

задължение. — Дръпвайки гащите си от леглото, тя се наведе, за да ги обуе.

— Защо споменавате Сейнт Винсът? — попита той рязко. — Да не би да ви е предложил?

— Толкова ли е трудно да се повярва? — сопна се Лилиан, докато си връзваше връзките. Пресегна се за долната си риза. — Всъщност ме помоли за разрешение да говори с баща ми.

— Не можете да се омъжите за него. — Уестклиф я погледна намръщен, когато главата и ръцете ѝ се подадоха от ризата.

— Защо не?

— Защото сега сте моя.

Тя се изсмя подигравателно, въпреки че сърцето ѝ направи един допълнителен удар.

— Фактът, че съм спала с вас, не ви дава правото да ме смятате за своя собственост.

— Може да сте забременели — изтъкна той с безмилостно задоволство. — Точно в този момент моето дете може да расте в корема ви. Това ми дава право на някои претенции, мисля аз.

Лилиан усети как коленете ѝ омекват, въпреки че тонът ѝ беше точно толкова спокоен, колкото неговия.

— Ще разберем. А междувременно, отхвърлям предложението ви. Само дете всъщност не сте ми направили такова, нали? — Тя пъкна босия си крак в един от крачолите на долните си гащи. — То беше по-скоро заповед.

— Такава ли била работата? Че не съм изразил нещата с думи за ваше удовлетворение? — Уестклиф поклати глава нетърпеливо. — Много добре. Ще се омъжите ли за мен?

Изражението на лицето му стана буреносно.

— Защо?

— Защото да спим заедно не е основателна причина да се обвържем за цял живот.

Той вдигна едната си вежда арогантно.

— За мен е напълно основателна. — След това взе корсета ѝ и ѝ го подаде. — Не казвайте нищо, иначе ще променя решението си. Двамата ще се оженим, и то скоро.

— Това може да е ваше решение, но не е мое — отвърна Лилиан и рязко си пое дъх, когато той хвана връзките и ги дръпна сръчно. — И

бих искала да чуя какво ще каже графинята, когато ѝ бъде съобщено, че ще доведете още една американка в семейството!

— Ще получи апоплектичен удар — отвърна спокойно Маркърс, връзвайки връзките на корсета. — Ще последват викове и накрая сигурно ще припадне. След това ще отиде на континента за шест месеца и няма да пише на никого от нас. — Като млъкна за малко, той продължи с удоволствие: — Нямам търпение за това.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Лилиан. Лилиан, скъпа... трябва да се събудиш. Ето, изпратих да донесат чай. — Дейзи стоеше над леглото ѝ, малката ѝ ръка леко разтърсваше рамото на Лилиан.

Като промърмори и се размърда, Лилиан присви очи към лицето на сестра си.

— Не искам да се събуждам.

— Да, но трябва. Случват се разни неща и си мисля, че трябва да се подготвиш.

— Неща? Какви неща? — Лилиан се наклони напред и сложи ръка на челото си. Един поглед към дребното, разтревожено лице на Дейзи накара сърцето ѝ да заби неприятно.

— Облегни се на възглавницата — отвърна Дейзи, — и ще ти дам чая. Ето.

Лилиан пое вдигащата пара течност, като старателно се опитваше да събере неясните си и разпилени мисли.

Имаше смътен спомен за Маркъс, който тайно я води в стаята ѝ предишната вечер, където я очакваха топла вана и услужлива прислужница. Беше се изкъпала и преоблякла в чиста нощница, след което се бе пъхнала в леглото, преди сестра ѝ да се върне от фестивала в селото. След дълъг, лишен от сънища сън, би могла да се самоубеди, че събитията от предишната вечер никога не са се случвали, ако не беше парещата болка между бедрата ѝ.

Какво ще стане сега, запита се тревожно. Той ѝ беше казал, че възнамерява да се ожени за нея. В светлината на деня, обаче, беше напълно възможно да е преосмислил предложението.

А тя не бе сигурна дали го иска. Ако трябваше да прекара остатъка от живота си, чувствайки се като нежелано задължение, натрапено на Маркъс...

— Какви неща се случват? — попита тя.

Дейзи седна на ръба на леглото. Беше облякла синя рокля, косата ѝ бе събрана небрежно на тила. Разтревоженият ѝ поглед се заби в

измореното лице на Лилиан.

— Преди два часа чух някаква врява в стаята на майка и татко. Изглежда, че лорд Уестклиф е поискал да се срещне с татко насаме — предполагам, че в салона на Марсдън — и когато по-късно татко се върна, надникнах и попитах какво става. Татко не обясни, но изглеждаше доста развълнуван, а майка се смееше истерично и плачеше, така че татко изпрати да донесат някакъв алкохол, за да я успокои. Не знам какво са си казали с лорд Уестклиф, но се надявам, че ти... — Дейзи млькна и видя, че чашата на Лилиан трака върху чинийката. Тя се пресегна да я вземе от треперещите ръце на сестра си. — Скъпа, какво има? Изглеждаш странно. Случило ли се е нещо вчера? Направила ли си нещо, което да е оскърбило лорд Уестклиф?

Гърлото на Лилиан се стегна и тя потисна изблика на див смях. Никога не се бе чувствала така преди, на ръба между гняв и сълзи. Гневът взе връх.

— Да — каза тя, — нещо се случи. А сега той го използва, за да ми натрапи волята си, независимо от това дали искам, или не. Отива зад гърба ми и урежда всичко с татко... О, не мога да го понеса! Не мога!

Очите на Дейзи се разшириха.

— Да не би да си яздила конете на лорд Уестклиф без разрешение? Това ли е?

— Дали съм... Боже, не, де да беше това. — Лилиан зарови пламналото си лице в ръцете си. — Спах с него. — Гласът ѝ прозвуча глухо зад преградата на пръстите ѝ. — Вчера, когато всички се бяха махнали от имението.

Дръзката изповед бе посрещната от шокиращо мълчание.

— Ти... но... не виждам как си могла...

— Пиех брэнди в библиотеката — каза глухо Лилиан. — И той ме намери. Едното доведе до другото и след това се оказах в спалнята му.

Дейзи се опитваше да смели информацията. Тя понечи да каже нещо, след това отпи от чая на Лилиан и прочисти гърлото си.

— Предполагам, че когато казваш, че си спала с него, това означава, че просто си подремнала?

Лилиан ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Дейзи, не дрънкай глупости.

— Мислиш ли, че той ще направи почтеното нещо и ще ти предложи брак?

— О, да — горчиво отвърна Лилиан. — Той ще превърне „почтеното нещо“ в една дебела тояга и ще ме блъска с нея по главата, докато се предам.

— Каза ли, че те обича?

Лилиан изсумтя презрително.

— Не, не изрече и една дума в този дух.

Челото на сестра ѝ се набръчка озадачено.

— Лилиан... да не би да се страхуваш, че той те иска само заради парфюма?

— Не, аз... о, боже, дори не съм се сетила за това, бях прекалено разсеяна... — Като простена, Лилиан хвана най-близката възглавница и я притисна към лицето си, сякаш искаше да се задуши. Кое то в момента не звучеше чак толкова лошо.

Дебелата възглавница не може да заглуши напълно гласа на Дейзи:

— Искаш ли да се омъжиш за него?

Въпросът накара сърцето ѝ да се свие болезнено. Като хвърли възглавницата настрани, тя промърмори:

— Не и така! Не и когато той решава, без да се съобразява с моите чувства, и твърди, че го прави само защото съм компрометирана.

Дейзи премисли внимателно думите ѝ.

— Не вярвам, че лорд Уестклиф би го характеризирал по този начин — каза тя. — Не прилича на мъж, който би отвел момиче в леглото, или би се оженил за него, освен ако наистина не го желае.

— Може само да се надяваме — каза мрачно Лилиан, — че за него има значение какво аз искам. — Тя стана от леглото и отиде до умивалника, където измъченото ѝ лице я погледна от огледалото. Наля вода в купата, напписа лицето си и избърса кожата с меката кърпа.

Фин облак от канела на прах се вдигна във въздуха, когато отвори една малка кутийка и топна четката си за зъби в нея. Острият аромат на канела прогони неприятния, застоен дъх и тя изплакна многократно устата си, докато зъбите ѝ станаха бели и гладки като стъкло. — Дейзи — подхвърли тя през рамо, — ще направиш ли нещо за мен?

— Да, разбира се.

— Не искам да говоря с майка и татко точно сега, но трябва да знам със сигурност дали Уестклиф наистина е предложил да се ожени за мен. Ще можеш ли да разбереш...

— Не казвай повече — отвърна Дейзи бързо и се отправи към вратата.

Докато Лилиан завърши сутрешния си тоалет и закопчае белия халат от батиста над нощницата си, по-малката ѝ сестра се върна.

— Нямаше нужда да се пита — докладва Дейзи. — Татко го няма, но майка се взира в една бутилка с уиски и си тананика сватбени мелодии. И изглежда безкрайно радостна. Бих казала без съмнение, че лорд Уестклиф е направил предложение.

— Негодникът — промърмори Лилиан. — Как смее да ме държи вън от всичко, сякаш съм нещо странично? — Очите ѝ се присвиха. — Питам се какво ли прави сега. Сигурно ще отиде да говори с... — Тя млъкна, обхваната за миг от ярост, която сякаш извираше от порите ѝ.

Както обичаше да контролира, Уестклиф нямаше да я остави да приключи приятелството си със Сейнт Винсът. Нямаше да ѝ бъде позволено достойнството за едно истинско сбогуване. Не, Уестклиф щеше сам да се погрижи за всичко, докато Лилиан стои безпомощна като дете пред лицето на неговите манипулации. — Ако прави това, което си мисля, че прави — изръмжа тя, — ще го дамгосам с нажежено желязо!

— Какво? — Дейзи беше очевидно смутена. — Какво мислиш, че... не, Лилиан, не можеш да напускаш стаята по нощница! — Тя отиде до вратата и прошепна силно, когато по-голямата ѝ сестра се втурна в коридора. — Лилиан! Моля те, върни се! Лилиан!

Бялата нощница и халат се носеха на талози след нея като платната на кораб, докато крачеше по коридора и се спускаше по голямото стълбище. Беше още достатъчно рано, затова повечето гости бяха в леглата си. Лилиан бе прекалено разярена, за да я е грижа кой ще я види. Тя ядосано мина покрай няколко слисани прислужници. Когато стигна до кабинета на Маркъс, дишаше задъхано. Вратата беше затворена. Тя натисна бравата и се втурна без колебание през нея.

Точно както очакваше, Маркъс беше там с лорд Сейнт Винсът. Двамата мъже се обърнаха при влизането ѝ.

Лилиан погледна безстрастното лице на Сейнт Винсът.

— Какво ви каза той? — попита тя без предисловие.

Сейнт Винсът запази приятното си изражение и отвърна:

— Каза ми достатъчно.

Тя отклони поглед към лицето на Маркърс, което не изглеждаше ни най-малко разкаяно, и разбра, че е съобщил информацията си със смъртоносната ефективност на военен. Взел решение, той го преследваше агресивно, за да си осигури победа.

— Нямахте право — каза тя, кипяща от гняв. — Няма да успеете да ме манипулирате, Уестклиф!

Измамно отпуснат, Сейнт Винсът се отдалечи от бюрото и отиде до нея.

— Не бих ви съветвал да се разхождате неглиже, скъпа — прошепна той. — Ето, позволете ми да ви предложа своята...

Но Маркърс вече беше стигнал до Лилиан изотзад и намяташе сакото си върху раменете ѝ, скривайки нощното ѝ облекло от погледа на другия мъж. Тя гневно се опита да свали сакото. Маркърс го натисна към раменете ѝ и дръпна вдървеното ѝ тяло към себе си.

— Не бъдете глупава — прошепна той в ухото ѝ.

— Махнете се! Искам да кажа, каквото имам, на лорд Сейнт Винсът. Двамата заслужаваме поне това. И ако се опитате да ме спрете, просто ще го направя зад гърба ви.

Маркърс неохотно я пусна и отстъпи встрани със скръстени пред гърдите ръце. Въпреки външното му хладнокръвие, Лилиан почувства присъствието на някаква силна емоция в него, която той не успяваше напълно да контролира.

— Тогава говорете — каза Маркърс отсечено. От упорито стегнатата му челюст беше очевидно, че няма намерение да им позволи и миг усамотение.

Лилиан си помисли, че имаше няколко жени, проявили достатъчно дързост по едно време, за да си мислят, че могат да се справят с това арогантно, вироглаво същество.

Страхуваше се, че може би бе една от тях. Изгледа го с присвити очи.

— Ще се опитате да не ни прекъсвате, нали? — попита тя любезно, след което му обърна гръб.

Сейнт Винсът с нехайно изражение се бе подпрял на бюрото. Лилиан се намръщи, искаше ѝ се да го накара да разбере, че не го е измамила умишлено.

— Милорд, моля ви да ми простите. Не исках...

— Сладка моя, няма нужда от извинения. — Сейнт Винсът я изследва с ленива задълбоченост, сякаш да открие тайните ѝ мисли. — Не сте сторили нищо лошо. Знам много добре колко е лесно да се съблазни една невинност. — След добре премерена пауза той добави безизразно: — Явно Уестклиф също знае.

— Внимавай... — кипна Маркърс.

— Така става винаги, когато се опитвам да бъда джентълмен — прекъсна го Сейнт Винсът.

Той се пресегна да докосне една дълга къдрица от косата на Лилиан, паднала на рамото ѝ. — Ако бях прибягнал до обичайната си тактика, щях да съм ви съблазнил десет пъти досега, и щяхте да бъдете моя. Но явно съм вярвал прекалено много на прехваленото чувство за чест на Уестклиф.

— Вината беше по-скоро моя, отколкото негова — каза Лилиан, решена да бъде честна. От изражението му, обаче, видя, че не ѝ вярва.

Той пусна къдрицата ѝ и заговори, наклонил глава към нея:

— Скъпа, ами ако ви кажа, че още ви искам, независимо от това какво може да се е случило между вас и Уестклиф?

Тя не успя да скрие изумлението си.

Зад нея Маркърс явно не можеше повече да се сдържа, гласът му преградна от раздражение.

— Това, какво ти искаш, Сейнт Винсът, няма значение. Фактът е, че тя сега е моя.

— По силата на един по същество безсмислен акт? — възрази хладно Сейнт Винсът.

— Милорд — обърна се Лилиан към Сейнт Винсът, — това... това не беше безсмислено за мен. Освен това е възможно да има последици. Не мога да се омъжа за един мъж, докато нося дете от друг.

— Мила моя, това се прави непрекъснато. Ще приема детето като свое.

— Не мога да слушам повече това — дойде предупредителното ръмжене на Уестклиф.

Игнорирайки го, Лилиан погледна Сейнт Винсът извинително.

— Не бих могла. Съжалявам. Жребият е хвърлен, милорд, и не мога да сторя нищо, за да го върна. Но... — Тя се пресегна

импулсивно и го хвана за ръката. — Но въпреки случилото се, се надявам, че ще продължа да бъда сред вашите приятели.

С любопитна усмивка Сейнт Винсът взе ръката ѝ за малко.

— Има само едно обстоятелство, при което мога да си представя да ви откажа нещо, сладката ми... и това не е от тях. Разбира се, ще остана ваш приятел. — Като погледна над главата ѝ, той срещна погледа на Уестклиф с мрачна усмивка, която даваше да се разбере, че нещата още не са приключили. — Не мисля, че ще остана за последната част от партито — каза той безстрастно. — Макар че не бих искал прибързаното ми тръгване да породи някакви слухове, не съм сигурен, че ще успея да скрия както трябва моето въъ... разочарование, и затова вероятно е най-добре да тръгна. Без съмнение, ще имаме много за обсъждане следващия път, когато се срещнем.

Маркът проследи с присвити очи как другия мъж си тръгва и затваря вратата след себе си.

В тлеещата тишина, която последва, той се замисли над коментарите на Сейнт Винсът.

— „Само едно обстоятелство, при което мога да си представя да ви откажа“... Какво трябваше да означава това?

Лилян се нахвърли гневно върху него:

— Не знам и не ме интересува! Вие се държахте отвратително и Сейнт Винсът е десет пъти повече джентълмен от вас!

— Нямахте да го кажете, ако знаехте някои неща за него.

— Знам, че той се отнасяше с мен с уважение, докато вие гледате на мен като на някаква пионка, която трябва да бъде местена насам-натам... — Тя блъсна двата си юмрука в гърдите му и той я прегърна.

— Нямахте да сте щастлива с него — каза Маркът, пренебрегвайки опитите ѝ да се освободи, сякаш беше виещка се котка, която е хванал за врата. Сакото, което бе наметнал върху раменете ѝ, се свлече на пода.

— Какво ви кара да мислите, че ще ми е много по-добре с вас?

Той я стисна за китките и изви ръцете ѝ зад гърба ѝ, карайки я да ахне изненадано, когато се озова пред стоманената стена на гърдите му.

— Защото се нуждаете от мен. Точно както аз се нуждаю от вас. — Устата му се наведе към нейната. — Нуждая се от вас от години. — Още една целувка, този път по-дълбока и упойваща.

Можеше и да успее да се пребори с него, ако той не бе направил нещо, което я изненада.

Пусна китките ѝ и обви ръце около нея в топла, нежна прегръдка. Хваната неподготвена, тя остана неподвижна, сърцето ѝ биеше лудо.

— За мен това също не беше безсмислен акт — каза Маркъс, накъсаният му шепот погъделичка ухото ѝ. — Вчера най-после осъзнах, че всички неща, които съм си мислил, че са неправилни у вас, са всъщност нещата, които харесвам най-много. Не давам и пукната пара какво правите, стига да ви е приятно. Бягайте боса по ливадата. Яжте пудинг с пръсти. Казвайте ми да вървя по дяволите, колкото искате. Искам само да сте такава, каквато сте. Все пак вие сте единствената жена, с изключение на сестрите ми, която е дръзнала някога да ме нарече в лицето „арогантен задник“. Как бих могъл да ви устоя? — Устата му тръгна към меката извивка на бузата ѝ. — Скъпа моя Лилиан — прошепна той, отмятайки главата ѝ назад, за да я целуне по клепачите. — Ако имах дарба за поезия, щях да ви окъпя в сонети. Но винаги ми е било трудно да изразявам силните си чувства. Освен това има една дума, която не мога да се накарам да ви кажа... „сбогом“. Не бих понесъл да ви видя да си тръгвате. Омъжете се за мен, защото се нуждая от някой, който ще ми помага да се смея над себе си. Защото някой трябва да ме научи как да свиря с уста. Омъжете се за мен, Лилиан... защото ушите ви ме очароват неустоймо.

— Ушите ми? — Слисана, Лилиан усети как той навежда глава и гризва розовото връхче на ухото ѝ.

— М-мм. Най-перфектните уши, които съм виждал. — Когато мина по вътрешната извивка на ухото ѝ с език, ръката му се вдигна, наслаждавайки се на тялото ѝ, свободно от затвора на корсета. Не бе осъзнавала собствената си голота под халата, докато той не докосна гърдата ѝ и пръстите му се извиха над меката, топла заобленост, карайки зърното ѝ да се стегне под дланта му. — И тези също — промърмори. — Идеални са... — И като продължи да я гали, той разкопча малките копченца на халата.

Лилиан усети пулса ѝ да се ускорява и дъхът ѝ се смеси с неговото неравно дишане.

Спомни си твърдите му гърди, докосващи се леко до нейните, когато се бяха любили, съвършеното съответствие между тях,

гъбките му мускули и сухожилия под ръцете ѝ. Кожата ѝ настръхна при спомена за докосването му и умелото изследване на неговите уста и пръсти, които я бяха свели до тръпнещо желание. Нищо чудно, че беше толкова хладен и разумен през деня — беше запазил цялата тази чувственост за леглото.

Развълнувана от близостта му, тя го хвана за китките. Имаше толкова неща, които трябваше да се обсъдят... неща, прекалено важни и за двамата, за да бъдат игнорирани.

— Маркx — каза тя задъхано, — недейте. Не точно сега. Това само ще размъти още повече нещата и...

— За мен ги прави напълно ясни.

Ръцете му обхванаха лицето ѝ с копнеж. Очите му бяха толкова по-тъмни от нейните, само лекият блясък на тъмен кехлибар доказваше, че не са черни, а кафяви.

— Целунете ме — прошепна той и устата му намери нейната, улови горната устна, а след това и долната, и изпрати силна тръпка до пръстите на краката ѝ. Подът сякаш пропадна под краката ѝ и тя се хвана за раменете му, за да запази равновесие. Той покри устата ѝ още по-решително със своята, влажният натиск я дезориентира с нов шок на удоволствие.

Като продължаваше да я целува, той ѝ помогна да обвие ръце около врата му, галеше раменете и гърба ѝ, а когато стана ясно, че краката ѝ треперят, я положи на покрития с килим под. Устата му намери гърдите ѝ, хвана връхчето и го облиза през тънката бяла батиста. Цветове заслепиха очите ѝ, тъмnochервено, синьо и златно, и тя осъзна замаяно, че лежат в един правоъгълник от светлина, която преминаваше през редицата прозорци със стъклописи. Пъстрите петна по кожата ѝ танцуваха, сякаш тя бе хваната под разплитаща се дъга.

Маркx стисна нощницата ѝ, дръпна нетърпеливо двете предници и копчетата излетяха и се пръснаха по килима. Сега лицето му ѝ се стори различно; по-меко, по-младо, кожата му бе порозовяла от желание. Никой никога не я бе гледал по този начин, с такава пламенна вгълбеност, която блокираше всяка друга мисъл. Навеждайки се над оголената ѝ гърд, той близна бялата като перла кожа, намери потъмнялото зърно и затвори уста над него.

Лилиан ахна и се изви в дъга нагоре, напрегната от нуждата да го обгърне напълно. Тя протегна ръце към главата му, пръстите ѝ се

плъзнаха в гъстата му черна коса. Разбирайки неизречената молба, той гризна зърното, използвайки зъбите и езика си с измъчваща нежност. Едната му ръка вдигна нагоре предницата на нощницата и се плъзна по корема ѝ, безименният му пръст се завъртя нежно около пъпа. Трескаво желание я обзе, когато се изви в езерото от многоцветна светлина, изливаща се от прозорците. Пръстите му се спуснаха по-надолу, до началото на стегнатите, копринени къдрици, и тя знаеше, че веднага, щом той докосне малкото връхче, скрито в гънките на секса ѝ, ще достигне кулминацията на заслепяващо удоволствие.

Съвсем внезапно той дръпна ръката си и Лилиан простена възмутено. Маркърс изруга, подпърхна тялото ѝ под себе си и придърпа лицето ѝ към рамото си точно когато вратата се отвори.

В един миг на замръзнала тишина, нарушавана само от накъсания ѝ дъх, Лилиан погледна изпод закриващия заслон на тялото на Маркърс. Видя с ужас, че някой стои вътре. Беше Саймън Хънт. В ръцете си държеше счетоводна книга и няколко папки, привързани с черна панделка. Хънт спусна озадачен поглед към двойката на пода. За негова чест, той успя да запази хладнокръвие, макар че сигурно му беше трудно. Граф Уестклиф, известен на познатите си като вечен проповедник на сдържаността и самоконтрола, беше последният човек, който Хънт би очаквал да се търкаля по пода на кабинета с жена, облечена само в нощница.

— Пардон, милорд — каза Хънт с овладян глас. — Не очаквах, че може да се срещате с някого... в този час.

Маркърс го прониза с бесен поглед.

— Можеш да се опиташ да почукаш следващия път.

— Прав сте, разбира се. — Хънт отвори уста да добави нещо, но явно размисли, и прочисти гърлото си шумно. — Ще ви оставя, за да довършите тъъ... разговора. — На излизане от стаята, обаче, явно не можа да се въздържа и се обърна назад, подхвърляйки на Маркърс: — Веднъж седмично ли казахте?

— Затвори вратата след себе си — ледено каза Маркърс и Хънт се подчини, потискайки изблика на смях в гърлото си.

Лилиан остана неподвижна, с притиснато към рамото на Маркърс лице. Колкото и ужасена да беше, когато той я бе видял да играе раундърс по долни гащи, това бе десет пъти по-лошо. Вече никога

нямаше да посмее да погледне в очите Саймън Хънт, помисли си тя и простена.

— Всичко е наред — прошепна Маркъс. — Той ще държи устата си затворена.

— Не ме интересува какво ще каже. Няма да се омъжа за вас. Дори да ме компрометирате сто пъти.

— Лилиан. — Гласът му завибрира от смях. — За мен ще е най-голямото удоволствие да ви компрометирам сто пъти. Но първо искам да знам какво толкова непростимо съм направил тази сутрин.

— Да започнем с това, че сте говорили с баща ми.

Веждите му се повдигнаха.

— И това ви е обидило?

— Как да не ме обиди? Държете се най-своеволно, като отивате зад гърба ми да уговаряте с баща ми нещата, без да ми кажете и дума...

— Почакайте — сардонично каза Маркъс, като се надигна. Той протегна ръка, за да обърне лицето на Лилиан към себе си. — Не съм се държал своеволно, срещайки се с баща ви. Просто се придържах към традицията. Един бъдещ младоженец обикновено отива при бащата на жената, преди да направи официално предложение. — В гласа му се усети леко язвителна нотка, когато добави: — Дори в Америка. Освен ако не съм бил неправилно информиран?

Часовникът над камината отброи бавна половин минута, преди Лилиан да успее да отговори недоволено:

— Да, обикновено така се прави. Но аз предположих, че двамата с него вече сте се уговорили за годежа, независимо от това какво искам аз...

— Предположението ви е невярно. Не сме обсъждали никакви подробности за годеж, нито сме говорили за зестра или дата за сватба. Единственото, което направих, беше да помоля баща ви за разрешение да ви ухажвам.

Лилиан го изгледа с изненада и раздражение, когато внезапно я осени друг въпрос.

— А какво обсъждахте преди малко с лорд Сейнт Винсът?

Сега беше ред на Маркъс да изглежда раздражен.

— Това наистина беше зад гърба ви — призна той. — Трябва сигурно да кажа, че съжалявам. Но не съжалявам. Не можем да

рискувам Сейнт Винсът да ви убеди да се омъжите за него, вместо за мен. Така че ми се стори необходимо да го предупредя да стои далеч от вас. — Той спря, преди да продължи, и Лилиан забеляза необичайно за него колебание. — Преди няколко години — каза той, без да я гледа — Сейнт Винсът прояви интерес към жена, с която бях... обвързан. Не бях влюбен в нея, но с времето бе възможно тя и аз... — Той спря и поклати глава. — Не знам какво щеше да излезе от тези отношения. Така и нямах възможността да разбера. Когато Сейнт Винсът започна да я преследва, тя ме остави заради него. — Безрадостна усмивка изви устните му. — Както можеше да се очаква, Сейнт Винсът се умори от нея след няколко седмици.

Лилиан погледна със съчувствие строгата линия на профила му. Нямаше следи от гняв и самосъжаление в задъхания разказ, но тя усети, че е бил наранен от преживяването. За мъж, ценящ лоялността, какъвто бе Маркът, предателството на приятел и вероломството на любима жена трябва да са били трудни за понасяне.

— И въпреки това сте останали приятели с него? — попита тя.

Той отвърна с монотонен глас. Беше ясно, че му е трудно да говори за лични неща.

— Всяко приятелство си има своите белези. Освен това вярвам, че ако Сейнт Винсът е разбирал силата на моите чувства към онази жена, е нямало да я преследва. В този случай, обаче, не мога да позволя миналото да се повтори. Вие сте прекалено... важна... за мен.

Лилиан усети как я жилва ревност при мисълта, че Маркът е имал чувства към друга жена... и сърцето ѝ направи един силен удар, когато се запита какво значение трябва да придаде на думата „важна“. Маркът имаше присъщата за англичанин неприязън да говори открито за емоциите си. Но тя осъзна, че той се опитва много силно да отвори строго охраняваното си сърце към нея, и може би едно леко окуражаване от нейна страна, можеше да доведе до изненадващи резултати.

— Тъй като Сейнт Винсът очевидно има предимствата на външния си вид и чара си — продължи спокойно Маркът, — заключих, че мога да уравновеся това единствено с непоколебимост. Ето защо се срещнах с него тази сутрин, за да му кажа...

— Не, не е така — възрази Лилиан, неспособна да се въздържи.

Маркът я погледна с озадачена физиономия.

— Пардон?

— Той не ви превъзхожда — осведоми го Лилиан и лицето ѝ почервения, когато откри, че и на нея не ѝ е по-лесно, отколкото на него, да разкрие какво ѝ лежи на сърцето. — Вие сте много очарователен, когато поискате. А колкото до външния ви вид... — Червенината ѝ се сгъсти. — Намирам ви за много привлекателен — избъбри тя. — Аз... винаги съм ви харесвала. Никога не бих спала с вас, ако не ви желаех, независимо колко бренди съм изпила.

На устните му се появи внезапна усмивка. Той се протегна към двете части на разтворената ѝ нощница, събра ги внимателно и прокара нежно opakото на дланта си по шията ѝ.

— Тогава можем ли да приемем, че отказът ви да се омъжите за мен е продиктуван по-скоро от идеята, че ви заставят насила, отколкото от някакви лични предразсъдъци?

Наслаждавайки се на ласките му, Лилиан го погледна слисано.

— Хм?

Той се засмя.

— Питам ви дали ще обмислите предложението ми да станете моя съпруга, ако ви обещаая, че няма да ви принуждавам да го правите?

Тя кимна предпазливо.

— Аз... може и да го обмисля. Но ако се държите като някакъв средновековен господар и се опитвате да ме насилвате да правя каквото вие искате...

— Не, няма да се опитвам — каза Маркъл тържествено, макар тя да видя весели пламъчета в очите му. — При вас тези тактики не работят. Явно съм си намерил еша.

Успокоена от изявлението, Лилиан се отпусна малко. Дори не се противопостави, когато я придърпа в скута си, сгънал крака на пода. Топлата му ръка се спусна по хълбока ѝ по-скоро успокоително, отколкото чувствено, и той я погледна сериозно.

— Бракът е партньорство — рече той. — И тъй като никога не съм влизал в бизнес партньорство без предварително уговорени условия, ще трябва сега да направим същото. Само вие и аз, насаме. Несъмнено, ще има няколко спорни точки — но ще разберете, че съм добре запознат с изкуството на компромиса.

— Баща ми ще настоява да има последната дума за зестрата.

— Не говоря за финансови неща. Това, което искам от вас, е нещо, за което баща ви не може да преговаря.

— Каните се да обсъждаме неща като... нашите очаквания един от друг? И къде да живеем?

— Точно така.

— А ако кажа, че не желая да живея в провинцията... че предпочитам Лондон пред Хемпшир... ще се съгласите ли да живеете в Марсдън терас?

Той я гледаше изпитателно, когато заговори:

— Ще направя някои отстъпки в тази посока. Макар, че ще се наложи да се връщам често, за да наглеждам имението. Да разбирам ли, че не харесвате Стоуни крос парк?

— О, не. Той е... много го харесвам. Въпросът ми беше хипотетичен.

— Макар да е така, вие сте свикнали с удоволствията на градския живот.

— Бих живяла тук — настоя Лилиан, мислейки си за красотата на Хемпшир, за реките и горите, за поляните, където можеше да си представи да играе с децата си. Селото с неговите ексцентрични жители и продавачи, и местните фестивали, които оживяваха спокойния ход на селския живот. И самата къща, голяма, и въпреки това уютна, с всичките ѝ скрити местенца и тъгълчета, в които да се скриеш в дъждовен ден... или в любовна нощ.

Тя се изчерви, когато си помисли, че собственикът на Стоуни крос парк е най-неустроимата атракция. Животът с този витален мъж, независимо от това къде живееха, никога нямаше да е скучен.

— Разбира се — продължи тя многозначително, че далеч повече ще предпочета да живея в Хемпшир, където ми е позволено да яздя.

Изявлението бе посрещнато с едва сдържан смях.

— Ще накарам коняря да оседлае Старлайт за вас още тази сутрин.

— О, благодаря ви — каза тя сардонично. — Два дни преди да свърши домашното парти ми разрешавате да яздя. Защо сега? Защото спях с вас снощи ли?

Ленива усмивка изкриви устните му и ръката му мълчешком се спусна по хълбока ѝ.

— Трябваше да спите с мен преди седмици. Щях да ви дам на разположение имението.

Лилиан прехапа бузата си от вътрешната страна, за да сдържи усмивката си.

— Разбирам. В този брак ще трябва да ви оказвам сексуални услуги всеки път, когато искам нещо.

— Съвсем не. Въпреки че... — Дяволит блясък просветна в очите му. — Услугите ви ще ме накарат да се съглася.

Маркъс флиртуваше с нея, отпуснат и дяволит по начин, по който никога не го бе виждала досега. Лилиан можеше да се обзаложи, че малцина биха разпознали достопочтения граф Уестклиф в мъжа, излегнат на килима с нея. А когато той я настани по-удобно в прегръдката си, и прокара ръка по прасеца ѝ, стисвайки леко тънкия ѝ глезен, Лилиан осъзна, че това се простира отвъд физическото усещане. Страстта ѝ към него я пронизваше до самите кости.

— Мислите ли, че ще се разбираме? — попита тя несигурно, като си играеше с възела на вратовръзката му, разхлабвайки сиво-зелената коприна с пръсти. — Ние сме противоположни почти във всяко отношение.

— Започвам да вярвам, че вземайки си съпруга, която е точно като мен, би било най-лошото възможно решение.

— Може би сте прав. Трябва ви съпруга, която няма да ви позволява да става все на вашето. Такава, която... — Тя спря и потръпна, когато езикът му докосна едно деликатно местенце от вътрешната страна на лакътя ѝ. — Която — продължи тя, опитвайки се да събере мислите си — ще ви отрезвява всеки път, когато станете прекалено важен...

— Аз никога не съм важен. — Маркъс отдръпна ръба на нощницата от уязвимата извивка на шията ѝ.

— А как ще го наречете, когато се държите сякаш винаги знаете най-добре, а който не е съгласен с вас, е идиот?

— В повечето случаи хората, които не са съгласни с мен, наистина са идиоти. Не съм виновен.

Тя се засмя.

— Кога ще преговаряме? — Беше изненадана от дрезгавината в собствения си глас.

— Довечера. Ще дойдете в стаята ми.

— Това да не би да е хитрост, с която да ме поставите в ситуация, в която безскрупулно да се възползвате от мен? — изглежда го тя скептично.

Маркърс я погледна и отговори сериозно:

— Разбира се, че не. Възнамерявам да проведа съдържателна дискусия, която да успокои всички съмнения, които имате за женитбата си с мен.

— О...

— След което безскрупулно ще се възползвам от вас.

Усмивката на Лилиан се стопи между устните им, когато той я целуна. Тя осъзна, че това е първият път, в който чува Маркърс да прави подобен коментар. Той обикновено беше прекалено строг, за да изразява непочтителност, нещо, което бе съвсем естествено за нея. Може би това бе малък знак за нейното влияние върху него.

— Но сега... — каза Маркърс — трябва да разреши един логистичен проблем.

— Какъв проблем? — Тя се размърда леко, когато усети възбуденото му тяло под себе си.

Той прокара палеца си по устните ѝ, като леко масажираше очертанията им. Не можа да се удържи и я целуна. Дълбоките, изпълнени с копнеж милувки накараха устните ѝ да изтръпнат, усещането се разли и се плъзна по цялото ѝ тяло и тя остана задъхана и безсилна в ръцете му.

— Проблемът е как да ви заведа на горния етаж — прошепна Маркърс, — преди още някой да ви е видял по нощница.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Не беше ясно дали Дейзи е била тази, която „е разпиляла бобените зърна“, както казваха в Ню Йорк, или новината е дошла от Анабел, която може би е била информирана от съпруга си за сцената в кабинета. Единственото, за което Лилиан можеше да е сигурна, беше, че когато се присъедини към останалите момичета в стаята за закуска, те вече знаеха. Виждаше го по лицата им. По сконфузената усмивка на Еви, в конспиративния начин, по който се държеше Дейзи и по престореното нехайство на Анабел. Лилиан се изчерви и избегна погледите им, докато седнаше на масата. Винаги бе поддържала безизразна фасада, използвайки я като защита срещу смущение, страх, самота... но в този момент се чувстваше необикновено уязвима.

Анабел първа наруши мълчанието.

— Каква скучна сутрин. — Тя вдигна ръка към устата си, за да прикрие прозявката. — Надявам се някой да разведри разговора. Да сте чули някакъв слух? — Погледът ѝ се стрелна към обърканото изражение на Лилиан. В този миг се появи един прислужник и напълни чашата на Лилиан с чай. Анабел го изчака да си тръгне, преди да продължи: — Ти днес се появи късно, скъпа. Не си ли спала добре?

Лилиан присви очи и изгледа ликуващата, подигравателна физиономия на приятелката си, когато чу Еви да се задавя с чай.

— Всъщност, не.

Анабел се ухили, изглеждаше прекалено весела.

— Защо не ни кажеш новината си, Лилиан, за да споделя и аз моята? Макар да се съмнявам, че моята ще е и наполовина толкова интересна.

— И без това изглежда знаете всичко — промърмори Лилиан, като се опитваше да удави смущението си с голяма глътка чай. Успя само да изгори езика си, остави чашата и се насили да срещне погледа на Анабел, изпълнен с весело съчувствие.

— Добре ли си, скъпа? — попита нежно Анабел.

— Не знам — призна тя. — Сякаш не съм на себе си. Развълнувана съм, доволна съм, но също така някак...

— Уплашена? — подсказа Анабел.

Онази Лилиан от преди месец би предпочела да умре, вместо да признае, че е уплашена, но тя се улови, че кима.

— Не ми харесва да съм уязвима по отношение на мъж, който не се слави с чувствителност, нито с мекосърдечие. Съвсем очевидно е, че не си подходждаме много по темперамент.

— Но той те привлича физически, нали? — попита Анабел.

— За съжаление, да.

— Защо е тогава това окайване?

— Защото ще е толкова по-лесно да се омъжа за мъж, с когото споделяме безстрастно приятелство, вместо... вместо...

Трите млади жени се наведоха към нея.

— Вместо какво? — попита Еви ококорена.

— Вместо изгаряща, сграбчваща, зловеща и със сигурност неприлична страст.

— О, боже — каза Еви едва-едва, облягайки се в стола си, докато Анабел се ухили, а Дейзи я гледаше с любопитство.

— И това от мъж, чиито целувки са „просто сносни“? — вдигна вежди Анабел.

По устните на Лилиан се разля усмивка.

— Кой би предположил, че такъв колосан и сдържан тип може да бъде толкова различен в спалнята?

— С теб си представям, че направо не е на себе си — отбеляза Анабел.

Лилиан я погледна над чашата си с чай.

— Защо го казваш? — Тя за миг се уплаши, че Анабел ще каже, че това се дължи на действието на парфюма.

— Моментът, в който влезеш в стаята, графът се оживява. Очевидно е, че е очарован от теб. Човек направо не може да проведе разговор с него, тъй като постоянно се напруга да чуе какво казваш и те гледа непрекъснато.

— Наистина ли? — Доволна от информацията, Лилиан се помъчи да изглежда нехайно. — Защо никога не си го споменавала преди?

— Не исках да се меся, тъй като имаше вероятност да предпочетеш вниманието на лорд Сейнт Винсът.

Лилиан въздъхна и подпря чело върху дланта си. Тя им разказа за ужасяващата сцена между нея, Маркърс и Сейнт Винсът тази сутрин, а те реагираха със съчувствие и безпокойство.

— Единственото нещо, което ми пречи да изпитвам съчувствие към лорд Сейнт Винсът — каза Анабел, — е сигурността ми, че е разбил много сърца и е причинил много сълзи в миналото. Затова е добре най-после да почувства какво е да бъдеш отхвърлен.

— Независимо от това се чувствам сякаш съм го подвела — каза виновно Лилиан. — А той се държа мило. Нито една укорителна дума. Което ми хареса в него.

— Бъди внимателна — предложи Еви. — От това, което съм чувала за лорд Сейнт Винсът, не му е в характера да отстъпва толкова лесно. Ако отново те доближи, обещавай, че няма да се съгласиш да отидеш някъде сама с него.

Лилиан погледна разтревожената си приятелка с усмивка.

— Еви, звучиш скептично. Много добре, обещавам. Но няма причина за безпокойство. Не вярвам, че лорд Сейнт Винсът е толкова глупав, че да направи свой враг такъв влиятелен човек като графа. — Доволна от смяната на темата, тя обърна вниманието си към Анабел. — А сега, след като споделих моите новини, е време за твоите. Казвай.

С блесналите си очи и огряна от слънцето светла коса Анабел изглеждаше най-много двайсетгодишна. Погледът ѝ се отклони за миг, за да се увери, че никой не ѝ подслушва.

— Почти съм сигурна, че съм бременна — прошепна тя. — Имах признаци напоследък... гадене и сънливост... а и изглежда втори месец ще пропусна месечния си цикъл.

Те ахнаха от радост, а Дейзи тайно се пресегна под масата и стисна ръката на Анабел.

— Скъпа, това е най-прекрасната новина! Господин Хънт знае ли?

Усмивката на Анабел стана печална.

— Още не. Искам да съм напълно сигурна, когато му кажа. Освен това искам да запазя тайната колкото е възможно по-дълго.

— Но защо? — попита Лилиан.

— Защото веднага щом научи, той ще стане свръх покровителствен и няма да ми позволява да ходя никъде сама.

Познавайки добре Сеймън Хънт и страстната му обсебеност от жена му, приятелките мълчаливо се съгласиха. Щом Хънт научеше за бъдещото бебе, той щеше да кръжи над бременната си съпруга като орел.

— Какъв триумф — възкликна Дейзи, понижавайки глас. — Миналата година момиче без кавалер, тази година — майка. Всичко така хубаво се подреди за теб, скъпа.

— Лилиан е следващата — добави Анабел с усмивка.

Нервите на Лилиан се изопнаха от удоволствие и тревога при тези думи.

— Какво има? — прошепна Дейзи в ухото ѝ, докато другите две момичета обсъждаха бъдещото бебе. — Изглеждаш притеснена. Да не би да имаш съмнения? Предполагам, че е напълно естествено.

— Ако се омъжа за него, ще се караме като куче и котка — въздъхна Лилиан.

Дейзи ѝ се усмихна.

— Не мислиш ли прекалено много за вашите различия? Имам подозрение, че ти и графа може би си приличате повече, отколкото мислиш.

— В какъв смисъл?

— Само помисли — посъветва я по-малката ѝ сестра с усмивка. — Уверявам те, че ще се сетиш.

* * *

След като извика майка си и сестра си в салона, Маркъс застана пред тях, стиснал ръце зад гърба си. Намираше се в непозната ситуация, доверявайки се на сърцето си, вместо на повелите на разума. Това не беше характерно за Марсдън. Семейството беше прочуто с дългата си линия хладни и пресметливи предшественици, с изключение на Ейлин и Ливия.

Маркъс, от своя страна, беше следвал типичния стил на Марсдън... докато Лилиан Бауман не нахлу в живота му с цялото коварство на ураган.

Сега ангажиментът, който бе поел към една вироглава млада жена, изпълваше Маркърс с чувство на спокойствие, каквото преди не бе познавал. Лека усмивка раздвижи малките мускулчета на лицето му, когато се запита как да каже на графинята, че тя най-после ще има снаха — която случайно бе последното момиче, което графинята някога би избрала за сина си.

Ливия седеше на един близък стол, а графинята, както винаги, заемаше канапето. Маркърс неволно забеляза разликата в погледите им — топъл и очаквателен на сестра му, изпълнен с досада и предпазливост на майка му.

— След като ме вдигна от следобедната ми почивка — каза графинята остро, — те моля да си кажеш, каквото имаш, милорд. Какви новини ще ни съобщиш? Какво е толкова важно, че трябваше да бъда извикана в такъв необичаен час? Някакво незначително послание за онези зле възпитани сестри, предполагам. Е, казвай!

Челюстта на Маркърс се стегна. Всички намерения да съобщи внимателно новината изчезнаха, когато си спомни как бе приета вестта за новородения му племенник. Той внезапно изпита задоволство от перспективата да информира майка си, че всеки неин внук, включително бъдещия наследник на титлата, ще бъде половин американец.

— Сигурна съм, че ще научиш с удоволствие, че съм последвал съвета ти и най-после съм си избрал булка — произнесе той равно. — Въпреки че още не съм й направил официално предложение, имам основателна причина да вярвам, че ще приеме, когато го направя.

Графинята примига изненадано, хладнокръвието й се стопи.

Ливия го загледа с учудена усмивка. В очите й за миг припламнаха весели искрици, които накараха Маркърс да си помисли, че се е досетила коя е неназованата булка.

— Колко хубаво — каза тя. — Намери ли най-после някоя, която ще те търпи, Маркърс?

Той й се усмихна в отговор.

— Така изглежда. Макар да подозирам, че ще е добре да ускоря сватбените планове, преди да се е опомнила и избягала.

— Глупости — каза остро графинята. — Някоя жена не би избягала пред перспективата да се омъжи за графа на Уестклиф. Ти притежаваш най-древната титла в Англия. В деня, в който се ожениш,

ще предадеш на съпругата си по-достойна благородническа титла от всяка некоронована глава на земята. А сега ми кажи коя си избрал.

— Мис Лилиан Бауман.

Графинята издаде звук на отвращение.

— Стига с тези глупави шеги, Уестклиф. Кажи името на момичето.

Ливия се размърда от удоволствие. Грейнала в лъчезарна усмивка срещу брат си, тя се наведе към майка си и каза със силен шепот:

— Мисля, че е сериозен, майко. Наистина е мис Бауман.

— Не може да бъде! — Графинята изглеждаше слисана. Човек направо можеше да види как капиллярите се пукаат по страните ѝ. — Настоявам да се откажеш от това безумие, Уестклиф, и да дойдеш на себе си. Няма да приема това ужасно създание за своя снаха!

— Но ще се наложи — каза Маркърс непреклонно.

— Можеш да имаш, което си момиче поискаш тук или на континента... момиче от добър произход и...

— Мис Бауман е тази, която искам.

— Тя не пасва на изискванията за съпруга на Марсдън.

— Тогава изискванията трябва да бъдат нарушени.

Графинята се засмя дрезгаво, звукът беше толкова неприятен, че Ливия стисна ръце в стола си, за да не затисне ушите си.

— Каква лудост те е обзела? Това момиче е нечистокръвно! Как можеш да си помислиш да обремениш децата си с майка, която ще подценява нашите традиции, ще презира обичаите ни и ще се подиграва на основни принципи за добро поведение? Как може такава съпруга да ти подхожда? Мили боже, Уестклиф! — Като направи пауза, разярената жена си пое дъх с усилие. Тя погледна от Маркърс към Оливия и избухна: — Каква е причината за тази проклета обсебеност на това семейство към американци?

— Какъв интересен въпрос, майко — каза Ливия. — Поради неизвестна причина никое от децата ви няма желание да се ожени за човек от своята порода. Маркърс, защо е така, според теб?

— Подозирам, че отговорът няма да е ласкателен за никой от нас — дойде сардоничният отговор.

— Ти имаш отговорност да се ожениш за момиче с благородническа кръв — извика графинята с изкривено лице. —

Единствената причина за съществуването ти е продължаване на семейната линия и запазване на титлата и средствата за наследниците ти. И ти се провали напълно.

— Провалил се е? — прекъсна я Ливия, очите ѝ святкаха. — Маркълс учетвори състоянието след смъртта на татко, да не споменаваме подобряването на живота на слугите и арендаторите в това имение. Той спонсорира сметките за хуманитарни дейности в Парламента и създаде работа за повече от сто души във фабриката за локомотиви, освен това е най-грижовният брат, който човек...

— Ливия — прошепна Маркълс, — не е нужно да ме защитаваш.

— Да, нужно е! След всичко, което си направил за всички, защо да не се ожениш за момиче, които ти си избрал — енергично и прекрасно момиче, смее да добавя — без да трябва да понасяш глупавите речи на майка за продължаване на рода?

Графинята заби злобен поглед в най-малкото си дете.

— Ти не си упълномощена да участваш в обсъждане на семейното родословие, дете, предвид факта, че не можеш да се наречеш издънка на Марсдълн. Или трябва да ти напомня, че си резултат от една-единствена ноц забавление с гостуващ лакей? Споминалият се граф нямаше избор, освен да те приеме, вместо да му лепнат етикета „рогоносец“, но все пак...

— Ливия — прекъсна рязко Маркълс, протягайки ръка към сестра си, която беше пребледняла. Новината съвсем не бе изненада за нея, но графинята никога не бе дръзвала да я произнесе открито досега. Ливия стана и отиде до него, очите ѝ блестяха върху бледото лице. Маркълс я прегърна и прошепна в ухото ѝ: — По-добре е сега да излезеш. Трябва да си кажем някои неща... и не искам да попадаш под кръстосан огълн.

— Всичко е наред — отвърна Ливия с леко треперещ глас. — Това, което казва, няма значение... Тя загуби силата си да ме наранява много отдавна.

— Заради теб самата — меко рече той. — Иди при съпруга си, Ливия, и му позволи да те утеши, докато аз се справя с графинята.

Ливия вдигна очи към него, лицето ѝ беше много по-спокойно.

— Ще отида — обеща тя. — Макар че не се нуждая от успокоение.

— Добро момиче. — Той я целуна по челото.

Изненадана от проявата на обич, Ливия се усмихна и отстъпи от него.

— За какво си шепнете? — поиска да знае графинята.

Маркълс я игнорира, изпрати сестра си до вратата и я затвори тихо след нея. Когато се обърна да погледне графинята, лицето му беше мрачно.

— Обстоятелствата около раждането на Ливия не рефлектират върху характера ѝ — каза той. — Те рефлектират върху вашия. Не давам и пукната пара дали сте избрали да се забавлявате с лакей, нито дали сте родили негово отроче... но съм против да засрамвате Ливия за това. Тя живя под сянката на греха ви през целия си живот и плати скъпо за миналия ви разгул.

— Няма да се извинявам за нуждите си — озъби се графинята. — При отсъствие на обич от страна на баща ти трябваше да вземам удоволствието от там, където го намерех.

— И карате Ливия да поема удара на обвинението. — Устата му се изви. — Макар да виждах как я малтретирате и пренебрегвате като дете, не можех да направя нищо, за да я защитя по онова време. Но сега мога. Никакво споменаване повече на тази тема пред нея. Никога. Разбрахте ли ме?

Въпреки тихия глас, вулканичната му ярост сигурно стигна до нея, защото тя нито възрази, нито започна да спори. Само преглътна мъчително и кимна.

Мина цяла минута, докато двамата овладеят емоциите си. Графинята започна първа да напада.

— Уестклиф — каза тя сдържано, — да ви е хрумвало някога, че баща ви щеше да презира тази Бауман и всичко, което тя олицетворява?

Маркълс я погледна безизразно.

— Не — каза той накрая, — не ми е хрумвало. — Починалият му баща отсъстваше от мислите му от толкова отдавна, че Маркълс изобщо не се бе запитал какво може да е впечатлението му от Лилиан Бауман. Фактът, че майка му смяташе, че това има някакво значение за него, беше учудващ.

Като предположи, че му е дала причина да премисли решението си, графинята продължи да упражнява натиск с още по-голяма решителност.

— Ти винаги си искал да го удовлетвориш — продължи тя, — и често успяваше, макар той да го е признавал рядко. Може да не ми повярваш, но баща ти винаги е мислил за най-добрия ти интерес. Искаше да те превърне в мъж, който си заслужава титлата, влиятелен мъж, от когото никога няма да се възползват. Мъж като него самия. И до голяма степен успя.

Думите трябваше да поласкаят Маркърс. Те обаче имаха противоположния ефект.

— Не, не успя — каза той дрезгаво.

— Знам какъв тип жена би искал той за майка на внуците си — каза графинята. — Това момиче Бауман не те заслужава, Уестклиф, не заслужава името и кръвта ти. Представи си среща между двамата... между нея и баща ти. Знаеш, че не би я приел.

Маркърс внезапно си представи как Лилиан се конфронтира с тираничния му баща, който караше всички да се ужасяват и да благоговееят пред него. Той не се съмняваше, че Лилиан щеше да реагира на стария граф с привичната си насмешливост. Нямахше да се уплаши от него и за секунда.

При продължителното му мълчание графинята заговори с по-мек тон:

— Разбира се, тя има своите качества. Разбирам добре как тези от по-ниските класи могат да ни привличат — понякога въздействат на желанието ни за екзотика. И всъщност не е изненадващо, че ти, като всички мъже, копнееш за разнообразие в преследването на жени. Ако я искаш, винаги можеш да я имаш. Решението е очевидно: след като и двамата се оженили за други хора, можете да имате връзка, докато се умориш от нея. Хората от нашите среди винаги намират любовта извън брака — така е по-добре, ще видиш.

Стаята беше неестествено тиха, докато умът на Маркърс кипеше от разяждащи душата спомени и гневни гласове, отекващи дълго след като са замлъкнали. Макар да не харесваше ролята на мъченик и никога да не се бе виждал в тази светлина, не можеше да не си спомни, че през по-голямата част от живота му собствените му нужди са оставали без внимание, докато е носил отговорностите си. Сега най-после бе намерил жена, която му предлагаше топлината и радостта, които толкова дълго му бяха липсвали... и по дяволите всичко, той имаше правото да иска подкрепа от семейство и приятели, независимо

какви частни резерви можеха да имат. Мислите му се стрелнаха към по-мрачна територия, когато си спомни за най-ранните години от живота си, когато баща му изпращаше далеч всеки, към когото той изпитваше привързаност. За да не му позволи да бъде слаб. За да не му позволи да разчита на друг, освен на себе си. Това бе един установен модел на изолация, който бе ръководил целия живот на Маркърс досега. Но вече не.

Колкото до предложението на майка му да има афера с Лилиан, след като се оженят за други хора, идеята го обиди до дъното на душата му. Това нямаше да е нищо друго, освен перверзна имитация на честните отношения, които те двамата заслужаваха.

— Изслушайте ме добре — произнесе той, когато най-после се съвзе и можеше да говори. — Преди започването на този разговор бях твърдо решен да я направя своя съпруга. И ако имаше нещо, което да увеличи още повече решимостта ми, вашите думи, казани току-що, щяха да го направят. Нямайте никакво съмнение, когато казвам, че Лилиан Бауман е единствената жена на земята, за която ще се ожена. Нейните деца ще бъдат мои наследници, иначе родът Марсдън ще спре с мен. Отсега нататък моя главна грижа е нейното благополучие. Всяка дума, жест или действие, накърняващи нейното щастие, ще бъдат посрещнати от възможно най-лошите последици. Не трябва никога да й давате причина да повярва друго, освен че сте доволна от нашия брак. Първия миг, в който науча за обратното, ще бъдете изпратена на дълга разходка далеч от умението. Далеч от Англия. Завинаги.

— Не може да мислиш това, което казваш. Афектиран си. По-късно, когато се успокоиш, ще...

— Не съм афектиран. Аз съм дяволски сериозен.

— Полудял си!

— Не, госпожо. За първи път в живота си имам шанс за щастие — и няма да го пропиляя.

— Глупак такъв — изсъска графинята, трепереца от гняв.

— Независимо какво излезе от това, женитбата с нея ще е най-малко глупавото нещо, което съм правил някога — отвърна той и напусна стаята с лек поклон.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Анабел се извини и излезе от стаята за закуска.

— Отново ми се гади — каза тя. — Сигурно трябва да се прибера за малко в стаята. За щастие, господин Хънт е на езда и няма да знае, че съм се прибрала да подремна.

— Ще те п-придружа до стаята ти — каза загрижено Еви.

— О, Еви, скъпа, няма нужда...

— Ще бъде идеално извинение да избегна леля Флорънс, к-която сигурно ме търси.

— Е, в такъв случай, благодаря. — Борейки се с пристъпите на гадене, Анабел се облегна благодарно върху ръката на приятелката си, когато тръгнаха.

Лилиан и Дейзи ги последваха.

— Не мисля, че ще успее да държи дълго новината в тайна от господин Хънт, а ти? — прошепна Дейзи.

— В никакъв случай — отвърна й също шепнешком Лилиан. — Сигурна съм, че той подозира нещо, тъй като обикновено Анабел е здрава като кон.

— Може би. Макар да съм чувала, че мъжете често пъти не съзнават очевидни неща...

Когато излязоха от стаята за закуска, видяха лейди Оливия да върви по коридора.

Красивото й лице беше помрачено от тревога. Беше странно да я видят намръщена, тъй като обикновено беше весела жена. Лилиан се запита какво ли я е разстроило.

Лейди Оливия забеляза двете сестри и физиономията й се проясни. На устните й се появи усмивка.

— Добро утро.

Въпреки че лейди Оливия бе само две или три години по-голяма от Лилиан, тя изглеждаше безкрайно по-мъдра, с очите на жена, познала голяма тъга в миналото си.

Точно това чувство за непознат жизнен опит, толкова отвъд този на Лилиан, винаги я караше да се чувства малко неловко около лейди Оливия. Макар сестрата на графа да беше очарователно разговорлива, човек имаше усещането, че съществуват въпроси, които не бива да бъдат задавани, и теми, които са чувствителни.

— Отивах към оранжерията — обясни лейди Оливия.

— Да не ви задържахме, тогава. — Лилиан беше очарована от леката прилика с Уестклиф в лицето на жената... нищо определено, но нещо в очите, както и в усмивката...

— Елате с мен — предложи лейди Оливия. Подчинявайки се на внезапен импулс, тя се пресегна към Лилиан и малките ѝ пръсти се свиха около ръката на американката. — Току-що имах много интересен разговор с графа. Бих искала да го обсъдя с вас.

О, боже. Значи беше казал на сестра си. И по всяка вероятност на майка си. Лилиан хвърли поглед с прикрита паника към сестра си, която не направи дори опит да ѝ помогне.

— Аз отивам в библиотеката за роман — обяви бодро Дейзи. — Онзи, който чета в момента, е доста разочароващ, така че нямам желание да го довърша.

— В последната редица отдясно, два рафта над земята — посъветва я лейди Оливия. — И погледнете зад първата редица книги. Там съм скрила любимите си романи — любовни истории, каквито невинните момичета не бива да четат. Ще ви покварят безкрайно.

Тъмните очи на Дейзи блеснаха при тази информация.

— О, благодаря ви! — Тя се забърза, без да се обърне назад, докато лейди Оливия се усмихваше.

— Хайде — каза тя, като побутна Лилиан. — Щом като ще бъдем сестри, има някои неща, които бихте искали да знаете. Аз съм безценен източник на информация и в момента съм в изключително бърливо настроение.

Лилиан тръгна с нея към оранжерията. Въздухът вътре беше топъл и благоуханен, с нахлуващото обедно слънце и топлината, идваща от зарешетените отвори в пода.

— Не съм съвсем сигурна, че ще бъдем сестри — отбеляза Лилиан, като седна до нея на ратановата пейка с извита френска облегалка. — Ако графът е намекнал, че нещо е уредено...

— Не, не стигна чак толкова далеч. Но изрази сериозни намерения към вас. — Лешниково зелените очи на лейди Оливия се усмихваха, но въпреки това в тях имаше доза бдителност. — Несъмнено трябва да бъда сдържана и тактична, но просто не мога да не попитам... Ще приемете ли?

Лилиан, която никога не бе губила дар слово, се хвана, че заеква като Еви.

— Аз... аз...

— Извинете ме. — Лейди Оливия я съжали. — Тези, които ме познават добре, ще потвърдят, че обичам да се меса в делата на другите хора. Надявам се, че не ви обиждам.

— Не.

— Добре. Не мога да се разбирам с хора, които се обиждат лесно.

— Нито пък аз — призна Лилиан, раменете ѝ се отпуснаха и двете се засмяха. — Госпожо, предвид ситуацията... макар да не знаете подробностите, освен ако графът...

— Не — увери я нежно лейди Оливия. — Както винаги, брат ми се въздържа за детайлите. Той е дразнещо потаен мъж, който обожаваша да измъчва любопитните като мен. Продължете.

— Истината е, че искам да приема — каза честно Лилиан. — Но имам някои резерви.

— Разбира се, че ще имате — каза веднага лейди Оливия. — Маркърс е объркващ мъж. Той прави всичко добре и се старая всички да го разберат. Човек не може да си измие дори зъбите, без да го посъветва откъде да започне — от кърниците или от резците.

— Да.

— Трудно поносим човек — продължи Оливия, — който вижда само крайности — правилно и неправилно, добро и лошо. Отстоява мнението си и държи да надделеа, да не споменаваме неспособността му да си признава, когато е сбъркал.

Беше ясно, че лейди Оливия щеше да отиде далеч относно слабостите на Маркърс, но Лилиан изпита внезапен порив да го защити. Все пак не беше честно да го рисуват в такива груби краски.

— Всичко това може да е истина — каза тя, — но човек трябва да му признае, че е честен. Той винаги държи на думата си. И дори

когато иска да се наложи, го прави, защото смята, че така е добре за другите хора.

— Предполагам... — каза несигурно лейди Оливия и това окуражи Лилиан да продължи по темата.

— Освен това жената, която се омъжи за лорд Уестклиф, не би трябвало никога да се страхува, че той може да се отклони от правия път. Той ще ѝ бъде верен. Ще я кара да се чувства сигурна, защото винаги ще се грижи за нея и никога няма да изгуби присъствие на духа в критична ситуация.

— Но той е непреклонен — настоя лейди Оливия.

— Не е точно така...

— И студен по характер.

— О, не — възрази Лилиан, — ни най-малко. Той е най... — Тя спря рязко и се изчерви, когато забеляза доволната усмивка на лейди Оливия.

— Мис Бауман — прошепна лейди Оливия, — звучите ми като влюбена жена. И аз силно се надявам, че сте. Защото толкова дълго време отне на Маркърс да ви намери... и сърцето ми ще бъде разбито, ако любовта му се окаже несподелена.

Лилиан трепна при силния, внезапен удар на сърцето си.

— Той не ме обича. Поне не го е казал.

— Не съм изненадана. Брат ми има склонност да изразява чувствата си по-скоро с действия, отколкото с думи. Трябва да сте търпелива с него.

— И аз стигнах до този извод — отвърна мрачно Лилиан и другата жена се засмя.

— Никога не съм го познавала така добре, както го познава по-голямата ми сестра, Ейлин. Те са много по-близки по възраст и тя бе главната му довереница, преди да замине за Америка със съпруга си. Ейлин бе тази, която ми обясняваше много неща за характера му винаги, когато бях готова да го убия.

Лилиан мълчеше и слушаше сладкия, мелодичен глас. Тя не бе осъзнавала досега колко много иска да разбере Маркърс. Никога преди не бе разбирала защо любовниците се занимават да колекционират разни неща за спомен; писма, къдрици коса, изгубена ръкавица, пръстен. Но сега знаеше какво е човек да е обсебен от някого. Беше изпълнена с непреодолимо желание да узнае и най-малките детайли за

мъж, който изглеждаше във висша степен праволинеен, и все пак на практика непознат.

Лейди Оливия отпусна ръка върху облегалката на канапето и се вгледа замислено в растителността край тях.

— Има неща за миналото му, които Маркърс никога не би разкрил на никого, тъй като смята, че не е мъжко да се оплакваш, и би предпочел да умре с бавна смърт, отколкото да стане обект на съжаление. И ако някога научи, че съм ви казала нещо, ще ме обезглави.

— Умея да пазя тайни — увери я Лилиан.

Лейди Оливия й се усмихна, след това заби поглед във върховете на обувките си.

— Тогава значи ще паснете много добре в семейство Марсдън. Ние сме обременени с тайни. И никой от нас не обича да размишлява над миналото. Маркърс, Ейлин и аз — всички страдахме по различен начин от действията на родителите ни, от които нито единият — според мен — не е трябвало да има деца. Майка ми никога не се е интересувала от нищо друго, освен от себе си или нещата, които могат да я засягат пряко. А баща ни не даваше пет пари за дъщерите си.

— Съжالياвам — каза Лилиан искрено.

— Не, неговото безразличие беше благословия и ние го знаехме. Далеч по-лошо бе за Маркърс, който бе жертвата на безумните теории на баща ни за това как трябва да се възпитава наследникът на Уестклиф. — Въпреки че гласът на лейди Оливия бе тих и равен, Ливия усети да я пронизва тръпка и тя разтърка ръце да успокои настръхналата си плът. — Баща ни не толерираше нищо, освен перфекционизма в сина си. Той поставяше ненормално високи стандарти във всяка сфера от живота на Маркърс и го наказваше ужасно, ако не успееше да ги покрие. Маркърс се научи да понася боя, без да отрони и една сълза или да покаже и намек за недоволство, защото ако го стореше, наказанието се удвояваше. А татко беше безмилостен, когато откриеше слабост. Веднъж попитах Ейлин защо Маркърс не обича кучета... тя ми каза, че когато е бил дете, се е боял от две хрътки, които татко държал като домашни любимци. Кучетата усетили страха му и затова били агресивни към него, лаели и се зъбели винаги, когато го видели. Когато татко открил колко много се бои Маркърс, той го заключил сам в една стая с тях, за да го принуди да се

конфронтира с това, от което се страхува. Не мога да си представя какво ли е било за едно петгодишно момче да остане часове наред с тези зверове. — Тя се усмихна горчиво. — Явно е разбирал буквално значението на израза „хвърлен на кучетата“. В момента, когато е трябвало да защитава сина си, е избрал да го хвърли в ада.

Лилиан я гледаше, без да мига. Тя се опита да говори, да попита нещо, но гърлото ѝ бе стегнато. Маркъс беше толкова уверен и самонадеян, че беше невъзможно да си го представи като уплашено дете. Но въпреки това много от неговата сдържаност сигурно бе дошла от болезнения урок в ранна възраст, когато не е имало кой да му помогне. Никой не го е защитил срещу страха. Странно, но сега, когато беше възрастен мъж в силата си, ѝ се прииска да успокои малкото момче, което е бил.

— Татко искаше наследникът му да бъде независим и коравосърдечен — продължи лейди Оливия, — така че никой никога да не може да се възползва от него. Затова винаги, когато видеше, че Маркъс се привързва към някого, любима бавачка, например, тя биваше уволнявана начаса. Брат ми откри, че изразяването на обич към някого завършва с изчезването на този човек. Той стана дистанциран към всички, които обича, но не иска да загуби, включително към Ейлин и мен. От това, което разбрах, нещата при него са се подобрили, когато е бил изпратен в далечно училище, където приятелите му са станали временно семейство.

Значи затова Маркъс беше останал непоколебим приятел със Сейнт Винсънт, помисли си Лилиан.

— Майка ви никога ли не се намеси, за да защити децата си? — попита тя.

— Не, беше прекалено заета със собствените си афери.

Двете останаха мълчаливи известно време. Лейди Оливия чакаше търпеливо Лилиан да заговори, явно разбирайки, че тя се опитва да смели информацията.

— Какво облекчение трябва да е било, когато старият граф се е споминал — прошепна тя.

— Да. Макар да е тъжно да кажеш за живота на един човек, че светът е станал по-добър след неговата смърт.

— Той не е успял в опитите си да направи брат ви студен и безсърдечен.

— Не, наистина — промърмори лейди Оливия. — Радвам се, че можете да го видите, скъпа. Маркърс стигна толкова далеч, и въпреки това има силна нужда от... безгрижие.

Вместо да удовлетвори любопитството й за Маркърс, разговорът беше възбудил още въпроси, цял потоп. Но познанството й с лейди Оливия бе още прекалено ново, за да е сигурна как ще бъдат възприети.

— Известно ли ви е, госпожо — най-после се осмели Лилиан, — дали лорд Уестклиф някога е обмислял сериозно да се ожени за някоя? Знам, че е имало жена, към която е изпитвал чувства...

— О, това... това не беше нищо, всъщност. Маркърс щеше да се измори от нея бързо, ако лорд Сейнт Винсът не я бе откраднал. Повярвайте ми, ако Маркърс искаше да си бори за нея, тя щеше да е негова. Това, което той така и никога не разбра — и което ние, останалите, виждахме — беше, че това всичкото е заговор от нейна страна, за да възбуди ревността му и да го накара да се ожени за нея. Но планът й пропадна, защото Маркърс не се интересувахе в действителност от нея. Тя беше една от върволицата жени, които... ами, както можете да се досетите, на брат ми никога не му е липсвало женско внимание. Беше малко разглезен в това отношение, тъй като не е оставал без жена, откак порасна. — Тя хвърли на Лилиан лукав поглед. — Сигурна съм, че е намерил за освежаващо да срещне жена, която има дързостта да не се съгласява с него.

— Не съм сигурна, че „освежаващо“ е думата, която той би избрал — отвърна иронично Лилиан. — Но когато не харесвам нещо, което е направил, не се колебая да му кажа.

— Хубаво. Точно от това има нужда брат ми. Малцина са тези, които някога са му възразявали. Той е силен мъж, който има нужда от също толкова силна съпруга, за да балансира характера му.

Лилиан започна да оправя бледозелената си рокля и подхвърли предпазливо:

— Ако аз и лорд Уестклиф се оженим... той ще срещне много неодобрение от роднини и приятели, нали? Особено от графинята.

— Приятелите му никога няма да се осмелят — отвърна веднага лейди Оливия. — Колкото до майка ми... — Тя се поколеба, но след това каза честно: — Тя вече даде ясно да се разбере, че не ви одобрява. Съмнявам се, че някога ще го направи. Но това ви поставя в много

голяма компания, тъй като тя не одобрява почти никого. Притеснява ли ви, че тя се противопоставя на женитбата ви?

— Предизвиква ме изключително силно — каза Лилиан, карайки лейди Оливия да избухне в смях.

— О, наистина ви харесвам! Трябва да се омъжите за Маркърс, тъй като не искам нищо повече от това да ви имам за снаха. — Като стана отново сериозна, тя погледна Лилиан с топла усмивка. — Освен това имам егоистична причина да се надявам, че ще приемете предложението му. Въпреки че аз и господин Шоу нямаме скорошни планове за заминаване отвъд океана, знам, че този ден ще дойде. Когато това се случи, ще съм спокойна да знам, че Маркърс е женен и има кой да се грижи за него, при положение, че двете му сестри са далече. — Тя стана от пейката и оправи роклята си. — Причината да ви кажа всичко това, е, че искам да разберете защо е толкова трудно за Маркърс да се отдаде на любовта. Трудно, но не невъзможно. Сестра ми и аз най-после успяхме да се освободим от миналото с помощта на нашите съпрузи. Но веригите на Маркърс са най-тежки. Знам, че той не е най-лесният мъж за обичане. Но ако можете да се накарате да го посрещнете на половината път... може би дори на малко повече от половината... сигурна съм, че никога няма да съжалявате.

* * *

Къщата жужеше от безброй слуги, които напомняха на пчелен кошер, докато се опитваха да опаковат принадлежностите на господарите си. По-голямата част от гостите щяха да си тръгнат вдругиден, макар някои вече да си бяха заминали. Други щяха да поемат на път рано, тъй като никой не искаше да пропусне прощалния бал, който щеше да се състои последната вечер от домашното парти.

Лилиан често се оказваше в близост до майка си, която надзираваше (измъчваше, по-точно казано) две прислужници в техните неуморни усилия да сгънат и да опаковат стотици неща в големите кожени сандъци, донесени горе от лакея. След смайващия обрат на събитията през изминалите един-два дена, Лилиан очакваше майка ѝ да планира всяка дума или жест в усилие да подsigури годещ с лорд Уестклиф. Но Мерседес беше изненадващо тиха и отстъпчива, сякаш

подбираше думите си с изключително внимание всеки път, когато говореше с Лилиан. Като връх на всичко, тя изобщо не споменаваше Уестклиф.

— Какво ѝ става? — обърна се Лилиан към Дейзи, озадачена от прекалената хрисимост на майка си. Беше приятно да не се препира и дразни с нея, но в същото време точно сега би очаквала Мерседес да я залива със съвети.

Дейзи сви рамене и отвърна дяволито:

— Може да се предполага, че тъй като винаги си правила обратното на всичко, което те съветва, като нищо можеш да зачеркнеш лорд Уестклиф; за това майка е решила да остави нещата в твои ръце. Предполагам, че ще се направи на глуха и сляпа за всичко, което правиш, стига да успееш да задържиш интереса на графа.

— Значи... ако се измъкна до стаята на лорд Уестклиф по-късно тази вечер, тя няма да възрази?

Дейзи се засмя.

— Сигурно ще ти помогне да се промъкнеш до горе, ако ме питаш. — Тя изгледа Лилиан с вдигнати вежди. — А какво ще правиш с лорд Уестклиф сама в неговата стая?

Лилиан почувства, че се изчервява.

— Ще преговаряме.

— О! Така ли го наричаш това?

Лилиан потисна усмивката си и присви очи.

— Не бъди нахална, иначе после няма да ти разкажа подробностите.

— Не ми и трябва да ми ги разказваш — нехайно отвърна Дейзи. — Прочетох романите, които лейди Оливия препоръча... и сега смея да твърдя, че знам повече от теб и Анабел взети заедно.

Лилиан не се сдържа и се разсмя.

— Скъпа, не съм сигурна, че тези романи са съвсем точни в описанията на мъжете, нито пък на... на онова.

Дейзи се намръщи.

— В какъв смисъл не са точни?

— Ами, всъщност няма такива неща като... нали разбираш, синкав здрач, припадъци и всякакви цветисти речи.

Дейзи я изгледа с искрено недоволство.

— Съвсем никакви припадъци?

— За бога, човек не би искал да припада, иначе ще пропусне нещо.

— Напротив, аз искам. Искам да бъда в пълно съзнание в началото, а после да припадна за останалата част.

Лилян я изгледа с изумление.

— Защо?

— Защото звучи адски неловко. Да не казвам отвратително.

— Не е.

— Не е какво? Неловко или отвратително?

— Нито едното, нито другото — отвърна Лилян, като се опитваше да не се смее. — Наистина, Дейзи. Щях да ти кажа, ако беше другояче. Хубаво е. Наистина е хубаво.

По-малката ѝ сестра се замисли, след което я изгледа скептично.

— Щом казваш.

Лилян се подсмихна, но се сети за предстоящата вечер и се изпълни с нетърпение пред перспективата да бъде сама с Маркъс. Разговорът в оранжерията с лейди Оливия ѝ беше дал по-голяма представа за това колко удивително е, че Маркъс е свалил гарда пред нея до такава степен.

Може би все пак отношенията им нямаше да бъдат изпълнени с бъркотия. За спор бяха нужни двама души, все пак. Тя може би щеше да намери начин да му въздейства, когато си заслужаваше да се бори за нещо, и да отстъпва, когато бе маловажно. А Маркъс вече бе показал признаци, че ще се съобразява с нея. В библиотеката беше последвало извинение, например, когато Маркъс можеше да смачка гордостта ѝ, но избра да не го прави. Това не бяха действия на мъж, лишен от способност за компромиси.

Ех, да беше само малко по-изкусна, като Анабел, помисли си Лилян, тогава щеше да има много повече шансове да обуздава Маркъс. Но тя вече се бе проявила като прекалено безцеремонна и праволинейна, за да показва женски хитрини. Ами добре, помисли си шеговито, стигнах толкова далеч без никакви хитрини... Предполагам, че ще се справя и ако просто продължавам нататък по начина, по който съм го правила.

Лениво прехвърляйки някакви предмети върху скрина в ъгъла, Лилян остави настрана нужните, които не трябваше да бъдат опаковани до заминаването им вдругиден. Четката ѝ за коса със

сребърен гръб, комплект фуркети, чифт ръкавици... тя спря, когато пръстите ѝ докоснаха шишенцето с парфюма, който господин Нетъл ѝ беше дал.

— О, боже — прошепна тя и седна на високия, облицован с кадифе стол. Вгледа се в блестящото шишенце, сгущено в дланта ѝ. — Дейзи... трябва ли да кажа на графа, че съм използвала любовна отвара върху него?

Малката ѝ сестра изглеждаше ужасена само от идеята.

— В никакъв случай. Поради каква причина трябва да му казваш?

— Честност?

— Честността се надценява. Както някой бе казал на времето: „Тайната е първото и най-важно нещо в сърдечните дела“.

— Бил е дук дьо Ришельо — каза Лилиан, която беше чела същата книга по философия по време на уроците в училище. — И точният цитат е: „Тайната е първото и най-важно нещо в държавните дела“.

— Той обаче е бил французин — възрази Дейзи. — Сигурна съм, че е имал предвид също така и „сърдечните дела“.

Лилиан се засмя и погледна с обич сестра си.

— Може би. Но не искам да крия тайни от лорд Уестклиф.

— Много добре, тогава. Но се вслушай в думите ми — няма да е истинска любовна афера, ако нямаш поне малки тайни.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

С напредването на часа някои от гостите се измориха, а други слязоха в салона за карти на долния етаж и билиардната зала, Лилиан се измъкна от стаята си с намерение да се срещне с Маркъс. Тя тръгна на пръсти по коридора и спря рязко, когато видя един мъж да стои до стената на мястото, където два широки коридора се пресичаха. Мъжът пристъпи напред и тя веднага разпозна камериера на Маркъс.

— Госпожице — каза той спокойно, — милорд ме помоли да ви покажа пътя.

— Знам пътя. И той знае, че го знам. Какво, по дяволите, правите тук?

— Милорд не желае да се скитате из къщата без придружител.

— Естествено. Току-виж някой ме заговорил. Или прельстил.

Очевидно привикнал със сарказъм, когато бе напълно ясно, че тя не отива в стаята на графа за целомъдрена визита, камериерът я поведе.

Изненадана от резервираността му, Лилиан не се сдържа и попита:

— Ъ-ъ... често ли се изисква от вас да придружавате неомъжени жени до частните покои на лорд Уестклиф?

— Не, госпожице — последва невъзмутимият отговор.

— Щяхте ли да ми кажете, ако беше другояче?

— Не, госпожице — каза той със същия тон и тя се усмихна.

— Добър господар ли е графът?

— Отличен, госпожице.

— Предполагам, че щяхте да го кажете, дори да беше страшилище.

— Не, госпожице. В този случай щях да кажа само, че е приемлив господар. Когато казвам, че е отличен господар, имам предвид точно това.

— Хм. — Лилиан бе окуражена от думите на камериера. — Той говори ли със слугите си? Благодарни ли им, когато се справят добре,

например?

— Не повече, отколкото е уместно, госпожице.

— Което ще рече: никога?

— По-подходящо би било да се каже „обикновено не“, госпожице.

Тъй като камериерът не изглеждаше склонен да говори след това, Лилиан го последва в мълчание към стаята на Маркъс. Той я придружи до прага, драсна по вратата с върха на пръстите си и зачака отговор отвътре.

— Защо правите това? — прошепна Лилиан. — Това с драскането? Защо не почукате?

— Графинята предпочита да се драска, а не да се чука, тъй като е по-щадящо за нервите ѝ.

— Графът също ли предпочита да драскате по вратата му?

— Съмнявам се, че има някакви предпочитания.

Лилиан се намръщи. В миналото беше чувала, че други слуги драскат на вратите на господарите си, и това винаги бе дразнило американските ѝ уши... сякаш куче се бори да го пуснат вътре.

Вратата се отвори и Лилиан изпита върховно удоволствие при вида на тъмното лице на Маркъс. Изражението му беше безизразно, но очите му блестяха топло.

— Това е всичко — каза той на камериера, и се взря в лицето на Лилиан, когато отиде да я преведе през прага.

— Да, милорд. — Камериерът изчезна с тактична скорост.

Маркъс затвори вратата и блясъкът в очите му загоря още по-силно, усмивка разтегна устните му. Изглеждаше толкова красив с аскетичните си черти, осветени от трепкация блясък на лампата и камината, че я прониза сладка тръпка. Бе изоставил обичайното си строго облекло и сега беше без сако, бялата му риза беше разкопчана около шията и разкриваше гладка, загоряла кожа. Тя беше целувала тази триъгълна ямичка в основата ѝ... беше прокарала езика си по нея...

Откъсвайки се от горещите спомени, Лилиан отмести очи. В този миг почувства как тънките му пръсти докосват горещата ѝ страна и обръщат лицето ѝ към неговото. Палецът му се плъзна по брадичката ѝ.

— Желаех ви днес — каза той меко.

Сърцето ѝ забърза, а бузата под милващите му пръсти се стегна в усмивка.

— Не погледнахте към мен нито веднъж по време на вечеря.

— Боях се.

— Защо?

— Защото знаех, че ако го направя, няма да се сдържа и...

Миглите на Лилиан се сведоха, когато той се приближи още към нея и ръката му се плъзна по гърба ѝ. Тя почувства как гърдите и талията ѝ се издуват в затвора на корсета ѝ и замечта да се освободи от него. Пое си дъх толкова дълбоко, колкото връзките позволяваха, и усети в този миг сладка, пикантна миризма във въздуха.

— Какво е това? — промърмори тя, поемайки аромата. — Канела и вино... — Като се обърна в прегръдката му, огледа огромната стая, погледът ѝ мина покрай леглото и се спря на малката масичка до прозореца. Върху нея стоеше покрит поднос, от които се издигаха леки струйки сладка пара. Странно, помисли си и погледна Маркърс.

— Идете и разберете — посъветва я той.

Любопитна, тя отиде да провери. Хвана дръжката на капака, увита с ленена кърпа, повдигна го, и във въздуха се разнесе силна, пикантна миризма. Объркана, Лилиан загледа блюдото, и след това се разсмя. В бялата порцеланова чиния имаше пет идеални круши, с блестяща кора и рубиненочервени на цвят от това, че са били задушени във вино. Стояха в езеро от бистър кехлибарен сос, ухаещ на канела и пчелен мен.

— Тъй като не можах да ви дам крушата от бутилката — дойде гласът на Маркърс иззад нея, — реших да използвам нещо по-подходящо.

Лилиан взе една лъжица и я заби в топящата се мека круша и вдигна хапката до устата си с удоволствие. Парченцето топъл, пропит с вино плод сякаш се разтопи в устата ѝ, подправеният меден сос накара гърлото ѝ да се свие.

— М-мм... — Тя затвори очи в екстаз.

Маркърс я обърна с лице към себе си. Погледът му се сведе към ъгълчето на устата ѝ, където блестеше капчица от соса. Той наведе глава, целуна и облиза лепкавата капчица, ласката на устата му накара вътрешността ѝ да изтръпне.

— Вкусно — прошепна и устните му се впиха още по-силно в нейните, докато тя усети как кръвта ѝ се носи в потоци от нажежени до бяло искри. Тя се осмели да сподели вкуса на вино и канела с него, колебливо изследвайки устата му с езика си, и реакцията му я окуражи да обвие ръце около врата му и да се притисне по-силно. Той беше възхитителен, вкусът на устата му беше чист и сладък, усещането за гъвкавото му, силно тяло — безкрайно вълнуващо. Дробовете ѝ се разшириха при опита да си поеме неравно дъх, ограничени от хватката на корсета ѝ, и тя прекъсна целувката.

— Не мога да дишам.

Маркърс мълчаливо я обърна и разкопча роклята. Той развърза връзките и ги разхлаби след серия опитни подръпвания, и накрая Лилиан си пое дъх облекчено.

— Защо сте се пристегнали толкова? — чу го тя да пита.

— Защото роклята иначе няма да се закопчее. И защото, според майка ми английските мъже предпочитат жените им да са с тънки талии.

Маркърс изсумтя.

— Английските мъже предпочитат жените да са с по-широки талии, вместо да припадат от недостиг на кислород. Ние сме практични хора. — Забелязвайки, че ръкавът на разкопчаната ѝ рокля се е смъкнал по бялото ѝ рамо, той наведе уста да погали извивката. Коприненото докосване на устните му срещу кожата ѝ я накараха да потрепери и тя се сви още по-плътно в него. Протегна се слепешком към косата му, пръстите ѝ изтръпнаха, когато усети твърдите му лъскави къдрици. Ритъмът на сърцето ѝ се ускори и тя се размърда неспокойно в ръцете му, когато той стигна с целувки до шията ѝ.

— Лилиан. — Гласът му беше дрезгав и печален. — Това е прекалено скоро. Обещах ви... — Като направи пауза, той си открадна целувка от нежната вдлъбнатина под ухото ѝ. — Обещах... — продължи той, — че ще обсъждаме вашите условия.

— Условия? — попита тя замаяно, обхващайки главата му в ръце и насочвайки устата му към своята.

— Да, аз... — Маркърс прекъсна, за да я целуне.

Миризмът на кожата му я опияняваше с всеки дъх.

Искаше да се притисне към него, докато не остане и милиметър разстояние помежду им. Внезапно усети, че не може да го целува

достатъчно силно, достатъчно дълго.

В този момент Маркърс я погали успокоително по гърба, игнорирайки възраженията ѝ. Дишането му стана бързо и рязко, сякаш му струваше огромно усилие да подреди собствените си разбъркани мисли.

— Малката ми... — Ръцете му започнаха да правят кръгове по гърба и раменете ѝ, за да я успокоят. — Спокойно. Спокойно. Можеш да имаш всичко, което желаш. Не е нужно да се бориш за него.

Лилиан кимна рязко. Никога досега не си бе давала сметка за разликата в опита им, осъзнавайки, че той е в състояние да обуздае силната си страст, докато тя е във висша степен неспособна да се справи. Устата му докосна пламналото ѝ чело и последва крилото на веждата ѝ.

— За вас е по-добре... за двама ни... да го накараме да трае по-дълго — прошепна той. — Не искам да ви обладая набързо.

Тя завря лице в неговото, търсеше ръцете му със своите като котка, която иска да бъде погалена.

Едната му длан се пхна в отворения гръб на роклята ѝ, търсейки кожата над ръба на корсета, и от гърлото му се изплъзна въздишка, когато усети нежната мекота.

— Не още — каза той, макар да не бе ясно дали говореше на себе си, или на нея. Обхвана уязвимата извивка на врата ѝ със силна ръка и се наведе да целуне отворените ѝ устни, брадичката, шията. — Толкова сте сладка.

Тя не се сдържа и се усмихна, изчервена от удоволствие.

— Наистина ли?

Маркърс остави върху устните ѝ още една жадна целувка.

— Много сладка — призна пресипнало. — Дори да бях по-малко мъж, пак щяхте да отнесете разсъдъка ми досега.

Думите предизвикаха нисък смях у нея.

— Сега разбирам привличането между нас. Ние сме заплаха за всички други, освен един за друг. Като два раздразнителни таралежа. — Тя млъкна, когато я осени внезапна мисъл и се дръпна от него. — Като стана дума за привличане... — Краката ѝ бяха малко несигурни, затова отиде да се подпре на леглото. Облегна се на един от стълбовете му и прошепна: — Трябва да ви призная нещо.

Маркърс се присъедини към нея, светлината очертаваше стройния му, силен силует. Очарователно хлабавите му панталони, които леко следваха стройната му фигура, не допринасяха много за прикриването на мускулите под тях.

— Това не ме изненадва. — Той хвана с ръка стълба над главата ѝ, позата му беше отпусната. — Ще ми хареса ли признанието, или не?

— Не знам. — Тя бръкна в скрития джоб на роклята си, претърси дълбоките гънки и откри шишенцето с парфюм. — Ето.

— Какво е това? — Маркърс взе шишенцето, отвори го и вдъхна миризмата. — Парфюм?

— Не какъв да е парфюм — загрижено отвърна тя. — Той е причината да бъдете привлечен от мен.

Маркърс го помириша отново.

— О?

— Купих го от един стар парфюмерист в Лондон. Афродизиак е. Внезапен смях проблесна в очите му.

— Откъде сте научили тази дума?

— От Анабел. И е вярно — каза Лилиан нетърпеливо, — наистина е такъв. Има специална съставка, за която парфюмеристът ми каза, че привлича ухажори.

— Каква е тази специална съставка?

— Не ми каза. Но явно действа. Не се смейте, наистина действа! Забелязах ефекта върху вас в деня, когато играхме раундърс, когато ме целунахте зад живия плет. Не си ли спомняте?

Маркърс изглеждаше развеселен от идеята, но беше ясно, че не вярва, че е бил съблазнен от един парфюм. Той го прокара още веднъж под носа си и прошепна:

— Спомням си, че усетих този мирис. Но бях привлечен от вас поради много други причини дълго преди този ден.

— Лъжец — обвини го тя. — Вие ме мразехте.

Той поклати глава.

— Никога не съм ви мразил. Досаждахте ми, тормозехте ме и ме измъчвахте, но това съвсем не е същото.

— Парфюмът действа — настоя тя. — Не само ние реагирахте на него, Анабел го изпробва върху съпруга си — и се къльне, че в резултат не я е оставил на мира цяла нощ.

— Сладката ми — каза Маркърс, — Хънт се държи като разгонен нерез около Анабел откакто се срещнаха за първи път. Независимо от притесненията ѝ, това е типично поведение за него.

— Но не беше типично поведение за вас! Вие не проявявахте абсолютно никакъв интерес към мен, преди да сложа този аромат, и първия път, когато го подушихте...

— Да не би да твърдите — прекъсна я той, очите му бяха като черно кадифе, — че бих реагирал по същия начин на всяка жена, която го носи?

Лилиан отвори уста да отговори, след това рязко я затвори, когато си спомни, че не бе показал никакъв интерес към останалите момичета, които се бяха напръскали с него.

— Не — призна тя. — Но явно е по-различен върху мен.

Бавна усмивка изви устните му.

— Лилиан, исках ви от мига, в който за първи път ви държах в прегръдките си. И това няма нищо общо с проклетия ви парфюм. Обаче... — той вдъхна аромата за последен път, преди да сложи малкото капаче — аз наистина знам каква е тайната съставка.

Лилиан го погледна с широко отворени очи.

— Не може да бъде!

— Може — каза той самодоволно.

— Какъв всезнайко — възкликна Лилиан и се разсмя. — Може да имате предположения, но ви уверявам, че щом аз не мога да определя каква е, вие със сигурност не бихте...

— Знам със сигурност каква е — информира я той.

— Кажете ми, тогава.

— Не. Мисля, че ще ви оставя сама да я откриете.

— Кажете ми! — Тя се нахвърли върху него, удряйки с юмруци по гърдите му. Повечето мъже биха се дръпнали от яростната атака, но той само се засмя и не помръдна. — Уестклиф, ако не ми кажете веднага, ще...

— Ще ме измъчвате? Съжалявам, това няма да се получи. Вече съм прекалено свикнал. — И като я вдигна с шокираща лекота, я хвърли на леглото като чувал с картофи. Преди да успее да помръдне на милиметър, той беше върху нея, мъркаше и се смееше, докато тя се бореше с него с всички сили.

— Ще ви накарам да се предадете! — Тя прехвърли единия си крак върху него и го дръпна за лявото рамо. Детските години, преминали в игра с буйните ѝ братя я бяха научили на доста трикове. Само че Маркърс посрещаше всеки удар спокойно, тялото му бе маса от стоманени, гъвкави мускули. Той беше много ловък и изненадващо тежък.

— Вие не сте никакво предизвикателство — дразнеше я той, позволявайки ѝ да се изтърколи върху него. Докато се опитваше да го закове, той се изви и отново се намери върху нея. — Не казвайте, че това е най-много, което можете да направите.

— Самонадеян негодник — промърмори Лилиан, подновявайки усилията си. — Ще ви победя... ако не беше тази рокля...

— Желанието ви може да бъде удовлетворено — отвърна той, като ѝ се усмихна. След още няколко минути я пусна на матрака, като внимаваше да не я нарани, докато си играеха. — Достатъчно. Изморихте се. Да кажем, че постигнахме равен резултат.

— Още не — опита се да каже тя.

— За бога, диваче малко — каза той развеселен, — време е да се предадете.

— Никога! — Тя се напъна яростно срещу него, изморените ѝ ръце трепереха.

— Отпуснете се — дойде гальовният му шепот и очите ѝ се разшириха, когато усети твърдия му член между бедрата си. Тя ахна. — По-кротко сега... — Той смъкна горницето на роклята ѝ, блокирайки моментално ръцете ѝ. — Спокойно.

Лилиан притихна, кръвта ѝ запулсира яростно, когато го погледна. Светлината беше неопределена в тази част на стаята, леглото тънеше в сянка. Тъмният силует на Маркърс се раздвижи върху нея, ръцете му свалиха роклята и той разкопча корсета ѝ. Най-последно можеше да диша. Тя си пое шумно и бързо дъх.

Кожата ѝ бе станала толкова чувствителна, че дори въздухът сякаш я протриваше, цялото ѝ тяло бе настръхнало. Тя започна да трепери, когато той съблече долната ѝ риза, чорапите и гащите, неволните докосвания на кокалчетата или върховете на пръстите му я караха да потрепва.

Маркърс стоеше до леглото и я гледаше напрегнато, докато събличаше собствените си дрехи, без да бърза. Елегантно оформеното

му тяло вече ѝ беше познато, както и болезнената възбуда, която пронизваше всеки милиметър от напрегнатата ѝ плът. Тя простена, когато той се присъедини на матрака и се сгуши в топлината на гърдите му. Усетил, че тръпките продължават да я разтърсват, той прокара ръката си по бледия ѝ гръб и обхвана стегнатото ѝ дупе. Навсякъде, където я докосваше, тя чувстваше вълни на безкрайно облекчение, последвани от още по-силна, още по-приятна болка.

Маркърс я целуна бавно, дълбоко, облизвайки копринената вътрешност на устата ѝ, а тя стенеше от удоволствие. Той се смъкна до гърдите ѝ и ги обсипа с леки целувки, докосвайки зърната едва доловимо с език. Възбуждаше я, сякаш тя вече не пламтеше и не трепереше от желание, сякаш не издаваше хлипове, молейки го да облекчи най-после агонията на нуждата. Когато гърдите ѝ подпухнаха, а зърната се свиха и се превърнаха в твърди връхчета, той взе едното в устата си и започна да го подръпва, докато ръцете му се спряха върху стомаха ѝ.

Вътрешността ѝ се стегна. Ръката ѝ хвана неговата и замаяно я постави в триъгълника между бедрата ѝ. Той се усмихна срещу гърдите ѝ и се прехвърли на другото зърно, всмуквайки го във влажното кадифе на устата си.

Времето сякаш спря, когато тя почувства пръстите му да изследват деликатно, да разтварят къдриците, след това да докосват влажното връхче на секса ѝ. Ах... ласките му бяха ефирно леки, първо възбуждащи, после успокояващи, след това отново възбуждащи, докато не извика в безпомощно освобождение и хълбоците ѝ не се вдигнаха срещу ръката му.

Маркърс я гушна и погали треперещите ѝ крайници. Шепнеше нежни думи срещу полуотворената ѝ уста, думи на обожание и страст, докато ръцете му сновяха по тялото ѝ и го плячкосваха. Лилиан не осъзна точния момент, когато докосването му стана по-възбуждащо, отколкото успокояващо, но постепенно го усети да напластява усещане подир усещане. Сърцето ѝ заби с нова сила и тя се размърда неспокойно под него. Той разтвори краката ѝ и побутна коленете ѝ нагоре, след което проникна бавно в нея. Тя се сви при това нахлуване в най-интимното ѝ кътче. Беше толкова твърд над нея, в нея, че плътта ѝ се стегна инстинктивно, но нищо не можеше да спре плътното, тежко плъзгане. Тласъците му бяха равномерни и дълбоки, изпълнени с

дълбока нежност. Всяко движение сякаш изтръгваше тръпка на удоволствие от дълбините на тялото ѝ и скоро тя се отпусна, докато болката изтъня до едва доловимо усещане. Чувстваше се гореща и трескава, когато усети приближаването на втора кулминация. Той я изненада с внезапното си измъкване.

— Маркъс... — изплака тя, — о, боже, не спирайте, моля ви...

Той ѝ изшътка, повдигна я и я обърна внимателно, докато тя легна по корем. Замаяна и трепереща, почувства как пъха една възглавница под нея, след което още една, и я издига високо, разтваряйки я за себе си. После коленичи между бедрата ѝ. Пръстите му разтвориха гънките ѝ и той проникна отново в нея, предизвиквайки неконтролируеми стонове от нейна страна. Тя безпомощно обърна глава на една страна, притиснала буза към матрака, докато извиващите ѝ се хълбоци бяха стегнати в здравата хватка на ръцете му. Той се тласна по-дълбоко в нея, съзнателно изблъсквайки я отвъд ръба на здравия разум. Тя молеше, хлипаше, стенеше, дори ругаеше, и го чу да се смее, когато я доведе до разтърсващ екстаз. Тялото ѝ се сви около члена му в пулсиращи контракции и от гърлото му се откъсна глухо ръмжене, когато стигна до климакс. Тогава се отпусна задъхан върху нея, с уста на тила ѝ, членът му продължаваше да я изгаря отвътре.

Тя остана да лежи търпеливо под него, облиза подпухналите си устни и избъбри:

— А наричате мен дивачка. — Сдържа дъха си, когато той се изсмя, косъмчетата на гърдите му разтъркаха гърба ѝ като протритото кадифе.

* * *

Въпреки че бе приятно изморена от любенето, последното нещо, което искаше, бе да спи.

Беше изпълнена с почуда при откритието, че мъжа, когото преди възприемаше като толкова безинтересен и досаден, не бе нито едното, нито другото. Тя бе започнала да усеща, че Маркъс притежава една по-мека страна, която на повечето хора не бе позволено да виждат.

Усещаше, че го е грижа за нея, макар да се страхуваше да мисли за това, тъй като чувствата, които се изливаха от собственото ѝ сърце,

бяха станали обезпокоително силни.

След като избърса изпотеното ѝ тяло със студена, влажна кърпа, Маркъс я облече в ризата си, носеща още мириса на неговата кожа. Донесе ѝ чиния със сварена круша и чаша сладко вино, и дори ѝ позволи да сложи в устата му няколко хапки от сочния плод. Когато апетитът ѝ бе заситен, Лилиан остави празната чиния и лъжица, и се притисна отново към него. Той се облегна на лакът и я погледна.

— Съжалявате ли, че не позволих на Сейнт Винсънт да ви има?

Тя го изгледа с обърквана усмивка.

— Защо ме питате такова нещо? Да не би да имате гузна съвест?

Маркъс поклати глава.

— Не, само се чудя дали вие не съжалявате.

Изненадана и трогната от нуждата му да получи уверение, Лилиан отвърна честно:

— Не. Той е привлекателен и наистина го харесвам... но не съм го желала.

— Обаче обмисляхте да се омъжите за него.

— Да — призна тя, — мина ми през ума, че бих станала херцогиня... но само за да ви направя напук.

— Нямаше да понеса — призна той — да ви видя омъжена за друг, а не за мен.

— Не мисля, че лорд Сейнт Винсънт ще се затрудни да намери друга наследница, подходяща за целите му.

— Може би. Но няма толкова много жени с богатство, равно на вашето... и никоя от тях не е толкова красива.

Усмивайки се на комплимента, Лилиан изпълзя и прехвърли единия си крак върху него.

— Кажете ми повече. Искам да слушам как възхвалявате поетично качества ми.

Маркъс се изправи до седнало положение, вдигна я с лекота, която я накара да ахне, и я сложи върху хълбоците си.

— Никога не съм бил лиричен — каза той. — Марсдън не са поети. Но... — Той спря да се порадва на гледката на дългокраката млада жена, която го беше яхнала, а косата ѝ се спускаше до кръста на вълни. — Но със сигурност мога да ви кажа, че приличате на езическа принцеса с разрошената си коса и тъмните си очи.

— И? — окуражи го Лилиан, като стисна хлабаво ръце зад врата му.

Той сложи длани на тесния ѝ кръст и ги плъзна надолу по стегнатите ѝ бедра.

— И този често повтарящ се еротичен сън, който сънувах за забележителните ви крака бледнее пред реалността.

— Сънували сте краката ми? — изви се Лилиан, когато почувства дланите му от вътрешната страна на бедрата си.

— О, да. — Ръцете му изчезнаха под ръба на ризата. — Обвийте крака около мен — прошепна настоятелно. — Стиснете, сякаш ме яздите...

Очите ѝ се разшириха.

— Какво? — попита тя и си пое рязко дъх, когато усети как я разтваря с нежни, масажирани движения. Пръстите му правеха нещо безбожно под прикритието на ризата. Тя потръпна и погледна напрегнатото му лице, когато двете му ръце започнаха да си играят с нея, някои от пръстите му я изпълниха, докато други флиртуваха умело с чувствителното малко връхче, което сякаш гореше от докосванията му. — Но жените не... — объркано започна да казва тя. — Не и по този начин. Най-малкото... о... ах... Никога не съм чувала...

— Някои го правят — прошепна той, дразнейки я така, че я караше да стене. — Мой безразсъден ангеле... Мисля, че трябва да ви покажа...

В своята невинност тя не разбра, докато той не я повдигна отново и не ѝ помогна да се плъзне около огромния му, възбуден член, пронизана от него. Шокирана, направи няколко колебливи движения, подчинявайки се на тихия му глас и на търпеливото водачество на ръцете му върху бедрата ѝ. След малко намери ритъма.

— Точно така — каза Маркърс, сега звучеше задъхано. — Това е начинът... — Той бръкна под ризата още веднъж и откри тайното, болящо от желание връхче. Обходи го с палец с нежен натиск. Немигацият му поглед не я изпускаше, опивайки се от гледката на нейното удоволствие; тя усети как спазмите разтърсват тялото ѝ и сърцето и умът ѝ се изпълват от него. Стиснал я здраво за кръста, Маркърс се тласна нагоре и собственото му удоволствие избухна и нахлу в нея.

Обезумяла и изтощена, Лилиан рухна върху него, главата ѝ се отпусна в средата на гърдите му. Тя дълго слуша как бие сърцето му в луд ритъм, преди най-после да се успокои до нормалното.

— Боже мили — прошепна той, плъзгайки ръце около нея, след което се отпусна, сякаш това изискваше прекалено големи усилия. — Лилиан. Лилиан.

— М-мм? — Тя примига сънено, опитвайки се да се пребори с настоящата нужда за сън.

— Промених мнението си за преговорите. Можете да имате, каквото пожелаете. Всякакви условия, всичко, което е във възможностите ми да изпълня. Само ме успокойте и кажете, че ще станете моя съпруга.

Лилиан успя да повдигне глава и погледна в очите му.

— Ако това е пример за способността ви да сключвате изгодни сделки — каза тя, — доста съм притеснена за корпоративните ви дела. Надявам се, че не капитулирате толкова лесно пред изискванията на бизнес партньорите си.

— Не. Нито пък спя с тях.

Бавно усмивка премина през лицето ѝ.

— Тогава се успокойте, Уестклиф... да, ще стана ваша съпруга. Макар да ви предупреждавам... може да съжалявате, че не сте преговаряли, когато научите условията ми по-късно. Може да поискам място в борда на компанията за сапун, например...

— Господ да ми е на помощ — промърмори той и с дълбока въздишка на задоволство се отпусна и заспа.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лилиан остана в леглото на Маркърс през по-голямата част от нощта.

Сега тя се събуди и се намери обгърната в топлината на неговото тяло и меките слоеве от лен, коприна и вълна. Маркърс се беше изтощил от любовенето и след него не беше помръднал.

Когато сутринта наближи, обаче, той се събуди пръв. Изгубена в доволен сън, Лилиан не се възпротиви, когато той понечи да я вдигне.

— Почти съмна — прошепна Маркърс в ухото ѝ. — Отворете очи. Трябва да ви заведе до стаята ви.

— Не — каза тя уморено. — След няколко минути. По-късно. — И се опита да се зарови отново в прегръдката му. Леглото беше толкова топло, а въздухът студен, и тя знаеше, че подът ще е като лед под краката ѝ.

Маркърс я целуна по върха на главата и я надигна да седне.

— Сега — настоя той нежно, като я галеше по гърба. — Прислужницата ще се качи да запали камината... а много от гостите ще ходят на лов тази сутрин, което означава, че скоро ще станат.

— Някой ден — каза Лилиан нацупено, стгушвайки се до гърдите му — ще трябва да ми обясните защо мъжете намират такава нечестива радост в това да излязат навън преди съмнало, да бродят из калните поля и да убиват малки животинки.

— Защото обичаме да се изпробваме срещу природата. И по-важно, това ни дава оправдание да пием преди пладне.

Тя се усмихна и зарови нос в рамото му, разтърквайки устни срещу еластичната мъжка кожа.

— Студено ми е — прошепна тя. — Легни си с мен под завивките.

Маркърс простена пред изкушението, предложено от нея и се застави насила да стане от леглото. Лилиан веднага се пхна под юргана, увивайки ризата на Маркърс по-плътено около себе си. Но той се върна скоро, напълно облечен, и я измъкна от чаршафите.

— Недейте да недоволствате — каза той, като я уви в един от халатите си. — Ще се върнете в стаята си. Не бива да ви виждат с мен в този час.

— Страхувате се от скандал?

— Не. Но в характера ми е да се държа дискретно, когато е възможно.

— Какъв джентълмен — подигра се тя и задържа ръцете си нагоре, докато той връзваше колана на халата. — Трябва да се ожените за също толкова дискретно момиче.

— Ах, но те не са и наполовина толкова забавни както порочните.

— Такава ли съм? — попита тя и обви ръце около врата му. — Порочно момиче?

— О, да — меко каза Маркърс и покри устата ѝ със своята.

* * *

Дейзи се събуди от драскане по вратата. Тя отвори очи и видя, че вече е ранна сутрин, и че сестра ѝ реши обърканата си коса пред тоалетката. Дейзи седна и отхвърли косата от очите си:

— Кой може да е?

— Ще видя. — Вече облечена в тъмночервена дневна рокля от рипсена коприна, Лилиан отиде до вратата и я откряна леко. Доколкото Дейзи можа да види, една прислужница беше дошла да предаде съобщение. Последва заглушен разговор и макар да не успя да чуе напълно думите, тя долови леката изненада в гласа на сестра си, последван от нотка на разочарование. — Много добре — каза отсечено Лилиан. — Кажете ѝ, че ще го направя. Макар да не виждам необходимост от цялото това криене.

Прислужницата изчезна и Лилиан затвори вратата, като се мръщеше.

— Какво има? — попита Дейзи. — Какво ти каза? Кой я е изпратил?

— Няма нищо — отвърна Лилиан и добави с ирония: — Не бивало да казвам.

— Подочух нещо за криене.

— О, става дума за нещо досадно, за което трябва да се погрижа. Ще ти обясня по-късно следобед — несъмнено ще разполагам със силно занимателна и цветиста история за разказване.

— Тази история засяга ли лорд Уестклиф?

— Индиректно. — Мрачното изражение на Лилиан се разсея и тя внезапно засия. — О, Дейзи, ужасно е, начинът, по който искам непрекъснато да се въртя около него. Страхувам се, че ще направя нещо ужасно глупаво днес. Ще запая или нещо такова. За бога, не ми позволявай.

— Няма — обеща Дейзи и ѝ се усмихна. — Значи си влюбена?

— Тази дума да не се споменава — каза бързо Лилиан. — Дори и да бях — а аз не съм признала нищо, — никога няма да съм първата, която ще го каже. Въпрос на гордост е. А и винаги има вероятност той да не каже същото, а да отвърне с любезно: „Благодаря“, в който случай ще трябва да го убия. Или себе си.

— Надявам се графът да не е толкова инатлив като теб — направи коментар Дейзи.

— Не е — увери я Лилиан. — Макар да си мисли, че е. — Един спомен я накара да се изкиска и тя се плесна по челото. — О, Дейзи, ще бъда такава отвратителна графиня.

— Нека не се изразяваме така — опита се да е дипломатична Дейзи. — По-добре да се каже „неконвенционална графиня“.

— Мога да бъда всякаква графиня, каквато поискам — каза Лилиан, отчасти с удоволствие, отчасти с удивление. — Уестклиф каза така. И което е по-... Всъщност предполагам, че наистина го мисли.

След лека закуска с чай и препечени филийки, Лилиан излезе на задната тераса на къщата. Тя подпря лакти на балкона и се взря в безкрайните градини с техните грижливо оформени алеи и широки бордюри от ниски чемшири, отрупани с рози и древни тисове, които осигуряваха толкова много тайни местенца за изследване. Усмивката ѝ избледня в момента, когато се сети, че графинята я чака в Двора на пеперудите, след като бе изпратила една от прислужниците да я извика.

Графинята желаше разговор насаме с Лилиан... и това не бе добър знак, че искаше да се срещнат толкова далече от къщата. Тъй като графинята често изпитваше затруднения при ходене и или използваше бастун, или я буташа с количка, отиването до тайната

градина беше тежко начинание. Щеше да е далеч по-просто и по-разумно да поговорят в салона на Марсдън. Но може би това, което графинята искаше да каже бе толкова лично — или толкова шумно — че тя не искаше да рискува да я чуят. Лилиан знаеше точно защо графинята настоява тя да не съобщава на никого за тяхната среща. Ако Маркърс разбереше, той щеше да настоява да се разрови по-надълбоко — нещо, което и двете не искаха. Освен това Лилиан нямаше намерение да се крие зад Маркърс. Можеше да се справи с графинята сама.

На първо място очакваше тирада, разбира се. Познанството ѝ с жената я бе научило, че графинята има остър език и не се интересува колко нараняващи могат да бъдат думите ѝ. Но това нямаше значение. Всяка сричка, изречена от графинята, щеше да се стече от Лилиан като дъждовна капка по прозорец, защото тя беше сигурна, че нищо няма да я спре да се омъжи за Маркърс. А графинята щеше да осъзнае, че е в неин най-добър интерес да е в добри отношения със снаха си. Иначе те бяха способни да направят живота си една на друга в една и съща степен неприятен.

Лилиан се усмихна мрачно, когато се спусна по дългото стълбище към градините и тръгна в студения утринен въздух.

— Идвам, стара вещице — прошепна тя.

Вратата към Двора на пеперудите беше открената, когато стигна до нея. Като изправи рамене, Лилиан се опита да придаде на лицето си хладно безразличие, и прекрачи вътре. Графинята беше сама в тайната градина, без никакви прислужници, които да се грижат за нея. Тя седеше на кръглата градинска пейка, сякаш беше трон, бастунът ѝ с инкрустирани скъпоценни камъни почиваше до нея. Както се очакваше, изражението ѝ беше каменно и за един кратък миг Лилиан почти се изкуши да се засмее при мисълта, че жената прилича на малък войник, подготвен да се примири с не по-малко от една безспорна победа.

— Добро утро — произнесе любезно Лилиан, като се приближи до нея. — Какво приятно място сте избрали да се срещнем, госпожо. Надявам се, че разходката от къщата не е била прекалено напрегната за вас.

— Това си е моя грижа — сопна се графинята, — а не ваша.

Въпреки че в неподвижните ѝ рибешки очи не се долавяше нищо, Лилиан усети внезапна студена тръпка. Не беше страх, а инстинктивно безпокойство, каквото никога не бе изпитвала при предишните им срещи.

— Просто изразих безпокойство за удобството ви — отвърна Лилиан, вдигайки ръце в престорен жест на самозащита. — Няма да ви провокирам с по-нататъшни опити за приятелско разположение, госпожо. Давайте направо и кажете, каквото имате. Тук съм, за да ви чуя.

— Заради вас самата, и заради сина ми, се надявам да го направите. — В думите на графинята се доловиха ледени нотки, макар в същото време тя да прозвуча странно объркана. — Ако си бях представяла, че момиче с вашата простащина е способно да привлече графа, щях да прекратя това далеч по-рано. Графът не е с всички си, иначе никога нямаше да направи тази лудост.

Когато сивокосата жена спря, за да си поеме дъх, Лилиан се чу да я пита тихо:

— Защо наричате това лудост? Преди няколко седмици признахте, че съм способна да си намеря британски благородник. Защо не и самия граф? Възраженията ви са заради лична неприязън, или...

— Глупаво момиче! — възкликна графинята. — Възраженията ми произтичат от факта, че нито един от предишните петнайсет поколения наследници на Марсдън, не се е женил извън аристокрацията. И синът ми няма да е първият граф, който ще го направи! Не разбирате нищо за това колко е важна кръвта... вие, която идвате от страна без традиции, без култура и без помен благородство. Ако графът се ожени за вас, това няма да е само негова, но и моя грешка, и провал на всеки мъж и жена, свързани с герба Марсдън.

Помпозността на речта едва не накара Лилиан да се изсмее... но тя разбра за първи път, че вярата на лейди Уестклиф в ненарушимостта на благородническото потекло на Марсдън е почти религиозна в своята разпаленост. Когато графинята си възвърна самообладанието, Лилиан се запита как би могла да сведе темата до едно по-лично ниво и да апелира към най-дълбоко скритите чувства на графинята към сина ѝ.

Емоционалната прямота не се удаваше лесно на Лилиан. Тя предпочиташе да прави остроумни или цинични коментари, тъй като изглеждаше далеч по-рисквано да говори от сърце. Това беше важно,

обаче. И може би дължеше един опит за искреност към жената, за чийто син щеше скоро да се омъжи.

Лилиан заговори мъчително бавно.

— Госпожо, знам, че дълбоко в себе си желаете щастието на сина си. Искам да разберете, че аз желая за него същото. Вярно е, че не съм благородничка, нито съм така изискана, както бихте предпочитали...

— Тя направи пауза със самоиронична усмивка, когато добави: — Нито пък съм напълно сигурна какво означава герб. Но мисля... мисля, че мога да направя Уестклиф щастлив. Най-малкото мога да успокоя неговите грижи в някаква степен... и няма да бъде такава луда глава, кълна се. Не знам дали ще повярвате, но знайте, че никога не съм искала да го накарам да се чувства неловко или да ви обидя...

— Няма да слушам повече тези глупости! — избухна графинята. — Всичко във вас ме обижда. Не бих ви взела и за слугиня в имението си, още по-малко пък за негова господарка! Синът ми не дава пет пари за вас. Вие сте просто симптом на неговите отдавнашни огорчения от баща му. Вие сте бунт, безполезно отмъщение срещу един призрак. И когато новостта на неговата простонародна булка изчезне, графът ще ви презре, както аз ви презирам. Но тогава ще бъде прекалено късно. Родословието ще бъде съсипано.

Лилиан остана безизразна, макар да усети как цветът напуска лицето ѝ. Никой, осъзна тя, не я бе заливал с такава дълбока омраза досега. Беше ясно, че графинята изпитваше смъртна неприязън към нея, че ако можеше, би я убила. Вместо да се свие, да заплаче или да възрази обаче, Лилиан се впусна в контраатака.

— А може би иска да се ожени за мен като отмъщение към вас, госпожо. В който случай аз с удоволствие ще изпълня ролята на наказание.

Очите на графинята се изцъклиха.

— Как смеете! — изграчи тя.

Макар да се изкушаваше да каже още нещо, Лилиан се уплаши, че може да докара на графинята апоплектичен удар. А това да убиеш майката на мъжа си, помисли си тя с ирония, не беше добър начин за започване на един брак. Тя потисна хапливите думи и изгледа графинята с присвити очи.

— Изяснихме позициите си, предполагам. Макар да се надявах на различен резултат от разговора ни, ще призная, че новината е малко

шокираща. Може би с времето ще стигнем до някакво разбирателство.

— Да... ще стигнем. — Гласът на жената напомняше съскане и Лилиан трябваше да устои на инстинктивния порив да отстъпи назад, когато видя изгарящата неприязън в погледа ѝ.

Вледенена и омерзена от грозния им разговор, Лилиан не искаше нищо повече от това да се махне оттук, колкото е възможно по-скоро. Но графинята не можеше да ѝ стори нищо, напомни си тя, стига Маркът да я искаше.

— Ще се омъжа за него — произнесе тя спокойно, изпитвайки нужда да изясни този въпрос.

— Не и докато съм жива — прошепна графинята. Като се надигна, тя хвана бастуна си и се подпря на него да запази равновесие. Осъзнавайки физическата ѝ слабост, Лилиан едва не изтича да ѝ помогне. Но жената я изгледа с такъв злобен поглед, че Лилиан остана на място, почти очаквайки графинята да замахне с бастуна.

Мекото утринно слънце проби воала на мъглата, надвиснала над пеперудената градина и няколко калинки разпериха крилца над полуотворените цветни чашки. Беше такава красива градина и толкова неподходящ декор за отровните думи, които бяха разменили. Лилиан последва бавното излизане на графинята от Двора с пеперудите.

— Нека ви отворя вратата — предложи Лилиан. Графинята изчака царствено, след това препречи прага на градината. — Може да се срещнем на по-подходящо място — не се съдържа Лилиан. — Все пак можем да се бием и в къщата, където няма да ви се налага да вървите толкова дълго.

Игнорирайки я, лейди Уестклиф продължи да се отдалечава. След което произнесе нещо любопитно, без да си дава труд да насочва коментара назад, сякаш говореше на някой друг:

— Вие може да продължите.

— Госпожо? — попита Лилиан озадачена и понечи да я последва извън тайната градина.

С брутална бързина тя беше хваната изотзад в смазваща хватка. Преди да успее да помръдне или да извика, нещо затисна устата и носа ѝ. Очите ѝ се разшириха от страх, тя размаха безпомощно ръце и дробовете ѝ се свиха в болезнен опит да поемат въздух. Кърпата върху лицето ѝ, притисната от една силна ръка, бе напоена със сладникава течност, парите ѝ проникваха в ноздрите, гърлото, гърдите, главата...

бърза, унищожителна вълна, която я караше да се разпада парче по парче, като кула от цветни дървени кубчета. Губейки контрол над ръцете и краката си, тя потъна в бездънен мрак, очите ѝ се затвориха, когато слънцето стана черно.

* * *

Когато се върна от късната закуска, поднесена в езерния павилион след сутрешния лов, Маркър спря в основата на голямото стълбище от задната страна на къщата. Един от сутрешната ловна група, възрастен мъж, приятел на семейството през изминалите двайсет и пет години, бе потърсил вниманието му, искайки да се оплаче от един от гостите.

— Той стреля, без да е негов ред — разпалено каза възрастният мъж, — неведнъж, не два пъти, а цели три. И за да се влошат нещата още повече, твърди, че е свалил една от птиците, които прострелях аз. През всичките тези години, откак ловувам в Стоуни крос парк, никога не съм срещал такава дебелацина...

Маркър го прекърсна със сериозна любезност, обещавайки, че не само ще говори с безцеремонния гост, но и че ще покани възрастния гост да се върне следващата седмица, за да ловува на спокойствие. Успокоен донякъде, човекът остави Маркър с няколко последни коментара за лошото поведение на някои хора, които нямат представа от джентълменски обноски в полето. Маркър се усмихна и се заизкачва към задната тераса. Той забеляза Хърт, който също току-що се бе върнал, да стои, навел глава към съпругата си. Анабел изглеждаше определено разтревожена за нещо и шепнеше на Хърт, стиснала ръкавите му.

Когато стигна до най-горното стъпало, Маркър бе посрещнат от Дейзи Бауман и нейната приятелка Еви Дженър, която — както обикновено — не дръзваше да вдигне очи и да го погледне. Маркър направи лек поклон и се усмихна на Дейзи, като си помисли, че лесно може да я обикне като сестра. Стройната ѝ фигура и жизнерадостният ѝ характер му напомняха за Лириан в по-младите ѝ години. В момента, обаче, обикновено лъчезарното ѝ изражение беше унило и страните ѝ бяха лишени от цвят.

— Господине — прошепна Дейзи, — радвам се, че се върнахте. Има един... личен въпрос, който ни притеснява...

— Как мога да помогна? — попита Маркъс веднага. Лек бриз разроши косата му, когато наколни глава към нейната.

Дейзи не знаеше как да обясни.

— Сестра ми — каза му тя напрегнато. — Няма я никъде. За последно я видях преди около пет часа. Излезе по някаква работа и дори не обясни за какво става дума. Когато не се върна, реших да я потърся. Другите момичета — Еви и Анабел — също търсиха. Лилиан не нито в къщата, нито в градината. Ходих дори до кладенчето на желанията, за да проверя дали не ѝ е хрумнало да отиде там. Не е обичайно за нея да изчезва така. Във всеки случай, не и без мен. Може би е прекалено рано да се тревожа, но... — Тя спря и се намръщи, сякаш се опитваше да отхвърли притеснението си, ала не успя. — Нещо не е наред, милорд. Усецам го.

Маркъс запази лицето си спокойно, въпреки че вътрешно усети да го пробожда тревога. Умът му бързо прехвърли възможните обяснения за отсъствието ѝ, от незначителните до най-крайните, но нито едно не изглеждаше логично. Лилиан не беше глупачка, която може да се отдалечи от къщата и да се изгуби, нито пък — въпреки любовта ѝ към лудориите, да си играе някаква игра. Не изглеждаше вероятно да е отишла на визита някъде, тъй като не познаваше никого в селото, а и не би напуснала имението сама. Дали не беше наранена? Дали не се бе разболяла внезапно?

Сърцето му биеше тревожно, но гласът му прозвуча равно, когато премести поглед от дребното лице на Дейзи към това на Еви Дженър.

— Възможно е да е отишла в конюшната и...

— Н-не, милорд — каза Еви Дженър. — Вече ходих да питам, всички коняри са там, но никой от тях не е виждал днес Лилиан.

Маркъс кимна кратко.

— Ще организирам претърсване на къщата и околностите — каза той. — Ще я намерим до час.

Явно успокоена от резкия му маниер, Дейзи изпусна неравна въздишка.

— Какво мога да направя аз?

— Разкажете ми повече за работата, по която е излязла. — Маркърс гледаше напрегнато в кръглите й очи с цвят на джнджифил. — Какво говорихте, преди да излезе?

— Тази сутрин една прислужница дойде да й предаде някакво съобщение и...

— По кое време? — прекърсна я Маркърс.

— Кърм осем часа.

— Коя прислужница?

— Не знам, милорд. Не видях добре, вратата беше отворена съвсем леко, докато говореха. А и прислужницата носеше боне, така че не мога да ви кажа цвета на косата й.

По време на разговора кърм тях се присърединиха Хърнт и Анабел.

— Ще разпитам икономката и прислужниците — каза Хърнт.

— Хубаво. — Изпълнен от взривна нужда за действие, Маркърс промърмори: — Ще започна с претърсване на околностите. — Той възнамеряваше да събере група слуги и няколко от гостите, включително бащата на Лилиан, за да помагат. Бързо пресметна времето, през което Лилиан я нямаше и разстоянието, което би могла да измине пеша по относително неравен терен. — Ще започнем с градините и ще го разширим до радиус десет мили около кърщата. — Хванал погледа на Хърнт, той обърна глава кърм вратата и двамата се разделиха.

— Милорд — дойде притесненият глас на Дейзи, задържайки го за малко. — Ще я намерите, нали?

— Да — отвърна той без колебание. — След което ще я удуша.

Това предизвика напрегната усмивка у Дейзи и тя го изпрати с поглед, докато се отдалечаваше.

Настроението на Маркърс премина от чувство на безсилие до непоносимо притеснение по време на следобеда. Томас Бауман, мрачно убеден, че дърщеря му се е забъркала пак в някаква беля, се присъредини кърм групата ездачи, които претърсиха близката гора и околните ливади, докато друга група доброволци се спуснаха надолу кърм реката. Кърщата на вратаря, кърщата на пазача, ледницата, параклиса, оранжерията, винарската изба, конюшният и двора — всичко беше педантично инспектирано. Сякаш не бе останал и милиметър от Стоуни крос парк, който да не бъде покрит, но нямаше нищо, дори

отпечатък от обувка или изпусната ръкавица, което да подсказва какво може да се е случило на Лилиан.

Докато Маркърс яздеше през гората и нивите, Саймън Хънт остана в къщата, за да разпита методично слугите. Той беше единственият мъж, на когото Маркърс можеше да се довери, че работата ще е свършена със същата ефективност, която той самият би използвал. Маркърс, от своя страна, нямаше търпение да разговаря с никого. Той искаше да къса глави и да изтръгне информацията, която желаше, от нечие безпомощно гърло. Предположението, че Лилиан е някъде наоколо, изгубена или може би ранена, го изпълни с непознати емоции, горещи като светкавица, студени като лед... чувство, което той постепенно идентифицира като страх. Безопасността на Лилиан беше толкова важна за него. Не можеше да понесе мисълта, че тя е в ситуация, в която той е неспособен да ѝ помогне. Неспособен дори да я намери.

— Ще заповядате ли езерата да бъдат претърсени, милорд? — попита главният портиер, Уилям, след бърз отчет на търсенето досега. Маркърс го погледна неவிждащо, докато ушите му пищяха, а пулсът му биеше във вените като ковашки чук.

— Още не — чу се той да казва с изненадващо равен глас. — Ще отида в кабинета си, за да разговарям с мистър Хънт. Ще ме намерите там, ако нещо се случи през следващите няколко минути.

— Да, милорд.

Отправяйки се към кабинета, където Хънт разпитваше слугите един по един, Маркърс не си даде труд да почука. Видя Хънт да седи на широкото махагоново бюро, столът му беше обърнат така, че да гледа една прислужница, която седеше на другия стол. Тя се изправи на крака при влизането на Маркърс и се поклони бързо.

— Седнете — каза той кратко и дали от тона му, мрачното изражение, или само от присъствието му, тя избухна в сълзи. Разтревоженият поглед на Маркърс се стрелна към Саймън Хънт, който гледаше прислужницата с невъзмутима, ужасяваща решителност.

— Милорд — каза Хънт тихо, без да откъсва поглед от разплаканото лице на слугинята, което тя избърса в ръкава си, — след разпита на тази млада жена — Герти — стана ясно, че тя може да има някаква полезна информация за тайната работа на госпожица Бауман тази сутрин и нейното последващо изчезване. Но мисля, че от страх да

не бъде уволнена, Герти може да не ни каже. Ако вие, като неин работодател, можете да дадете някаква гаранция...

— Няма да бъдете уволнена — каза Маркърс на прислужницата с твърд глас, ако ми кажете каквото знаете в този момент. Иначе не само ще ви уволня, но и ще се погрижа да бъдете осъдена като съучастница за изчезването на мис Бауман.

Герти го погледна с уплашени очи, хлиповете ѝ утихнаха внезапно и тя отговори със заекване:

— М-милорд... тази сутрин б-бях изпратена да предам на мис Бауман съобщение, но не трябваше да казвам на никого... тя трябваше да се срещне тайно в Двора на пеперудите... и тя ме предупреди, че ако кажа и думица за това, ще бъда изхвърлена...

— Изпратена от кого? — поиска да знае Маркърс и кръвта му кипна от ярост. — Да се срещне с кого? Кажете ми, по дяволите!

— Графинята ме изпрати — прошепна Герти, стресната от изражението му. — Лейди Уестклиф, милорд.

Преди последната дума да се откъсне от устните ѝ, Маркърс напусна стаята и се втурна към голямото стълбище.

— Уестклиф! — извика Саймън Хънт и хукна след него. — Уестклиф... дяволите да те вземат, почакай...

Маркърс само забърза крачка, вземаше по три стъпала наведнъж. Той знаеше по-добре от всеки друг на земята на какво е способна графинята... и душата му бе обхваната от черен облак на ужас при мисълта, че — по един или друг начин — може вече да е загубил Лилиан.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лилиан усети, че се тресе с дразнеща повторителност. Бавно осъзна, че я возят в карета, която се люшкеше и друсаше по пътя с висока скорост. Ужасна миризма обгръщаше всичко... някакъв силен разтвор, като терпентин. Тя се размърда и след малко разбра, че ухото ѝ е притиснато към твърда възглавница. Чувстваше се толкова ужасно зле, сякаш беше отровена. При всеки дъх, който поемаше, гърлото ѝ пламтеше. Повръщаше ѝ се непрекъснато. Тя простена, докато замъгленият ѝ мозък се опитваше да се освободи от неприятните сънища.

Отваряйки очи, тя видя нещо над себе си... лице, което ту се приближаваше, ту се отдалечаваше от нея. Тя се опита да попита нещо, да разбере какво се е случило, но мозъкът ѝ сякаш беше разкачен от останалото ѝ тяло, и въпреки че смътно съзнаваше, че говори, думите, които излязоха от устата ѝ, бяха безсмислици.

— Ш-шт... — Една ръка с дълги пръсти мина над главата ѝ, масажирайки скалпа и слепоочията. — Отпуснете се. Скоро ще се оправите, скъпа. Само се отпуснете и дишайте.

Объркана, Лилиан затвори очи и се опита да накара мозъка си да заработи. След известно време свърза гласа с един образ.

— Сейнвинсън... — избъбри тя, езикът ѝ не се движеше добре в устата.

— Да, миличка.

Първият ѝ импулс беше на облекчение. Приятел. Човек, който щеше да ѝ помогне. Но облекчението изчезна, когато инстинктите ѝ закрепяха предупредително и тя обърна глава върху това, което се оказа бедротото на Сейнт Винсънт. Отвратителната миризма я заля... беше в носа и по лицето ѝ, парите щипеха очите ѝ и тя вдигна пръсти да разтърка кожата си.

Сейнт Винсънт хвана китката ѝ, мърморейки:

— Не, не... аз ще ви помогна. Смъкнете ръцете си, скъпа. Такаа, добро момиче. Пийнете от това. Само глътка, иначе няма да я

задържите. — Нещо се допря до устните ѝ — манерка или бутилка, може би, и в устата ѝ се изля студена вода. Тя преглътна с благодарност и остана неподвижна, когато една влажна кърпа мина по страните, носа и челюстта ѝ.

— Горкичката ми — прошепна Сейнт Винсът, като избърса шията ѝ и после вдигна кърпата към челото ѝ — Идиотът, който ви предаде на мен, трябва да ви е дал двойно повече етер, отколкото е било нужно. Трябваше да сте се събудили много отдавна.

Етер. Идиотът, който ви предаде на мен... Тя започна да осъзнава и го погледна със замъглени очи, долавяйки само тънките очертания на лицето му и цвета на косата му, тъмно злато като блясък на славянска икона.

— Не виждам... — прошепна тя.

— Това ще се оправи след няколко минути.

— Етер... — Лилиан се учуди на думата, която ѝ звучеше познато. Беше я срещала преди, в някаква аптека. Етер... витриол... използван като опиат, и понякога като помощно средство при медицински процедури. — Защо? — попита тя, несигурна дали неконтролируемото треперене не се дължеше на етерно отравяне, или на осъзнаването, че лежи безпомощна в ръцете на враг.

Макар да не можеше да види ясно изражението на Сейнт Винсът, тя чу мрачните извинителни нотки в гласа му.

— Нямах възможност да избирам начина, по който ще ви получа, скъпа, иначе щях да се погрижа да се отнесат по-внимателно с вас. Единственото, което ми казаха беше, че ако ви желая, трябва да ви взема, без да се бавя, иначе ще се отърват от вас по друг начин.

Познавайки графинята, не бих се изненадал, ако бе избрала да ви удави като котка в чувал.

— Графинята — повтори слабо Лилиан, като движеше все още с мъка подутия си език. Устата ѝ се пълнеше със слюнка, последица от етера. — Уестклиф... кажете му... — О, колко искаше Маркът. Искаше дълбокия му глас и любящи ръце, и твърдата топлина на неговото тяло до нейното. Но Маркът не знаеше къде е тя, нито какво ѝ се е случило.

— Преживяхте обрат на съдбата, сладката ми — каза меко Сейнт Винсът и отново я погали по косата. Сякаш можеше да чете мислите ѝ. — Няма смисъл да питате за Уестклиф... сега вече не може да стигне до вас.

Лилиан залитна и се напрегна да седне, но без малко да се търкулне на пода на каретата.

— Спокойно — промърмори Сейнт Винсънт и я върна на място с лек натиск върху раменете ѝ. — Още не сте в състояние да седите сама. Не, недейте. Ще ви стане зле.

Въпреки че се презираше за това, Лилиан не можа да предотврати отчаяното изскимтяване, когато рухна отново в скута му и главата ѝ се блъсна в бедрото му.

— Какво правите? — успя да попита тя задъхано, като се опитваше да прикрие отвращението си. — Къде отиваме?

— В Гретна Грийн. Ще се оженим, сладката ми.

Беше ѝ трудно да мисли заради гаденето и внезапната паника.

— Аз не искам — прошепна накрая Лилиан, като преглъщаше отново и отново.

— Боя се, че ще поискате — отвърна той спокойно. — Знам няколко метода, които да ви убедят да се съгласите, макар да предпочитам да не ви причинявам ненужна болка. А след церемонията ще консумираме брака си и това ще циментира съюза ни.

— Уестклиф няма да го приеме — изграчи тя. — Независимо какво ще направите. — Той ще... той ще ме отведе от вас.

Гласът на Сейнт Винсънт беше тих.

— Той няма да има законно право над вас тогава, сладката ми. И аз го познавам далеч по-добре от вас, ето защо знам, че няма да ви иска, след като сте била моя.

— Не и ако е изнасилване — задушаваше се Лилиан и потрепери, когато усети плъзгането на ръката му по рамото си. — Той не би ме обвинил.

— Няма да е изнасилване — увери я меко Сейнт Винсънт. — Ако знам нещо, скъпа, то е как да... е, няма да се хваля. Но вместо да се заяждаме за подробностите, мога да ви уверя, че дори Уестклиф да не ви обвини, няма да рискува вероятността неговата съпруга да роди детето на друг мъж. Нито пък ще е в състояние да приеме жена, която е била осквернена. Ой ще ви информира — с неохота, разбира се, — че вероятно ще е най-добре за всички страни да оставят нещата такива, каквито са. След това ще се ожени за подходящото английско момиче, което преди това ще трябва да избере. Докато вие... — пръстът му

проследи меката извивка на бузата ѝ — сте точно каквато трябва за мен. Смя да кажа, че семейството ви ще се помири скоро с мен.

Лилиан не можеше да се съгласи с анализа му, най-малкото с нещата, засягащи Маркъс. Тя вярваше в неговата лоялност. Но това не беше теория, която ѝ се искаше да тества — особено частта с консумацията на брака. Тя остана неподвижна известно време, установявайки с облекчение, че погледът ѝ става по-ясен и пристъпите на гадене полека изчезват, макар в устата ѝ да продължаваше да се събира слюнка. Сега, когато първоначалното ѝ объркване и пристъпа на паника бяха преминали, тя бе в състояние да впрегне бавно действащия си ум. Въпреки че част от нея копнееше да избухне от ярост, не виждаше полза от това. Много по-добре щеше да е да възстанови способността си да съобразява и да мисли логично.

— Искам да седна — каза тя равно.

Сейнт Винсът сякаш бе възхитен и изненадан от нейното спокойствие.

— Бавно, тогава, и ми позволете да ви придържам.

Дъжд от бели и сини искри забули погледа на Лилиан, когато го усети да я подпира в ъгъла на каретата. Още слюнка, пристъп на слабост, след което успя да се съвземе. Роклята ѝ бе разкопчана, видя тя, разтворена до кръста, и разкриваше смачканата долна риза под нея. Сърцето ѝ подскочи тревожно при откритието и тя се опита безуспешно да събере краищата на роклята. Обвинителният ѝ поглед се вдигна към лицето на Сейнт Винсът.

Изражението му беше мрачно, но очите светли и усмихнати.

— Не, не съм ви изнасилил — промърмори той. — Все още. Предпочитам жертвите ми да са в съзнание. Но дишането ви беше слабо и се боях, че комбинацията от прекалено много етер и много стегнат корсет може да е фатална за вас. Свалих корсета, но не разкопчах роклята.

— Още вода — каза дрезгаво Лилиан и отпи предпазлива глътка от кожата мях, който той ѝ подаде. Тя гледаше Сейнт Винсът хладно, търсейки някакви следи от очарователния компаньон, с когото се бе запознавала в Стоуни крос парк. Единственото, което можа да види, бяха безстрастните очи на мъж, който не би се поколебал пред нищо, за да получи каквото иска. Той не притежаваше принципи, нямаше чувство за чест, нито милост. Тя можеше да плаче, да крещи,

да моли и нищо от това нямаше да го трогне. Той нямаше да се спре пред нищо, дори изнасилване, за да стигне до края.

— Защо аз? — попита тя монотонно. — Защо не някое друго момиче, което има пари?

— Защото вие сте най-удобната опция. И като говорим за финанси, определено най-добре осигурената.

— А вие искате да нанесете удар на Уестклиф — каза тя. — Защото му завиждате.

— Скъпа, това отиде прекалено далеч. Не бих се разменил с Уестклиф и нечовешкото му бреме с отговорности срещу целия свят. Искам само да подобра собственото си положение.

— И заради това искате да вземете съпруга, която ще ви мрази? — попита Лилиан, като разтърка очите си, които бяха замъглени и лепкави. — Ако си мислите, че някога ще ви простя, то вие сте надут, самомнителен идиот. Ще направя всичко по силите си, за да направя живота ви непоносим. Това ли искате?

— В момента единственото, което искам, са парите ви. По-късно ще обсъдим начините, посредством, които мога да смекча чувствата ви към мен. Ако не се получи, винаги мога да ви оставя в някое отдалечено провинциално имение, където единственото ви занимание ще е да гледате кравите и овцете през прозореца.

Главата на Лилиан пулсираше. Тя прокара пръсти по слепоочията си и ги притисна, за да облекчи болката.

— Не ме подценявайте — произнесе тя със затворени очи, а сърцето в гърдите ѝ беше като студена, твърда буца. — Ще превърна живота ви в ад. Мога дори да ви убия.

Тих, безрадостен смях посрещна думите ѝ.

— Без съмнение някой ще го направи един ден. Защо да не е собствената ми съпруга.

Лилиан замълча, стисна очи пред заплашителните иглички от безполезни сълзи. Не биваше да плаче. Щеше да изчака подходящия момент... и ако трябваше да го убие, за да избяга, щеше да го направи с радост.

* * *

По времето, когато Маркърс стигна до частните покои на графинята, следван от Хънт, суматохата бе привлякла вниманието на половината от домакинството. Изпълнен с решимост да стигне час по-скоро до злонамерената вещица, каквато беше майка му, той почти не различаваше слисаните лица на слугите, с които се разминаваше. Той игнорира увещанията на Хънт да се успокои, да не избухва, да се държи рационално. Никога в живота си Маркърс не бе губил до такава степен здравия си разсъдък.

Завари вратата към апартамента на майка си заключена. Натисна дръжката няколко пъти.

— Отвори! — изрева той. — Отваряй веднага!

Тишина, след което се чу уплашеният отговор на една прислужница отвътре.

— Милорд... графинята ми поръча да ви кажа, че си почива.

— Ще ѝ дам аз една почивка — изрева Маркърс, — ако не отвори вратата на мига!

— Милорд, моля ви...

Той се изтегли назад с няколко крачки и се засили срещу вратата, която се разтресе на пантите си и леко поддаде. В коридора се чуха уплашени викове от две от гостенките, които случайно бяха станали свидетели на удивителната проява на ярост.

— Мили боже — възкликна едната, — той е полудял!

Маркърс отстъпи отново няколко крачки и удари вратата, този път изпрацайки парчета от облицовката във въздуха. Той усети здравата ръка на Саймън Хънт да го хваща отзад и се извъртя с юмрук, готов да се хвърли в атака на всички фронтове.

— Исусе — промърмори Хънт, като отстъпи, вдигайки ръце отбранително. Лицето му беше опънато и гледаше Маркърс сякаш беше непознат. — Уестклиф...

— Разкарай се от пътя ми, по дяволите!

— С удоволствие. Но ми позволи да ти припомня, че ако бяхме с разменени места, ти щеше да си първият, който да ми каже, че трябва да се успокоя...

Игнорирайки го, Маркърс се отклони към вратата и блъсна разместената ключалка със силен, точно прицелен удар на крака. Викът на прислужницата проехтя по коридора, когато вратата най-сетне се отвори. Маркърс врхлетя в приемната, откъдето се втурна към

спалнята, където графинята седеше на един стол пред малка камина. Напълно облечена и с обвита в нанизы от перли шия, тя го изгледа с презрение.

Маркърс се приближи към нея. Личеше си, че графинята няма представа в каква смъртна опасност се намира, иначе не би го приела толкова спокойно.

— Днес сме много жизнерадостни, а? — вдигна вежди тя. — Упадъкът ти от джентълмен до свиреп дивак стана толкова бързо. Трябва да поздравя мис Бауман за ефикасността ѝ.

— Какво ѝ сторихте?

— Какво съм ѝ сторила ли? — Изражението ѝ го подравни с невинното си недоумение. — Какво искаш да кажеш, Уестклиф?

— Срещнали сте се с нея в Двора на пеперудите тази сутрин.

— Никога не ходя толкова далеч от къщата — каза графинята високомерно. — Що за нелепо твър... — Тя изпусна внезапен вик, когато Маркърс я стисна, пръстите му се увиха около перлените нанизы и ги притиснаха към гърлото ѝ.

— Кажете ми къде е, иначе ще ви счупя врата като ядец!

Саймън Хънт го хвана отзад, решен да предотврати евентуално убийство.

— Уестклиф!

Маркърс склочи още по-здраво пръсти около перлите. Той гледаше немигащо майка си, без да изпуска проблясъка на отмъстителен триумф, стаен в очите ѝ. Той не откъсна поглед от нея дори когато чу гласа на сестра си Ливия.

— Маркърс — каза тя настоятелно. — Маркърс, послушай ме! Имаш разрешението ми да я удушиш по-късно. Дори ще ти помогна. Но изчакай поне да разбереш какво е направила.

Маркърс продължи да стиска перлите, докато очите на възрастната жена изскочиха от орбитите си.

— Единствената ви ценност за мен — произнесе той с нисък тон — е, че знаете местонахождението на Лилиан Бауман. Ако не мога да го измъкна от вас, ще ви пратя по дяволите. Говорете веднага, иначе ще ви удуша. Повярвайте ми, имам достатъчно от баща си в мен, за да го направя, без да се замисля и за секунда.

— О, да, наистина имаш много от него — каза рязко графинята. Когато хватката му около шията ѝ леко се разхлаби, тя се усмихна със

зла радост. — Виждам, че всичките ти претенции да си по-благороден, по-мъдър от баща си, напълно са изчезнали. Тази Бауман те е отровила, без дори да...

— Веднага! — изръмжа той.

За първи път тя започна да гледа объркано, макар и не по-малко самодоволно.

— Ще призная, че се срещнах с мис Бауман тази сутрин в Двора на пеперудите — където тя ми каза за намерението си да избяга с лорд Сейнт Винсънт. Решила е да му пристане.

— Това е лъжа! — долетя възмутеният вик на Ливия и откъм вратата се чу взрив от развълнувани женски гласове... приятелките, които не можаха да се въздържат от това нелепо твърдение.

Маркъс пушна графинята като опарен. Първата му реакция беше облекчение, че Лилиан все още е жива. Но облекчението веднага беше последвано от осъзнаването, че тя далеч не е в безопасност. Като се имаше предвид нуждата на Сейнт Винсънт от богатство, той наистина би могъл да отвлече Лилиан. Маркъс се извърна от майка си, не искаше да я поглежда, после се застави да говори с нея. Погледът му се впи в този на Саймън Хънт. Както можеше да се предвиди Хънт бързо съобразяваше.

— Закарал я е в Гретна Грийн, разбира се — промърмори той — и ще се наложи да пътуват на изток до главния път в Хертфордшир. Той няма да рискува да се движат по черните пътища и да затънат в калта, или да счупят колелата. От Хертфордшир има приблизително четирийсет и пет часа до Шотландия... и при скорост от десет мили в час, със спиране от време на време за смяна на конете...

— Никога няма да ги настигнеш — извика графинята с кудкудякащ смях. — Казах ти, че ще стане на моята, Уестклиф!

— О, замълчете, зла вещице! — нетърпеливо извика Дейзи от прага, очите ѝ блестяха трескаво върху пребледнялото лице. — Лорд Уестклиф, да изтичам ли до конюшните и да кажа да оседлаят един кон?

— Два коня — решително каза Саймън Хънт. — Отивам с него.

— Кои да бъдат?

— Ебъни и Ясмин — отвърна Маркъс. Те бяха най-добрите арабски коне, родени за дълги разстояния.

Дейзи изчезна мигновено, а Маркъс се обърна към сестра си:

— Погрижи се графинята да я няма, когато се върна — каза той кратко. — Опаковайте всичко, от което се нуждае и я изведете от имението.

— Къде искаш да я изпратя? — попита Ливия, бледа, но без да губи самообладание.

— Не давам пет пари, стига да не се връща.

Осъзнавайки, че ще бъде прогонена, и най-вероятно изпратена в изгнание, графинята стана от стола си.

— Няма да се отървете по този начин! Няма да...

— И кажете на графинята — обърна се Маркъс към Ливия, — че ако се случи и най-дребното нещо на мис Бауман, тя ще се моли никога да не я открия.

Маркъс излезе от стаята, разблъсквайки малката тълпа, събрана в коридора. Саймън Хънт го последва, спря само за миг до Анабел да ѝ прошепне нещо и я целуна по челото. Тя го изпрати с поглед и прехапа устни, за да не извика подир него.

След дълга пауза чува графинята да промърморва:

— Няма значение какво ще стане с мен. Доволна съм, като знам, че му попречих да оскверни семейното родословие.

Ливия се обърна и изгледа майка си полусъжалително, полупрезрително.

— Маркъс никога няма да се провали — каза тя меко. — По-голямата част от детството му премина в това да се учи да преодолява непосилни препятствия. А сега, когато най-после намери някой, за когото си заслужава да се бори... ти наистина ли си въобразяваш, че нещо ще го спре?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Въпреки страха и притеснението, остатъчните ефекти на етера накараха Лилиан да заспи, както седеше, подпряла глава на облицованата с кадифе стена на каретата. Спирането на движението я събуди. Гърбът я болеше, а краката ѝ бяха студени и вдървени. Като разтърка смъдящите си очи, тя се запита дали не е сънувала. Искаше ѝ да се събуди в тихата малка спалня в Стоуни крос парк... или още по-добре, в огромното легло, което бе делила с Маркъс. Тя отвори очи, видя вътрешността на каретата на Сейнт Винсът, и сърцето ѝ се сви.

Пръстите ѝ трепереха, когато се пресегна да вдигне завесата на прозореца с несръчно движение. Беше ранна вечер, залязващото слънце хвърляше последни отблясъци през клоните на дъбовата гора. Каретата беше спряла пред една странноприемница с табела „Стомах и Гърло“, закачена встрани от входа. Беше голяма странноприемница, в състояние да побере може би сто коня, с три пристройки за многото пътници, пътуващи по главния път.

Усетила движение на седалката до себе си, Лилиан понечи да се обърне и замръзна, когато усети да хващат двете ѝ китки зад гърба.

— Какво... — попита тя, но в същия миг студени метални халки щракнаха гладко около ръцете ѝ. Дръпна ръце, но те бяха закопчани здраво. Белезници, помисли си. — Негодник! — Гласът ѝ трепереше от гняв. — Мерзавец. — Гласът ѝ бе заглушен, когато някакво парче плат се притисна към устата ѝ и върху него бе завързана кърпа.

— Съжалявам — промърмори Сейнт Винсът в ухото ѝ, но съвсем не звучеше разкаяно. — Не бива да дърпате ръцете си, сладката ми. Ще ги нараните ненужно. — Топлите му пръсти се склучиха над ледените ѝ юмруци. — Интересна играчка е това — прошепна той и пъкна пръст под металната белезница, за да погали китката ѝ. — Някои от познатите ми жени я обожават. — Той обърна вкочаненото ѝ тяло в ръцете си, усмихна се, когато видя гнева и объркването в изражението ѝ. — Невинната ми... ще е страхотно удоволствие да ви обуча.

Натискайки парцала с пресъхналия си език, Лилиан се замисли колко красиво и вероломно създание беше той. Един подлец трябваше да е чернокос и покрит с брадавици, да прилича на чудовище отвън, какъвто е отвътре. Беше огромна несправедливост един бездушен звяр като Сейнт Винсът да е надарен с такава красота. „Ще се върна веднага, беше ѝ казал. Стойте спокойно и не се опитвайте да създавате неприятности“.

Самодоволен задник, помисли си ядосано Лилиан и надигащата се паника накара гърлото ѝ да се свие. Тя гледаше как Сейнт Винсът отвори вратата и слезе от каретата.

Сгъстяващият се мрак я обгърна. Насилвайки се да диша равномерно, Лилиан се опита да мисли трезво. Сигурно щеше да се открие някаква възможност, когато да има шанс да избяга. Единственото, което трябваше да направи, беше да чака.

Отсъствието ѝ от Стоуни крос сигурно бе забелязано преди часове. Щяха да я търсят... да губят време, да се притесняват... а през цялото това време графинята щеше да чака тихо, доволна, че лично тя е отпратила поне още една досадна американка. Какво ли си мислеше Маркът в момента? Какво ли... не, не биваше да си позволява да разсъждава над това, защото очите ѝ започваха да се пълнят със сълзи, а тя не трябваше да плаче. Нямахше да достави това удоволствие на Сейнт Винсът — да види каквито и да е признаци на слабост.

Като изви ръце в белезниците, Лилиан се опита да разбере какъв вид е заключващият механизъм, но в настоящата си позиция това беше безполезно. Тя се облегна назад в седалката, вперила поглед във вратата, докато най-накрая тя отново се отвори. Сейнт Винсът се качи в каретата, сигнализира на кочияша и след малко возилото влезе с подрусване в двора зад странноприемницата.

— След миг ще ви кача по стъпалата до стая, където ще можете да се оправите. За съжаление, нямаме време за ядене, но мога да ви обещаая прилична закуска утре.

Когато каретата спря за втори път, Сейнт Винсът я хвана за кръста и я дръпна към себе си, сините му очи блеснаха одобрително, когато зърна гърдите ѝ през тънката риза. Той я покри със сакото си, за да скрие гледката на белезниците и кърпата и я преметна през рамо.

— Не си и помисляйте да се борите или да ритате — чу го тя да казва, звукът на гласа му бе заглушен от слоевете плат. — Иначе може

да реша да отложи пътуването ни, за да демонстрирам точно какво толкова харесват любовниците ми в белезниците.

Осъзнавайки възможната заплаха от изнасилване, Лилиан остана мирна, докато я изнасяше от каляската и прекосяваше задния двор на странноприемницата към външните стълби. Някой, с когото се разминаваха, трябва да беше попитал за простряната жена през рамото на Сейнт Винсънт, защото той каза с мрачен смях:

— Боя се, че любимата ми е малко препила. Какво да се прави, слабост към джина. Цупи се на хубавото френско бренди, но си умира за долнопробен джин, горката. — Коментарът предизвика висок мъжки кикот и Лилиан едва сдържа нарастващия си гняв. Тя преброи стъпалата, които Сейнт Винсънт изкачи... двайсет и осем, с една площадка между тях. Те бяха на горния етаж на сградата, с една врата, която водеше до редица стаи. Почти задушавайки се под сакото, тя се опита да предположи колко врати са отминали, докато Сейнт Винсънт продължаваше по коридора. Влязоха в една стая и Сейнт Винсънт затвори вратата с крак.

Пренесе Лилиан до леглото, сложи я внимателно върху него и махна сакото; след това оправи непослушните къдрици, които бяха паднали върху зачервеното ѝ лице.

— Искам да се уверя, че впрягат прилична двойка коне — промърмори Сейнт Винсънт, очите му бяха блестящи като фасетирани скъпоценни камъни, и точно толкова студени. — Ще се върна скоро.

Лилиан се запита дали някога е изпитвал истинска емоция към някого или нещо, или просто минава през живота като актьор по сцена, фабрикувайки фрази, служещи на целите му. Нещо в търсеция ѝ поглед накара слабата му усмивка да избледнее и маниерът му стана делови, когато извади нещо от вътрешността на сакото си. Ключ, видя тя и в гърдите ѝ се надигна внезапно вълнение. Като я побутна да легне на една страна, Сейнт Винсънт отключи белезниците. Тя не можа да прикрие въздишката на облекчение, когато ръцете ѝ бяха освободени. Но радостта ѝ бе кратка. Като я хвана за китките, той ги вдигна до железните пръти на таблата на леглото, за да ги заключи отново. Макар Лилиан да се опитваше да затрудни работата му колкото е възможно повече, тя още не беше възстановила напълно силите си.

Разпъната пред него на леглото, с ръце над главата си, Лилиан го гледаше предпазливо, устата ѝ се движеше под кърпата. Сейнт

Винсънт плъзна безочлив поглед по тялото ѝ, като даде да се разбере, че тя е оставена напълно на неговата милост. Моля те, Господи, не му позволявай... Тя не отвърна очи от него, не се и отдръпна, усещайки по някакъв начин, че до голяма степен безопасността ѝ зависеше от това да не показва видим страх. Болезнен възел се стегна в гърлото ѝ, когато Сейнт Винсънт вдигна умелата си ръка към оголената кожа и докосна ръба на долната ѝ риза.

— Ще имаме време да си поиграем — каза той безгрижно. Като гледаше лицето ѝ, плъзна пръсти към извивката на гърдата ѝ и я погали, докато усети зърното да се втвърдява от докосването му. Засрамена и разярена, Лилиан рязко си пое дъх през ноздрите.

Сейнт Винсънт бавно свали ръката си и отстъпи от леглото.

— Скоро — промърмори той, макар да не беше ясно дали има предвид връщането си от конюшнята на странноприемницата, или намерението си да спи с нея.

Лилиан затвори очи и се заслуша в звука на стъпките му по пода. Вратата се отвори и се затвори, последвана от изщракване при завъртането на ключа отвън. Лилиан се размърда и протегна шия да види белезниците, които я приковаваха към леглото. Бяха направени от стомана, заварени към верига в средата. Всяка от тях бе закрепена с панти, които преминаваха през заключващите краища на лоста и бяха запоеани към корпуса.

Като се извъртя по-нагоре по леглото, тя успя да хване един от фуркетите, които бяха останали в разбърканата ѝ прическа, и го измъкна от косата си. Изправи го, изви края му с пръсти и го пъкна в ключалката, търсейки малко лостче вътре. Краят на фуркета все не го улучваше и се кривеше. Тя изруга, извади го, изправи го още веднъж, докато неотклонно натискаше с опакото на едната си длан срещу вътрешния ръб на белезницата. Изведнъж се чу остро изщракване и белезницата се отвори.

Тя скочи от леглото, сякаш бе лежала върху огън, и изтича към вратата с повесена от едната китка белезница. Тя свали кърпата и измъкна мокрия парцал от устата си, захвърли ги настрана и се зае с вратата. С помощта на друг фуркет се справи и с тази ключалка.

— Слава богу — прошепна тя, когато вратата се отвори. Отдолу се чуваха гласове и звуци. Прецени, че има много по-голям шанс да намери непознат, който да ѝ помогне в странноприемницата, отколкото

в двора към конюшните, където се събираха слуги и коняри. Бърз поглед по коридора, за да се увери, че никой не идва, след което прекрачи прага.

Давайки си сметка за раздърпаната си рокля и отворен корсет, Лилиан дръпна да събере краищата на роклята, когато забърза към вътрешното стълбище на сградата. Сърцето ѝ биеше до пръсване, а главата ѝ бе пълна с шум. Тя бе изпълнена с решимост, която я караше да се чувства способна на всичко. Явно тялото ѝ се подчиняваше на някаква сила извън собствената ѝ воля, карайки краката ѝ да летят по стъпалата с безразсъдна стремителност.

Лилиан стигна долната площадка и се втурна към главното помещение на странноприемницата. Хората спряха наред разговорите и се обърнаха към нея с леко слисани изражения. Тя огледа големия тезгях и групата столове в единия край, с четирима-петима добре облечени джентълмени, седнали в полукръг и бързо се насочи към тях.

— Трябва да говоря със съдържателя — каза тя без предисловие. — Или с управителя. Някой, който може да ми помогне. Нуждая се...

Тя рязко млъкна, когато чу да викат името ѝ, и погледна през рамо, страхувайки се, че Сейнт Винсът е разкрил бягството ѝ. Цялото ѝ тяло се вдърви, готово за битка. Но от Сейнт Винсът нямаше и следа, нямаше го издйническият блясък на златисто-кехлибарената му коса.

Тя чу гласа отново, дълбок звук, който я прониза до душата.

— Лилиан.

Краката ѝ се разтрепериха, когато видя един строен, тъмнокос мъж да идва откъм входа.

Не може да бъде, помисли си, като примигваше, за да проясни погледа си, който сигурно ѝ играеше някакви номера.

— Уестклиф — прошепна тя и направи няколко колебливи крачки напред.

Останалите в стаята сякаш се изпариха. Лицето на Маркът беше преbledняло под загара и той се взираше в нея с изучаваща напрегнатост, сякаш се страхуваше, че тя може да изчезне.

Крачките му се забързаха и когато стигна до нея, я хвана здраво. Обви ръце около нея и я притисна към себе си.

— Мили боже — прошепна той и зарови лице в косата ѝ.

— Ти дойде — задъхано произнесе Лилиан, все още трепереща. — Ти ме намери. — Тя не можеше да проумее как е възможно. Той миришеше на коне и на пот, дрехите му бяха студени от въздуха навън. Усетил треперенето ѝ, Маркъс я придърпа под сакото си, шепнейки нежно.

— Маркъс — каза тя пресипнало. — Да не би да полудявам? О, моля те, бъди истински. Моля те, не си отивай...

— Тук съм. — Гласът му беше нисък и разтреперан. — Тук съм и няма да ходя никъде. — Той се отдръпна леко от нея, тъмният му поглед премина бързо по нея от главата до краката, ръцете му трескаво се движеха по тялото ѝ. — Любов моя, любов моя... наранена ли си? — Когато пръстите му се плъзнаха по ръката ѝ, той докосна заключената белезница. Вдигна китката ѝ и я загледа неразбиращо. Тялото му беше разтърсено от гняв. — По дяволите, ще го изпратя в ада...

— Добре съм — побърза да го увери Лилиан. — Не съм наранена.

Маркъс допря ръката ѝ до устните си и започна да я целува.

— Лилиан, той...

Прочела въпроса в очите му, думите, които той не можеше да се застави да произнесе, Лилиан прошепна дрезгаво:

— Не, нищо не се случи. Нямах време.

— Въпреки всичко ще го убия. — В гласа му прозвуча убийствена нотка, от която вратът ѝ настръхна. Виждайки разтворения корсет на роклята ѝ, Маркъс съблече сакото си и го метна върху раменете ѝ. След което внезапно притихна.

— Миризмата... какво е това?

Лилиан осъзна, че кожата и дрехите ѝ продължават да излъчват ужасната миризма.

— Етер — отговори тя след леко колебание, опитвайки се да оформи треперещите си устни в успокоителна усмивка, когато видя как очите му се разширяват и се превръщат в черни езера. — Не беше лошо, всъщност. Спах през по-голямата част от деня. С изключение на гаденето, аз...

От гърлото му се откъсна животинско ръмжене и той я притисна към себе си още по-силно.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Лилиан, сладката ми... сега си в безопасност. Никога няма да позволя това да ти се случи отново. Заклевам се в живота си. Ти си в безопасност. — Той обхвана главата ѝ в ръце и устата му се плъзна по нейната в целувка, която бе кратка, мека и въпреки това толкова шокиращо интензивна, че тя се олюля замаяно. Затвори очи и се отпусна на него, страхувайки се, че това не е реално, че ще се събуди и ще установи, че още е със Сейнт Винсът.

Маркът шепнеше успокоителни думи срещу отворените ѝ устни и я прегръщаше. Тя погледна над рамото му и видя Саймън Хънт да се приближава.

— Господин Хънт — възкликна тя изненадано, докато устните на Маркът се преместиха върху слепоочието ѝ.

Хънт я погледна разтревожено.

— Добре ли сте, мис Бауман?

Наложи се да се извие, за да избегне изследващата уста на Маркът, когато отвърна задъхано:

— О, да. Да. Както виждате, невредима съм.

— Това е голямо облекчение — усмихна се Хънт. — Семейството и приятелите ви бяха обезумели заради отсъствието ви.

— Графинята... — започна Лилиан и спря веднага, питайки се как да обясни размерите на предателството към Маркът. Но когато погледна в очите му, видя безкрайна загриженост в техните блестящи дълбини, и се запита как е могла някога да го мисли за нечувствителен.

— Знам какво се е случило — каза тихо Маркът и я погали по косата. — Няма да ти се налага да я виждаш повече. Тя ще се махнала завинаги, когато се върнем в Стоуни крос парк.

Лилиан се усети внезапно изтощена. Будният кошмар беше стигнал до своя бърз край и засега изглеждаше, че няма какво повече да прави. Тя чакаше кротко, опряла буза в рамото на Маркът, слушайки с половин ухо разговора, който последва.

— ... трябва да намеря Сейнт Винсът — казваше Маркът.

— Не — натъртено отвърна Хънт. — Аз ще го намеря. Ти се погрижи за мис Бауман.

— Трябва да останем насаме.

— Мисля, че има малка стая тук някъде... по-скоро вестибюл, всъщност...

Но гласът на Хънт избледня и Лилиан усети ново, силно напрежение в тялото на Маркър. С бързо движение той се обърна и погледна към стълбището.

Сейнт Винсът слизаше, беше влязъл в наетата стая от другата страна на странноприемницата, и я бе намерил празна. Спирайки по средата на стъпалата, Сейнт Винсът обхвана с поглед любопитната картина пред себе си... групата слисани зяпачи, изправения съдържател... и графа на Уестклиф, който се взираше в него с неприкрита кръвожадност.

Цялата странноприемница притихна в този смразяващ миг, така че тихото изръмжаване на Уестклиф се чу ясно.

— Бога ми, ще те убия.

Замаяна, Лилиан прошепна:

— Маркър, почакай...

Тя беше блъсната безцеремонно към Саймън Хънт, който я хвана инстинктивно, когато Маркър се втурна към стълбите. Вместо да заобиколи перилата, той се прехвърли през тях и се приземи на стъпалата като котка. Сейнт Винсът отстъпи стратегически, но Маркър се хвърли нагоре, хвана го за краката и го дръпна надолу. Те се счепкаха, ругаеха и си разменяха удари, докато Сейнт Винсът се прицели с ритник в главата на Маркър. За да избегне удара на тежкия ботуш, Маркър бе принуден да го пусне временно. Виконтът изтича нагоре по стъпалата и Маркър се втурна след него. Скоро и двамата изчезнаха от поглед. Една тълпа от ентузиастични ги последва, подвикваха съвети и разменяха възклицания за зрелището — двама благородници се биеха като насъскани петли.

Пребледняла, Лилиан погледна Саймън Хънт, който се усмихваше леко.

— Няма ли да му помогнете? — поиска да знае тя.

— О, не. Уестклиф никога няма да ми прости, ако се намеся. Това е първият му кръчмарски бой. — Тя се олюля леко и той я подпря с ръка, след което я отведе до най-близкия стол. От горния етаж се чуваше силен шум. Тежки, тътнещи звуци, които караха цялата сграда да се тресе, последвани от шум на счупени мебели и стъкла.

— А сега — каза Хънт, игнорирайки врявата, — ако разрешите да погледна останалата белезница, може би ще успея да направя нещо по въпроса.

— Не можете — отвърна Лилиан уморено. — Ключът е в джоба на Сейнт Винсът, а аз изхвърлих фуркетите.

Хънт седна до нея, хвана закопчаната ѝ китка, погледна я замислено и каза с необяснимо задоволство:

— Какъв късмет. Хигби-Дъмфрис номер трийсет.

Лилиан му хвърли сардоничен поглед.

— Да разбирам ли, че сте любител на белезниците?

Устните му се изкривиха.

— Не, но имам един-двама приятели в силите на реда. И тези белезници са били стандартни за полицията до откриването на конструктивен недостатък. Сега човек може да намери дузина Хигби-Дъмфрис във всяка заложна къща в Лондон.

— Какъв конструктивен недостатък?

Вместо отговор Хънт нагласи белезницата върху китката ѝ, като обърна пантите и ключалката надолу. В този миг отгоре се чу ново разместване и чупене на мебели и той спря и погледна намръщаното лице на Лилиан.

— Ще отида — каза той меко. — Но първо... — Измъкна една кърпичка от джоба си с една ръка, пъкна я между китката ѝ и стоманената белезница като импровизиран вътрешен уплътнител. — Така. Това може да омекоти силата на удара.

— Удар? Какъв удар?

— Не мърдайте.

Лилиан изписка невярващо, когато видя как вдига окованата ѝ китка над бюрото и я удря в основата на пантата. От удара заключващият механизъм се размърда и белезницата се отвори като по магия. Слисана, Лилиан изгледа Хънт с полуусмивка, като разтърка освободената си китка.

— Благодаря ви, аз...

Чу се нов звук на строшено, този път точно над тях и хор от екзалтирани викове от зяпачите накара стените да потреперят. Отгоре на всичко съдържателят започна да се оплаква, че сградата му скоро ще се превърне на кибритени клечки.

— Господин Хънт — възкликна Лилиан, — наистина искам да отидете и да помогнете на лорд Уестклиф.

Веждите на Хънт се вдигнаха подигравателно.

— Нали не се боите, че Сейнт Винсът ще го надвие?

— Въпросът не е дали съм достатъчно уверена в способностите на лорд Уестклиф — отвърна нетърпеливо тя. — Проблемът е, че прекалено много вярвам в тях. И няма да понеса, ако трябва отгоре на всичко да свидетелствам на процес за убийство.

— Имате право. — Като стана, Хънт сгъна кърпичката си и я прибра в джоба на сакото си. Той се насочи към стълбището с кратка въздишка, мърморейки: — Прекарах по-голямата част от деня, опитвайки се да го възпирам да убива хора.

* * *

Лилиан после така и не си спомняше напълно останалата част от вечерта, само как стои, полусъзнавайки, притисната към Маркъс. Беше я обгърнал силно, за да не падне. Макар да беше разрошен и натъртен тук-там, Маркъс излъчваше първичната енергия на здрав мъжкар, току-що върнал се от битка. Тя си даде сметка, че той предявява прекалено много изисквания и че всички сякаш нямаха търпение да ги удовлетворят. Бяха решили да пренощуват в странноприемницата, а Хънт да се отправи към Стоуни крос парк при пукването на утрото. Междувременно Хънт отиде да натовари Сейнт Винсът, или поне това, което бе останало от него, в каретата, и да го изпрати в жилището му в Лондон. Очертаваше се Сейнт Винсът да не бъде съден за престъплението си, тъй като това само щеше да разпали още по-голям скандал.

След уреждането на всички тези въпроси Маркъс пренесе Лилиан до най-голямата стая в сградата, където бяха поръчани вана и храна. Стаята беше скромно обзаведена, но много чиста, с широко легло, покрито с изгладени чаршафи и меки, избелели юргани. Пред камината бе поставена стара, бакърена вана и напълнена от две прислужници, които носеха чайници с димяща вода. Докато Лилиан чакаше водата във ваната да се охлади достатъчно, Маркъс я накара да изяде купичка супа, която беше доста поносима, макар съставките да не можеха да бъдат идентифицирани.

— Какви са тези малки кафяви парченца? — попита подозрително Лилиан, докато отвори неохотно уста, когато той доближи лъжицата до нея.

— Няма значение. Гълтай.

— Овнешко ли е? Или говеждо? Дали първоначално е имало рога? Копита? Пера? Люспи? Не обичам да ям неща, когато не знам какво...

— Още — каза той неумолимо, притискайки отново лъжицата към устата ѝ.

— Ти си тиранин.

— Знам. Пийни малко вода.

Примирявайки се с доминиращия му маниер — само за една нощ — Лилиан довърши лекото ядене. Храната ѝ даде нов прилив на сила и тя се почувства ободрена, когато Маркърс я придърпа върху скута си.

— А сега — каза той и я притисна към гърдите си — ми разкажи от началото какво се случи.

Лилиан започна да описва срещата си с лейди Уестклиф в Двора на пеперудите и случилите се след това събития. Сигурно звучеше развълнувано, защото Маркърс от време на време прекъсваше стремителния поток от думи с успокоителен шепот. Устата му докосна косите ѝ, топлият му дъх проникна до скалпа ѝ. Тя постепенно се отпусна на него, крайниците ѝ натезаха.

— Как успя да накараш графинята да признае толкова бързо? — попита тя. — Мислех си, че ще си мълчи дни наред. Мислех си, че по-скоро ще умре, вместо да признае...

— Боя се, че не ѝ дадох избор.

Очите ѝ се разшириха.

— О... — прошепна тя. — Съжалявам, Маркърс. Тя ти е майка, все пак...

— Само в техническия смисъл на думата — каза той сухо. — Не съм чувствал никаква привързаност към нея досега, но и да съм, тя щеше да се изпари след днешния ден. Тя направи достатъчно, за да ме наранява цял живот, мисля. Ще се опитаме да я държим в Шотландия засега, или може би някъде в чужбина.

— Графинята каза ли ти какво сме говорили? — попита напрегнато Лилиан.

Маркърс поклати глава, устата му се изви.

— Каза ми, че си решила да избягаш със Сейнт Винсът.

— Да избягам? — повтори Лилиан шокирана. — Сякаш аз съзнателно... сякаш съм го избрала пред... — Тя млькна слисана,

когато си представи как ли трябва да се е почувствал. Макар да не бе отронила през целия ден и една сълза, мисълта, че Маркъс може да се е запитал за част от секундата дали още една жена не го е изоставила заради Сейнт Винсът... това ѝ дойде прекалено много. Тя избухна в шумни хлипове, изненадвайки и себе си, и Маркъс. — Но ти не ѝ повярва, нали? Кажи, нали не си ѝ повярвал!

— Разбира се, че не съм. — Той я учудено и се пресегна за кърпа, за да попие мокрото ѝ лице. — Не, не, не плачи...

— Обичам те, Маркъс. — Лилиан взе кърпата от него, издуха носа си шумно и продължи да плаче, докато говореше: — Обичам те. Не ме интересува дали съм първата, която го казва, нито пък дали ще съм единствената. Искам само да знаеш колко много...

— И аз те обичам — каза той дрезгаво. — И аз те обичам. Лилиан... Моля те, не плачи. Това ме убива. Недей...

Тя кимна и се издуха отново, беше зачервена и с подпухнали очи, и носът ѝ течеше непрекъснато. Маркъс обхвана главата ѝ с две ръце, притисна силна целувка към устата ѝ и прошепна:

— Толкова си красива.

Изречението, макар и несъмнено искрено, я накара да се разсмее, докато раменете ѝ продължаваха да се тресат от хлипове. Маркъс обви ръцете си около нея и попита с глух глас:

— Любов моя, никой ли не ти е казал, че е признак на лошо възпитание да се смееш на мъж, когато той ти се обяснява?

Тя издуха носа си по напълно лишен от изисканост начин.

— Боя се, че съм безнадежден случай. Още ли искаш да се ожениш за мен?

— Да. Веднага.

Изявлението му накара сълзите ѝ внезапно да спрат.

— Какво?

— Не искам да се върна с теб в Хемпшир. Искам да те заведа в Гретна Грийн. Странноприемницата има свой собствен екипаж... ще наема един за сутринта и ще стигнем в Шотландия вдругиден.

— Но... но всички ще очакват прилична църковна сватба...

— Не мога да чакам. Не давам и пет пари за никакво приличие.

По лицето на Лилиан премина усмивка, когато си помисли колко хора биха били изненадани да чуят такова изявление от него.

— Мирише на скандал, да знаеш. Графът на Уестклиф прави прибързана сватба в Гретна Грийн...

— Да започнем със скандала, тогава. — Той я целуна, а тя отвърна с тих стон, като се извиваше и притискаше към него, докато езикът му проникваше все по-дълбоко, разтваряйки коприната на устата ѝ. — Кажй: Да, Маркъс — подкани я той.

— Да, Маркъс.

Очите му бяха тъмни и изпълнени със страст, когато я гледаше, и тя почувства, че има безброй неща, които иска да ѝ каже. Но единственото, което произнесе, беше:

— Време е за ваната ти.

Можеше да се справи и сама, но Маркъс настоя да я съблече и да я изкъпе, сякаш беше дете. Оставена на грижата му, тя гледаше тъмното му лице през лекия воал от пара, който се вдигаше от ваната. Движенията му бяха преднамерено бавни, когато сапунисваше и обливаше тялото ѝ, докато тя порозовя и заблестя. Тогава я вдигна от ваната и я избърса с една дълга кърпа.

— Вдигни ръце — прошепна той.

Тя изгледа с подозрение износената дреха в ръката му.

— Какво е това?

— Нощница от съпругата на съдържателя — отвърна той, като я дръпна над главата ѝ.

Лилиан провря ръце през ръкавите и въздъхна, когато наоколо се разнесе аромат на чист памук. Нощницата беше с неопределен цвят и беше прекалено голяма за нея, но тя се чувстваше успокоена от износените ѝ, меки гънки.

Като се сви на леглото, Лилиан гледа, докато Маркъс се изкъпе и се избърше; мускулите на гърба му играеха, беше истинско удоволствие да се наблюдава великолепното му стегнато тяло. Лека усмивка мина по устните ѝ при мисълта, че този изключителен мъж ѝ принадлежи... и никога нямаше да разбере как е спечелила добре охраняваното му сърце.

Маркъс загаси лампата и дойде в леглото; Лилиан се притисна към него нетърпеливо, когато той се плъзна под завивките. Ароматът му я заля, свеж, с чистотата на сапун и леките нотки на слънце и сол. Искаше ѝ се да потъне в този аромат, искаше да целува и да докосва всеки милиметър на тялото му.

— Люби ме, Маркър — прошепна тя.

Търмният му силует се извиси над нея, докато ръката му си играеше с косата й.

— Любов моя. — В гласа му се долавяше нежност. — Какво ли не ти се случи днес — беше заплашвана, упоена, отвлечена, окована в белезници и пренесена през почти цяла Англия. Не ти ли стига за един ден?

Тя поклати глава.

— Бях малко изморена преди, но сега се възстанових. Със сигурност няма да мога да заспя.

Кой знае защо това го накара да се разсмее.

Тялото му се издигна над нейното. Тя си помисли първо, че сигурно иска да се премести от другата страна на леглото, но след миг почувства, че края на нощницата й се вдига.

Краката й настрърхнаха, когато студеният въздух я докосна по кожата. Дишането й се ускори. Търнката памучна материя се вдигна още нагоре, докато гърдите й се разкриха и върхчетата им се втвърдиха. Устата му бе мека и гореща, когато се спусна върху кожата й, търсеща и намираща неочаквано чувствителни места; отстрани на ребрата й, копринената извивка на гърдите, деликатното ръбче на пъпа. Когато Лилян се опита да го погали, ръцете й бяха нежно избутани настрани, и тя разбра, че той иска да лежи неподвижна.

Дишането й стана равно и дълбоко, мускулите на стомаха и краката се свиха, когато удоволствието се затъркаля като капки живак по кожата й.

Маркър я гризна и целуна по тайното влажно местенце между бедрата и краката й се разтвори лесно при докосването му. Тя беше отворена и напълно уязвима, всеки нерв — напрегнат от болезнена възбуда. Висок, слаб звук се изтръргна от гърлото й, когато той облиза търмния триъргълник, стрелички на наслада я пронизваха при всяко докосване на езика му по розовата, хлъзгава кожа. Езикът му танцуваше и я гърделичкеше, а след това той се укроти за минута като сладко и ритмично я дразнеше, докато усещането обзе крайниците и дърхът й започна да излиза в слаби викове. Накрая той плързна прърсти дълбоко в нея и тя простена, потрърпвайки, сякаш щеше да се разпадне от удоволствие.

Замаяна, почувства как той спуска нощницата й.

— Сега е твой ред — прошепна тя и отпусна глава на рамото му.
— Ти не си...

— Спи — прошепна той. — Аз ще си взема моето утре сутринта...

— Още не съм изморена — настоя тя.

— Затвори очи — каза Маркърс и ръката му я поглади по гърба нежно. Той докосна с устни челото и нежните ѝ клепачи. — Почини си. Трябва да събереш сили... защото след като се оженим, няма да мога да те оставя. Ще искам да те любя всеки час, всяка минута от деня... — Той я притисна още по-силно към себе си. — Няма на света за мен по-красиво нещо от твоята усмивка... няма звук, по-сладък от смеха ти... няма удоволствие, по-голямо от това да те държа в ръцете си. Днес осъзнах, че не мога да живея без теб, моя малка пакостнице. В този живот и в следващия ти си единствената ми надежда за щастие. Кажи ми, Лилиан, скъпа моя... как успя да влезеш толкова на дълбоко в сърцето ми. — Той спря да целува влажната ѝ копринена кожа... и се усмихна, когато нежно котешко мъркане наруши мирната тишина.

ЕПИЛОГ

До правилната високоуважаема графиня Уестклиф
Марсдън терас, Ъпър Брук стрийт, №2, Лондон
„Скъпа лейди Уестклиф,

За мен бе чест и удоволствие да получа писмото ви. Разрешете ми да поднеса поздравления по повод щастливата новина за вашия скорошен брак. Макар да споделяте, че бракът ви с лорд Уестклиф е от полза за вас, позволявам си да не се съглася. Имайки щастието да се запозная с вас, смея да твърдя, че ползите за графа в спечелването ръката на такава очарователна и талантлива млада дама...“

— Очарователна? — прекъсна я сухо Дейзи. — О, той направо не те познава.

— И талантлива — напомни ѝ Лилиан с тон на превъзходство, преди да се върне отново към писмото от господин Нетъл. — Ето какво пише нататък: ... *Може би ако по-малката ви сестра приличаше повече на вас, щеше да си намери също за кого да се омъжи.*

— Не е писал това! — възкликна Дейзи, като се подпря на една лежанка, опитвайки се да вземе писмото, докато Лилиан се отбраняваше с викове и смях. Анабел, която седеше на един близък стол, се усмихна над ръба на чашата си с чай и отпи от запарката с надежда, че ще успокои стомаха ѝ. Тя вече бе споделила намерението си да каже на съпруга си за своята бременност тази вечер, тъй като ставаше все по-трудно и по-трудно да крие състоянието си.

Трите момичета седяха в салона на Марсдън терас. Няколко дни по-рано Лилиан и Маркърс се бяха върнали в Хемпшир от техния „прибързан брак“, както бе наречена аферата в Гретна Грийн. Тя изпита мълчалива радост, че графинята наистина се е махнала от имението и не са останали следи от нея. Овдовялата графиня —

поправи се тя, осъзнавайки, че тя е новата графиня на Уестклиф сега. Маркъс я бе завел в Лондон, където бе отишъл да посети фабриката за локомотиви с господин Хънт и да участва в неотложни бизнес дела.

След дни Уестклиф щяха да заминат на набързо организиран меден месец в Италия... и колкото е възможно по-далеч от Мерседес, която не спираше да се оплаква, че е била ограбена от голямата сватба, каквато си е представяла за дъщеря си.

— О, махни се от мен, Дейзи — извика Лилиан добродушно и бльсна малката си сестра. — Добре де, признавам, аз измислих последната част. Престани, ще скъсаш листа на парчета. Докъде бях стигнала? — Възприемайки достолепно изражение, подходящо за съпруга на граф, Лилиан вдигна писмото и продължи важно: — Господин Нетъл продължава да изрежда комплименти и ми пожелава благополучие в семейство Марсдън...

— Ти каза ли му, че свекърва ти се е опитала да се отърве от теб? — попита Дейзи.

— След което — продължи Лилиан, игнорирайки я — той отговаря на въпроса ми за парфюма.

Двете млади жени я погледнаха изненадано.

— Питала си го за тайната съставка?

— За бога, каква е? — поиска да знае Дейзи. — Казвай! Казвай!

— Може да сте разочаровани от отговора — каза Лилиан смутено. — Според господин Нетъл тайна съставка... няма.

Дейзи погледна обидено.

— Няма тайна съставка? Не е било истинска любовна отвара? И съм се мариновала напразно?

— Ето, ще прочета обяснението. „Успехът ви да грабнете сърцето на лорд Уестклиф е резултат от собствената ви магия, а най-важната съставка към аромата сте вие самата“. — Пускайки писмото в скута си, Лилиан се усмихна на разочарованото изражение на сестра си. — Бедната Дейзи. Съжалявам, че не е било истинска магия.

— Глупости — промърмори Дейзи. — Трябваше да се досетя.

— Странното е — продължи замислено Лилиан, че Уестклиф знаеше. Нощта, в която му казах за парфюма, той каза, че знае със сигурност каква е тайната съставка. А тази сутрин, преди да му дам писмото от господин Нетъл, той ми каза отговора — който се оказа

правилен. — Бавна усмивка премина по лицето ѝ. — Арогантният всезнайко — промърмори с обич тя.

— Почакай да кажа на Еви — въздъхна Дейзи. — И тя ще е разочарована като мен.

Анабел я погледна, дълбока бръчка се бе врязала върху красивото ѝ чело.

— Дейзи, тя отговори ли на писмото ти?

— Не. Семейството на Еви я държи отново под ключ. Съмнявам се, че ще ѝ позволят да получава и да изпраща писма. А това, което ме тревожи, е, че преди да си тръгнат от Стоуни крос парк, леля ѝ Флорънс започна да намеква упорито за подготвян годеж с братовчеда Юстас.

Другите две простенаха.

— Само през трупа ми — каза мрачно Лилиан. — Нали осъзнавате, че трябва да вземем спешни мерки, ако искаме да измъкнем Еви от хватката на семейството, и да ѝ намерим подходяща партия.

— Ще го направим — дойде увереният отговор на Дейзи. — Повярвай ми, скъпа, щом можахме да намерим съпруг за теб, значи можем всичко.

— Точно така — каза Лилиан и скочи от канапето и тръгна към нея заплашително с вдигната нагоре възглавница.

Дейзи се разсмя, скри се зад най-близката мебел и извика:

— Не забравяй, че си графиня! Къде ти е достойнството?

— Отказах се от него — информира я Лилиан и я подгони.

МЕЖДУВРЕМЕННО...

— Лорд Сейнт Винсът, имате посетителка. Информирах я, че не сте вкъщи, но тя силно настоява да се срещне с вас.

Библиотеката беше тъмна и студена, с изключение на слабата светлина, която идваше от камината. Огънят скоро щеше да догори... и все пак Себастиан сякаш не можеше да се накара да сложи друга цепеница, независимо че бяха на една ръка разстояние. И пожар да лумнеше и да изпепелеше къщата, пак нямаше да е достатъчен да го стопли. Той беше празен и вцепенен, тяло без душа, и се гордееше с това. Беше рядък талант за човек да слезе до чак толкова ниско ниво на поквара.

— В този час? — промърмори Себастиан без всякакъв интерес, гледайки не икономата, а тумбестата чаша с бренди в ръката си. Завъртя я в ръката си лениво. Нямаше никакво съмнение какво иска непознатата. И макар да нямаше никакви планове за вечерта, той осъзна внезапно, че не е в настроение за любовни игрички.

— Отпрати я — каза той хладно. — Кажи й, че леглото ми вече е заето.

— Да, милорд. — Икономът излезе и Себастиан се облегна в стола си, кръстосвайки крака.

Той допи брендито в чашата на една глътка, докато разсъждаваше над най-неотложния проблем... парите, или по-скоро липсата им. Кредиторите му бяха станали агресивни в своите искания и списъкът му с дългове не можеше повече да бъде игнориран. Сега, когато усилията му да придобие тъй необходимото състояние от Лилиан Бауман беше пропаднало, той трябваше да намери парите от някой друг. Познаваше няколко богати жени, които можеше да помоли да му заемат известен капитал в замяна на лични услуги. Другата опция беше...

— Милорд?

Себастиан вдигна поглед намръщен.

— За бога, какво има?

— Жената не си тръгва, милорд. Настоява да се срещне с вас.
Раздразнена въздишка се отрони от гърлото му.

— Щом е толкова отчаяна, пусни я да влезе. Макар че трябва да е наясно, че един бърз въргал в леглото и едно още по-бързо „дoviждане“ са всичко, на което съм способен тази вечер.

Един млад, нервен глас дойде иззад иконома, издавайки факта, че настоящата посетителка го е последвала вътре.

— Не точно това имам предвид. — Тя се плъзна покрай иконома и влезе в стаята, силуетът ѝ бе обвит в тежка пелерина с качулка.

Подчинявайки се на блясъка в очите на Себастиан, икономът изчезна, оставяйки ги сами.

Себастиан отпусна глава на облегалката на стола си и погледна с безизразни очи мистериозната фигура.

През ума му мина ленивата мисъл, че тя може да носи пистолет под пелерината си. Може би беше една от многото жени, които бяха заплашвали да го убият в миналото... някоя, която най-после бе събрала кураж да изпълни обещанието си. Само че той не даваше пукната пара. Тя можеше да го застреля без благословията му, стига да го направеше както трябва и да не прецака работата. Без да помръдва от мястото си, той промърмори:

— Свалете качулката си.

Тънка бяла ръка се вдигна нагоре и тя се подчини. Качулката се плъзна назад от косата ѝ, толкова червена, че засенчваше жаравата в камината.

Себастиан поклати глава удивен, когато позна младата жена. Странното създание от домашното парти в Стоуни крос парк. Срамежливо, заекващо глупаче, чиято червена коса и чувствена фигура можеха да я превърнат в поносима компания, стига да държеше устата си затворена. Всъщност, двамата никога не бяха говорили. Мис Еванджелин Дженър, спомни си той. Тя имаше най-големите и най-кръгли очи, които някога бе виждал, по-скоро като очи на восъчна кукла... или на малко дете. Погледът ѝ премина по лицето му, без да пропуска синините в резултат от боя с Уестклиф.

Странна птица, помисли си презрително Себастиан, питайки се дали не е дошла да му чете конско, задето е отвлякъл приятелката ѝ. Не. Дори тя не можеше да е толкова глупава да рискува целомъдрието си, или даже живота си, да се появява без придружител в къщата му.

— Дойдохте да видите дявола в леговището му, така ли? — попита той.

Тя се приближи, изражението ѝ беше напрегнато и лишено от страх.

— Вие не сте дявол. Вие сте просто един мъж. Много порочен мъж.

За първи път от дни наред на Себастиан му се прииска да се засмее. Искрица неохотен интерес се размърда в него.

— Само защото опашката и рогата не се виждат, дете, не означава, че трябва да отхвърляте възможността. Дяволът се явява под много образи.

— В такъв случай съм дошла да сключа една Фаустовска сделка. — Речта ѝ беше много бавна, сякаш трябваше да обмисля всяка дума, преди да я произнесе. — Имам предложение към вас, милорд.

И тя се приближи до камината, изплувайки от тъмнината, която ги обгръщаше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.